

האסעבי

העולם

שיחות

טלפוניות

עם נכסו

בכליא

„כשאתה חדד,

אתחתן עם חברתי החדשה!”

מיכאל וצנען מהכא

כמו כפפה לרגל

נעליים מעור כפפה אמיתית

FLIGHT
הנעל המרחפת

טמיר כהן (יעקבסון)

מיכתבים

פרס אינו בגין

על יוזמת השלום של שימעון פרס (לא סחורה, העולם הזה 29.4.87 ואילך).

ברצוני לשבח את מאמרו של אורי אבנרי המביע ספקנות בדבר יכולתו של שימעון פרס למכור את רעיון השלום עם אש"ף. אבנרי צדק בכותבו כי "שארל דה גול רימה את העם הצרפתי במישור היחסים עם אלג'יריה" ורק חבל שנמנע מלהוכיח את בגין והסכמי קמפ דייוויד. במובנים רבים עלה בגין על דה גול. מיבצע השלום עם מצרים היה מעשה אומנות פוליטי של שימוש מתוחכם בתיקשות. בהפ"ת, בהעמדת הציבור בפני עובדה מוגמת וכיצירת אווירה ציבורית, בה הצליח בגין לשחק את יריבו מימין ומשמאל.

אילו העמיד בגין את רעיון השלום עם מצרים להכרעה מוקדמת של הציבור, והיה הולך על כך לכחירות, הוא היה שובר את ראשו הפוליטי ואת ראשה של מיפלגתו לשנים רבות.

פרס אינו בגין, ומכאן שסיכויי כישלון תוכניתו הם ודאיים.

אלי ענתבי, פתח-תיקוה

תורת הקורבנות

על מחיר העצמאות (מיכתבים). ה' עולם הזה 13.5.87.

קצת קשה, ולמעשה גם לא דראי, להגיב על דברים מסוג הדברים שכותב הקורא דוב (איו) מין עצמאות יש כאן כשכועטים בצורה עצמאית בתורתנו הקדושה?). אבל בלחץ דבריו גם סטה הקורא דוב מן האמת ההיסטורית. טענתו כאילו ניצולי השואה שהיגרו לארצות הברית (במקום עלות ארצה) לא הקריבו את בניהם במלחמות, היא חסרת-שחר. האם הוא אינו יודע על חיילים יהודיים בצבא ארצות הברית, בניהם של ניצולי שואה, שנפלו במלחמת וייטנאם העקובה מדרב-השנים?

דוד ברטמן, תל-אביב

בחברה טובה

עוד על יובל העולם הזה. בירכותיי למלואת 50 להעולם הזה.

אני מקווה כי העיתון ימשיך במשימה שהציב לעצמו ובעיקר במסר הפוליטי-חברתי. המהדהד אכזריסוד לכל שינוי חיובי למען שלום ברקייא באזור.

יכול להיות שזה לא סתם צירוף-מיקרים שהשנה חוגגים שני מסורות תיקשורתיות. שעשו היסטוריה בארץ. את יובלם קול ישראל בידר שלם והעולם הזה בתל-אביב.

שרגא דנו, ירושלים

באמונה שזה עולם קטן. בדיוק השבוע, כשאנן חוגגים את יובלו ה-165 של הבומביי סאמא-צ'אר. היום הוותיק ביותר בהודו (היוצא לאור בלשון גוג'אראטי, לשונם של בני בומביי) הגיע אליו גליון עולם הזה המבשר את יובלו ה-50. ואם לקחת רוגמה מהודו, אתם בחברה טובה. כאן כבר חגגו 36 עיתונים את יובל ה-100 לקיומם.

מה שאולי לא כל כך מפליא, כי בהודו יוצאים לאור 21,784 עיתונים (כולל 4,649 שבועונים). אבל, כמובן, 92% לשונות.

אלי ליפקין, בטיול. בומביי

בין אוניקור לעיברים

על קרב גורלי ביולי 1948 (יום קריסיאן הקדוש, העולם הזה 13.5.87).

נאומי של הנרי החמישי כבוקר הקרב של אוניקור (25 באוקטובר 1415), אכן תולם את ייחודם של לוחמי גיבעתי באותו יום קרץ להט לפני 39 שנה. אבל סדר-הכוחות משני הצדדים היה שונה במידה.

בפאתי אותו כפר צפון-צרפתי קטן, אוניקור, ניצבו אלפיים פרשים ו-12 אלף קשתים אנגליים כנגד 50 אלף צרפתים.

ולמרות יתרונם המיספרי הכביר של הכוחות הצרפתיים גברו עליהם האנגלים (ובדיוק כמו גיבעתי על המצרים), אם כי במחיר לא קטן לשני הצדדים: 1,600 חללים אנגליים ו-10 אלפים חללים צרפתיים.

להישיר מבט לסבך

על הזכות למות בכבוד (הזכות

מי יגאל את

בני הורביץ?

העסקים של מישפחת הורביץ בצרות ו' יריבו מעלילים עליו: הוא הצטרף לליכוד תמורת תמיכה ממשלתית

בעסקי בניו. מה כתב הבן יוני לראש-טיעת הליכוד?

שבוי

מילחמה

העציר מרדכי ועוננו, במיכתבים מרגשים ששלח לאחיו מן הכלא: "אני שבוי מלחמה, המלחמה הפרטית שלי... המאסר שלי הוא פוליטי... ברור שאני קטן מול המימסד, אבל אני עוד אצא!"

לגאון קורים ניסים

כדאי להיות ניסים גאון. זה עוזר מאוד לעסקים.

זה עוזר לו, למשל, בכך שמנכ"לית הבנק, הדסה מונסה, הורתה לפקידה שלא לגבות ממנו את הרביית על ההלוואות. הרווח אובדנראפט.

דף חדש

9 בערב

נתן אלתרמן מדווח על "מאורע תרבותי איום", שלונסקי מגלה מדוע תירגם את "יבגני אונייגין" למושקין ומנשה לזין מספר על בעל הנעליים הגדולות ביותר בתל-אביב. סיפורו של השבועון.

26 בערב" כפי שסופר על-ידי בעליו ועורכו, אורי קיסרי.

מטוס

תוצרת בית

זוכרים את המטוס המוזר של מישפחת רוטאן, ששיגע את העולם? חמישה ישראלים עומדים עתה לסיים בנייתו של מטוס מתוצרת בית, על-פי תכנונו של ברט רוטאן. המחיר: פחות ממכונת פרטית משומשת —

29 במצב גרוע. טווח הטיסה: עד פאריס. ללא כל חניית-ביניים.

כבלים אחרי הכלא

ניסים פרנקו, אסיר משוחרר מהכלא ה' תורכי, חשב שיוכל להשתקם בעזרת תחנת סלויזיה בכבלים. המיטטרה סגרה אותה.

18 השחיתה את כל הציוד, והוא מכריז: הם שומרים את ה' ענף רק לעשירים ולשמינים!"

המדורים הקבועים:

מיכתבים - שועל בן פרה
איגרת העורך - השבועון המזוהה
תשקיף - תנים בבית-הקברות
במדינה - על מני הגיהנום
השבוע נפש - של אסיר שב"כ
הנחן - חשבון מדעי
אנשים - רומאן עם תאצר
מה הם אומרים - אמיל חביבי

כתבת השער הקדמי:

להתחלף עם גינוסר

הקצין עיזאת נפסו. המחכה דרוך לעירעורו. מספר על תוכניתו להינשא לחברתו החד-שה, מייד אחרי שישתחרר. "בעוד שנה-שנתיים", נזכר בעיטות החקירה שהפעילו חוק' ריו מהשב"כ ואומר על יוסי (גיי-מל") גינוסר: "אשמח לראות או' חו בבית-הסוהר. יושב במקומו"

כתבת השער האחורי:

"אני לא המאהבת!"

מישהו רמז כי בעצם היא היתה המאהבת הסודית של אורי דרור. שהורשע ברצח אשתו. נווה. זהבית אלוני (בתצלום) מכ' חישא. ומספרת כיצד נקשר הקשר ביניהם אחרי שנעצר, איך התלכחה בהם האהבה. ומדוע החליטה ל' התחתן עם שפוט למאסר-עולם.

2+2=4

זהו ההבדל בין פסיכופט לנברוטי: האחד חושב ששתיים ועוד שתיים הם חמש. השני יודע שהם ארבע - אבל זה מעצבן אותו! הליכוד (פסיכופט) מאמין ש' אין עם פלסטיני. המערך (נב') רוטי) יודע שיש. אבל מתרגז.

בית"ר נוסעת

בית"ר עולה לאוטובוס - מכניני האומה ב' ירושלים לבלומפילד ובחורה. אוהדים ושחקנים מדרברים על הפועל, שנוסעת ח'נס. ואלי אוהנה מופתע לשמוע על זהותו של הפלמ"ח: "וואללכ, תמיד חשבתי שהפלמ"ח זה גם כן הליכוד!"

אלוף הג"א

עמוס אהרני מתאקלם היטב בגולה. לאחר רונה זכה במקום הראשון בתחרות ב' מועדון-הטניס של מחסן הנשק מס' 7 של המימסר הלאומי במנהטן (מעין מיפקדת הג'א אוגדתית). קלרה ועמוס, שנתיים אחרי, חיים בסטייל, בשכונה טובה. החברים והחובות לה' ברים נשארו בארץ הקודש.

שחור-לבן

בצבעים

מה שיפה השנה בכל הצבעים האופנתיים האלו ("אפור עשן", "ירוק מזעזע", "בורדו מרטיט") הוא העובדה שתמיד אפשר לוותר עליהם - ולחזור אל שילוב השחור-לבן הישן והטוב.

אלי רונן ויחיאל גוטמן
יומן אישי - תותעץ
לילות ישראל - חוגי המעגל (כסף)
דף חדש - צעיר אהוד
תשבץ - עוקצים קוצים
אתה והשקל - מי זה חטשוני
רחל מרחלת - על כל העולם
הורוסקופ - תאומים
שירור - אגרה לגרושות

הפרס ועונשו

כך דחף שימעון פרס את אהרון אבירצירא לזרועות הליכוד: הוא הבטיח לו לנקות את שמו מעורב, אחרי-כך הוא שכה, אחרי-כך לא הצליח לטלפן אליו.

הווי המשבר

הפוליטיקאים מתגלים במלוא שיעור קור' מתם ברגעים הקטנים של המשבר: הגיי' דופים ומחלת-השיכחה. אי-אמון עצמי. מי אומר למי שאסור להיבהל. לפטר רק באופן תיאורטי. השלב של הטימטום הטוטלי.

אכזבה בקאן

בקאן נסתיימה אופנת השחקניות היפהפיות חשופות החזה. רק מלכות-יופי עוד מתערטלות. אבל חמור מזה: מן הפסטיבל היוקרתי נעלמו גם הסרטים הטובים. עדנה פיינרו מדרווחת.

אתה והשקל בליך

בדרך חזרה

אשר ידלין מנהל מלון קטן במיאמי • חגי בליך (פ'ט) מנהל מגעים לקראת שובו ארצה • הקיבוצים מכרו חל' קם בסונסטה • כיצד נעלמו מדליות הזהב בניו-יורק.

רחל המרחלת מרווחת:

אילנה אביטל (בתצלום) ושלמה צח נפגשים רק לצורך צילומים • אלי רונן התארס עם אשתו השלישית עוד לפני שהתגרש מהקודמת • אינגריד הסתלקה מ'

משה ("אללה בית"ר") דרש • הבת של מלכה רונזשטיין עובדת בכולור-שלום • אורית רגוזאן הודיעה לאבא מוריס ואמא גוגה: חתונה באוגוסט • מירה (או מייף או כלום) ניסתה להציל את העסק אבל משה נעלם בהונג-קונג.

מיכתבים

שהציע לקצר את שעות השידור של הטלוויזיה ולבטל את שידוריה בשעות הלילה המאוחרות. כדי לאפשר לצופים לישון את כמות השעות הנכונה שתיתן להם לצאת, למחרת בבוקר. רעי ננים לעבודת יומם.

עכשיו פורסם סקר ציפייה המוכיח עד כמה צדק אותו קורא. לא פחות מ-41% מצופי הטלוויזיה ממשיכים לצפות במירקע הקטן אחרי השעה 12:45.

המיספר המקביל אצל צופי הטלוויזיה בארצות הברית הוא 26% בלבד.

מה הפלא שפריון העובר האמריקאי שונה במיקצת מזה של העובר הישראלי.

משה ליכט, כפר-סבא

נישה גויית

על מיספר סיפרי התנ"ך (מיכתבים). העולם הזה 13.5.87.

יפה מאוד מצידו של הקורא הולצמן שהוא משכיל אותו ומגלה לנו היכן הופיעה המילה לב בפעם הראשונה בתנ"ך והיכן בפעם האחרונה. אבל מדוע הוא החליט, באותה הזדמנות, לאמץ את הגישה הגויית ולקבוע את מיספרם של סיפרי התנ"ך ל-39?

אנחנו, היהודים, מסתפקים, כידוע, ב-24 סיפרי תנ"ך.

● זה נכון, כי המסורת היהודית מתייחסת לספרים שמואל א' ושמואל ב' מלכים א' ומלכים ב' דברי הימים א' ודברי הימים ב' ספר עזרא וספר נחמיה – כספר אחד כל אחד וכן ל-12 ספרי הנביאים הק' טנים (מהושע עד מלאכי). הידועים יותר כתריעשר. חסכון כולל של 15 ספר.

ההתחלה הנכונה

על ראשיתה של קריירה עיתונאית (תמרוקים). העולם הזה 13.5.87.

שמעון פינס מדבר איננו העיתונאי היחיד בארץ שהחל את דרכו העיתונאית כמחלק עיתונים. כך עשה גם שבתאי הימלפרב, העורך הראשי של ששת היוםניים הלועזיים שבבעלות מיפלגת העבודה. כאשר הוא עלה ארצה מפולין מולדתו, הוא עשה הסבה מיקצועית והתפרנס בראשית ימיו בארץ, מחלוקת עיתונים.

ישישכר שמואל, גבעתיים

חלוצי טיפוח ההבנה

על שוחר-שלום שהלך לעולמו. העובדה שהעולם הזה לא פירסם אפילו מילה אחת לזכרו של שימחה פלפן, שנפטר לפני חודש ימים, גרמה עוגמת-נפש למוקירי ויכרו ולרבים מאלה שטיפוח ההבנה ההדרגתית בין יהודים ישראלים ופלסטינים קרוב לליבם. שימחה פלפן היה ראש כל שוחר-השלום האלה. משנפטר ממחלה, בגיל 77, היו מאחריו עשרות שנים של חתירה ללא ליאות להגברת ההבנה בין ישראלים ופלסטינים.

הנזר שבפעילותו המגוונת והמסופעת היה ייסודו של הירחון ניר-אאוטלוק, שבראשו עמד שנה.

חיים שור, עורך ראשי, ניר-אאוטלוק, תל-אביב

הפרינציפ של אייבי

כבר לפני 25 שנה היה אייבי נתן בחרשות:

● לאחר מאמצים רבים הצליח ה' שבו שר-העבודה ינאל אלון לשכנע את בעל המיסעדה קליפורניה אייבי נתן, למכור לו את תמונת אוכל האבטחי של נחום גוטמן. שקישה עד כה את ה' מיסעדה.

אלון רכש את התמונה עבור אשתו, שהתאהבה בה כאשר ראתה אותה לראשונה. בשעתה, כמתנת יום-השנה ה' 20 לנישואיהם.

את התמונה, אותה רכש אייבי בש' עתו, באלף לירות, הוא מכר לאלון באלף לירות ולירה. זה אצלי פרינציפ. הוא הסביר לשר. אני מוכרח להרוויח מכל עיסקה שאני עושה!

(המשך מעמוד 3)

להמתת-חסד. העולם הזה 8.4.87. ציפיתי למצוא בכתבה הזאת מידע על האגודה שנוסדה בסקוטלנד והעזרת לאנשים למות בכ' בור. ולא רק לחולים זקנים ותשושים יש הזכות הזאת, אלא לכל אדם.

כמי שחלתה בסרטן, נראית לי הזכות הזו אלמנטרית. רק מי שיועד שבכוא העת יוכל להיעזר או לעזור לעצמו, יכול להישיר מבט לחיים כשאורכת הסכנה לייסורים. ולא רק חולי סרטן, גם נפגעי מחלות אחרות מן הראוי שייזכו לדעת כיצד להיעזר בשעות שברור שמה שנתר הוא סבל בלבד.

אני מוכנה לעשות הרבה בנושא זה. אפשר להתקשר אליי לפי תיבת-דואר 3812, ירושלים. מיקוד 91073, עבור נ'.

שועל בן פרה

על סימלם של שועלי שמשון. (יומן אישי). העולם הזה 13.5.87.

סמל. שועלי שמשון לראות במ ענינו

מדוע מסתפק אורי אכנרי בדיווח על מקורות הרכש – עדר פרות נטושות – לסימלם של שועלי שמשון (וגם למישקפיהאבם שלהם) ואינו משתף אותנו בחוויה החזותית, לראות אותו כמו עינינו? **נועם ניסים, רחובות**

מאתיפיה, בפילוג

על אירגוני עולים (רוסיה הקטנה בישראל). העולם הזה 29.4.87. כתבתם שלעולי ברית-המועצות אירגונים רבים ושונים, המתחרים זה בזה, וזאת תופעה אופיינית ליהודי ברית-המועצות.

יש לי חרשות עבורכם: לעולי אתיפיה, שהגיעו ארצה בשנים האחרונות, 14 (ארבעה עשר) אירגונים שונים. אבל בניגוד לעולי ברית-המועצות, שאירגור ניהם מפולגים על בסיס פוליטי, עולי אתיפיה מפולגים מסיבות אחרות: מריבות אישיות, מוצא מאזורים שונים, גיל וקיימים אירגוני צעירים ואירגוני קשישים, ותיקים (חסית) וחדשים בארץ ואפילו רתים וחילוניים.

חיה יעקובוביץ, תל-אביב

קיפוח הצנועים והנידחים

על שעוריות כספי החלוקה לסופ' רים (הפרטה והירח). העולם הזה 13.4.87.

מי הם הצועקים והתובעים, בין הסופרים, לכסף ולתגמולים: דווקא החזקים, המפורסמים, המבוססים, אלה שפריעם מתפרסם חדשות לבקרים, ולא הצנועים והנידחים על-ידי הוצאות הספרים והעיתונים.

קולם של אלה לא נשמע. **י. בן-דוד, תל-אביב**

על חשבון הפריז

על המכורים לטלוויזיה. לפני כמה שנים קראתי במדור המיכתבים למערכת של העולם הזה מיכתב של קורא

קוים יני.

עסקו מכובד. קולק הוא ראשי-עיריה הנוטה להירדם בטקסים. פינחס ספיר היה אדם שמן שנתן כסף למיפיעלים.

ב-1956, חודשיים לפני מלחמת-סיני, זה נראה אחרת לגמרי. אהוד אבריאלי היה איש אדיר עוצמה במיסדרונות החשוכים של השליטון. היה זה הוא שהציע לכנגוריון, כמה שנים לפני כן, לחולל בארץ הפיכה צבאית. (בנגוריון עצמו סיפר על כך, מבלי להזכיר את שמו של אבריאלי).

איסר הראל שלט במנגנון החושך, שרדף את מתנגדי בנגוריון (ואני ביניהם) עד חורמה. משה דיין שלט שילטון מוחלט בצה"ל. פרס היה בעל עמדת-מפתח. ניהל עיסקינשק ברחבי תבל, וניהל את התככים נגד יריבי בנגוריון במיפלגה. הגילוי של העולם הזה – שהקפיץ את כך גוריון וזיכה אותו בתואר "השכונן המזוהם" – היה בעל השפעה עצומה. דווקא מפני שידועי דבר בצמרת ידעו שיש בו אמת. תקענו יתר

— חוק לשון הרע! איך אפשר יחית לחיות בעולם הזה! —

בגלגלי הקבוצה הזאת, בדיוק ברגע שעמדה לצבור תאוצה, עצרנו אותה. ראשיה-מיפלגה התארגנו נגדה. הם נאבקו בה בפרשת-לבון, והדחתו את בנגוריון ב-1963 יחד עם אנשיו. כך גולדה מיפלת-רפי — האירגון הפוליטי של אותה הקבוצה עצמה. (אנשים כמו ספיר השתלבו כבר קודם לכן בצמרת הוותיקה). רפי נכשלה, האנשים חזרו למיפלגה, התמנתו, התמס' דה, הפכו שרים וראשי-עיריות. וכיום קשה לתאר שאלה היו פעם על סף תפיסת-שליטון.

בניגוד לתום שגב, בנגוריון לא גיחך. הוא כיטא את שינאתו ביומנו הפרטי, הסודי.

חוק לשון הרע

בגליון האחרון הקדיש נתן זך שלושה עמודים לכתבה חשובה על אריה נבון, הקריק' טוריסט שליווה את דורי במשך שנים רבות. אהבנו את נבון, למרות שהיה קונפורמיסט מוחלט. האיש שביתא את רוח המישטר. הוא גם כיטא את שינאתו של בנגוריון להעולם הזה. ב-1962 נעשה על ידי אנשי בנגוריון הנסיון הראשון לסתום את פי העולם הזה באמצעות חוק-לשון-הרע. אז לא עבר החוק. אולם נכון הספיק לצייר בדבר קריקטורה, ובה חשף בתמי מותו את כוונת החוק. היא עזרה לנו לאחרי-מכן, אחרי קבלת החוק, במאבק נגדי, שהביא לעקירת כמה משיניה-הרעל שלו.

בישראל אינו עוד למפיציריבות. אולם יש פעם ללמד מול העיתונים כי זכויות כרוכות בחובות. אך הרבה ארצות שבהן חופש-העיתונות כה גדול למעשה הוא מגיע לידי הפקרות, ולא רק בשכונן המזוהם הנקרא העולם הזה. ודווקא לשם חיזוק חופש-העיתונות יש לחנך העורכים לאחריות והכרת-חובה.

יש כאן כל גישתו של רודי בנגוריון על רגל אחת: חופש-העיתונות כן, בתנאי שהיא לא תפגע בו במיפלגתו ובממשלתו.

מעניין שכיומו הפרטי הזכיר בנגוריון את השם המפורש — העולם הזה. בתופעות פומי ביית לא קרא לשכונן מעולם בשמו, אלא בשם "השכונן המזוהם". בקטע זה המציא לו שם אחר: "השכונן המזוהם". מדוע?

חמישה שבועות לפני הרישום ביומן, פירסם העולם הזה (28.6.56) כתבת-שער היסטורית. תחת השם "דיקטטורה בדרך", פירסם גילוי מר עישי: כי מאחורי גבו של בנגוריון מתגבשת קבוצה של צעירים שאפתנים (נערי החצר של כך גוריון), המהווה "ממשלת-צללים". והזממת לתפוס את השליטון בשמו של חוקן.

מעניין שהד"ר תום שגב, במאמר שכתב זה עתה על העולם הזה, מלגלג דווקא על הגילוי הזה, ורואה בו המצאה פרועה. הוא מזכיר את השמות — אהוד אבריאלי, שימרון פרס, טדי קולק — ומגחך. וכי אלה יקמו דיקטטורה? זוהי הכעיה לגבי היסטוריונים. הם לא היו ופעלו בתקופה שבה אירעו הדברים. הם רואים רק את הרישומים שנותרו, ואין קשר בין המציאות ובין רישומיה.

בענין הקורא של 1987, אבריאלי היה אישונה שגריר שנפטר מזמן. פרס הוא כרינאי מתן.

גאולה כהן – שרת החינוך?

שרים בחרות, המדכנות את יצחק שמיר להחריף את המשבר ולהביא לסילוק העבודה מהמשלה, באו בדברים עם אנשי התחיה והבטיחו להם שני תיקים. השרים המיועדים מטעם התחיה בממשלת ליכוד צרה הם יובל נאמן (שרהמישטרה) וגאולה כהן (שרת-החינוך). רפול, בגלל איבתו לכהן, מנסה לסכל את המהלך. לכן הוא תומך במאמציו של שימרון פרס להקדים את הבחירות.

חיים חפר צונזר

ביום השישי האחרון פסלו עורכי ידיעות אחרונות מקאמה של חתן פרס ישראלי, חיים חפר, העורך, דוב יורקובסקי, נמצא בחול, וידו לא היתה במעשה הצניזורה הפנימי. חפר סירב להתייחס לפרשה, ואמר להעולם הזה רק זאת: "זהו עניין ביני לבין עורכי העיתון".

פרס סמך על שרון

זהו סוד כישלוננו של שימרון פרס, כשלב הראשון של מהלכו המדיני: כאשר הביא לקאנונו, בשבוע שעבר, את הצעתו לוועידה בינלאומית, הוא סמך על כך שאריאל שרון יערוך ממתנה הליכוד ויתמוך בו. הצבעתו של שרון, שגורר עם חבריו וגרם לתיקו, שיבשה את תסריטו של פרס.

פת חיזק את השמאל

החלטת הממשלה לקבוע תעריפי שכר-לימוד נפרדים ליהודים ולערבים עוררה בעס גם בקרב עסקני הסטודנטים מן הימין. פומבית, תומכים העסקנים בהחלטה הגיונית, אולם שלא לפירסום הם מתחו עליה ביקורת קשה. לרעת רבים מהם היתה זו טעות טאקטית תמורה, שדחקה אותם לעימות עם חרוב הגדול של ציבור הסטודנטים והמימסד האוניברסיטאי. "הטימטום של פת", אמר אחד מעסקני סטודנטים, "חיסל את הסכומים שלנו בבחירות הקרובות לאגודת הסטודנטים".

סוריה, לבנון וגידעון פת

גידעון פת ממשיך במאמציו להוכיח את קיומו הפוליטי בכל מחיר. ביום השני בלילה, בפגישה עם אנשי-עסקים מחו"ל, הוא הכריז הודעה מדינית, כזו הלשונית: "בכל שהסורים נכנסים עמוק יותר ללבנון ומסתבכים בה, כך ישראל מרוצה יותר".

מנכ"ל מיפלגתי למישפטים

יצחק שמיר ואברהם שריר נפגשו השבוע לדיון בעניין מינוי מנכ"ל חדש למשרד-המישפטים והחליטו לחפש מועמד מתאים משורות הליכוד. זהותו המיפלגת של המנכ"ל, הם החליטו, תהיה חשובה ביותר במיקרה שיוחלט להקדים את הבחירות. מנכ"לי המישפטים עד כה מונו לפי שיקולים מיקצועיים בלבד. מועמדותו של אברהם בריר, ידידו של שריר,

נפסלה בגלל זיהויו עם העבודה. מאיר רוזן, השגריר ברושנינגטון, סירב לקבל את התפקיד, בגלל הסתייגותו מאישיותו של יוסף חריש, היועץ המישפטי לממשלה, שעזמו על המנכ"ל לעבוד בקשר הדוק.

מנהל-ההימורים מטפל בילדות

סיריל סטיין, מנהל רשת בתי-ההימורים הבריטית, שתרם לפני חודש 15 אלף דולר לצורך שתילת-ככר לילדה מורן קרוש, ביקר לפני שבוע בבית-החולים בלונדון גם אצל הילדה מאופקים דנה בטיטון. בת ה-7 וחצי, ותרם גם למענה. הוא מבטיח לעזור לכל ילד ישראלי שיבוא לבריטניה לשתילת-ככר.

מאורת תנים בבית-הקברות

מאורת-תנים התגלתה בשבוע שעבר בתוך קבר בבית-הקברות בחולון. אשה שביקרה ליד אחד הקברים, בגוש 8 חלקה 4, הבחינה בראש חיה שהציץ מתוך אחד הקברים הסמוכים. כשפנתה לעובדים במקום, הם לא האמינו וכינו אותה "משוגעת". אולם אחרי שהתעקשה, ניגשו לקבר, דפקו על המצבה, ואז הגיח מתוך מחילה באדמה התן, ממין נקבה, ועימה עשרה גורים. החיה וגוריה שילמו מחיר יקר על המי קום שבו בחרו: העובדים במקום הרגו את כולם.

התלונן על כהנא ונחבל בראשו

יעקב צרפתי בן 20 מחיפה נפגע ביום הראשון השבוע מאבן בראשו. האבן צנחה עליו כאשר נכנס לביתו. שממנו נעדר יומיים. מסתבר שדלת-ביתו היתה ממולכת מבפנים, כך שפתיחתה הפעילה מנגנון פרימיטיבי, הקשור בחוט, שנועד להרוג את הנכנס. צרפתי נפצע ונזקק לשמונה תפרים בראשו. צרפתי, לשעבר פעיל של כ"ך, התפרסם לפני שנה כאשר התייצב במערכת "העולם הזה", וסיפר כי נשלח על-ידי מאיר כהנא להצית את משרדי-השבועון. מאז הוא נדרף על-ידי ביריוני כהנא. בשבוע שעבר הוא התראיין על כהנא במקומון התל-אביבי העיר, סיפר שהתלונן עליו במישרה ושהוא מתכוון להגיש נגדו תביעה מישפטית. לרעתו, התקיפה היא נקמה על הראיון.

י"אסרו צילומים בבתי-מישפט

הנהלת בתי-המישפט עומדת להורות למישרה לאסור על צלמי-העיתונות לצלם עצירים ונאשמים בתוך אולמות-המישפט ובחדרי המעצר. הנימוק: הבזקי המצלמות מעוררים התרגשות ומהומה וגורמים להפרת-הסדר.

אדרי מעכב האיחוד

בגלל אוירת אי-הודאות הפוליטית מתעכב האיחוד המתוכנן בין שתי חברות-הכביה ההסתדרותיות, שיוכרו בשם "ישראל-בונה". הסיבות לעיכוב הן כביכול כלכליות, אולם האמת היא שרפי אדרי ומוטה גור חוששים לכצע את התוכנית, ערב בחירות אפשריות, מפני שהיא כרוכה בפיטורין נרחבים.

רפול מוכר ליורדים

רפאל איתן התחיל להפיץ את שמך הזית שלו בארצות-הברית, כשהוא פונה לרגשות הפטריוטיים של הישראלים שי היגרו לשם. מודעות המשבחות את השמן מתפרסמות החל מהשבוע בעיתונות הי יורדים העברית באמריקה. מחיר הבקבוק (ללא ציון תכולתו): 9.99 דולר.

ניחומים מערפאת

יאסר ערפאת שלח את תנחומיו למישפחת דרוויש מהכפר הגלילי ג'דיירה, על מותו של אבי המישפחה, סלים חוסיין דרוויש. המנוח היה אביו של המשורר מחמוד דרוויש. שעזב את הארץ בראשית שנות ה-70, והוא עתה חבר הוועדה-הפועל של אש"ף.

קולטים ומטיילים

גם סמנכ"ל משרד-הקליטה, אפרים כהן, הצטרף לקולטרי העליה המשוטטים בחו"ל. הוא יצא השבוע לדרום-אפריקה, להביא עולים, אף שבמישרדו טוענים כי אינו יודע אנגלית. כמעט כל הצמרת האמורה לטפל בקליטתם של עולים אפשריים מברית-המועצות נמצאת כרגע בצפון-אמריקה: השר יעקב צור, השר דוד לוי, אריה דולצין וחיים אהרון, ידיר מחלקת העליה והקליטה בסוכנות.

נדחה מינוי עמיר

מינויו של ניצב גבי עמיר כסגן מנכ"ל המישרה נדחה למועד אחר, בגלל הפירסומים המוקדמים בעיתונות. המנכ"ל, דויד קראוס, התנגד למינוי הצפוי, שהוא פרי יוזמתו של שרהמישטרה, חיים בר-לב.

גאון לא מעניין

ניסים גאון, המבקר בארץ, מחזיר אחרי העיתונאים היומיים ומבקש להתראיין. לאכזבתו, אין עד כה מי שיקפץ על המציאה.

עוד עיסקה בחולון

עוד עיסקת נדל"ן גדולה בקריית בגרורין בחולון: החברות דנקנר וסאדאב יכנו במקום 189 דירות, כשבעלת הקרקע, שיוכרעוברים, תקבל 28% מהפדיון.

מבול המכירות הפומביות

קניינים מחו"ל, אספנים עשירים בארץ ומוסדות-מחקר מתכוננים לשלוש מכירות פומביות גדולות שייערכו כמעט בו-זמנית. בשבוע הבא. הערך המינימאלי של הפריטים, בעיקר חפצי אמנות ויודאיקה: 10 מיליון דולר. המכירה הראשונה תהיה של סוטרבי בירושלים, השניה בגלריה בר-עמי בתל-אביב והשלישית בגלריה של הסוחר ישעיהו יריב, גם היא בתל-אביב.

אברבנאל ייעץ לנאס"א

הפרופסור שלום אברבנאל, מבית-הספר למתמטיקה באוניברסיטת תל-אביב, נבחר כיו"ר איגוד האוניברסיטות האמריקאיות לחקר החלל (יו-אס-א-איי), גוף המייעץ למינהל החלל האמריקאי (נאס"א). אוניברסיטת תל-אביב היא המוסד האקדמי היחידי מחוץ לאמריקה החבר בגוף זה.

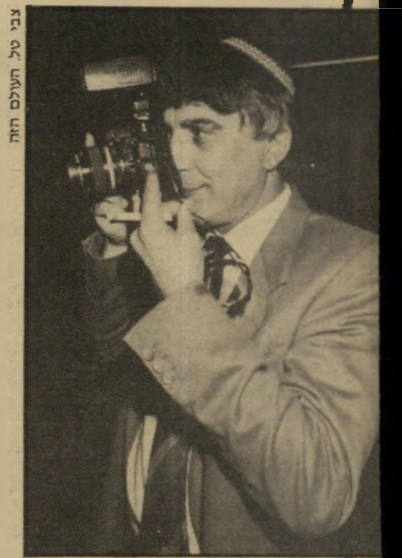
חנות בכנסת

בקומה הרביעית של מישכן-הכנסת נשלמות ההכנות לפתיחתה של חנות-מד-כרות. זוהי הפעם הראשונה שבמישכן נפתחת חנות מוסחרית, מלבד המיוזון. החנות תהיה בהנהלת מוסאיון-ישראל.

הנוטע יבקש לעמוד לדן

מובארק עוואד, מהמרכז הפלסטיני ללימודי אי-אלימות, מתכוון לפנות בשבוע הבא לשופט מרים נאור ולבקשה לצרף את שמו לרשימת הנאשמים במישפט הנטיעות בכפר קטנה. עוואד היה בין יוזמי הנטיעות. בט"ו בשבט לפני שנה וחצי, בשטח המריבה בכפר שבגדה המערבית, אנשי הסיירת היוקרה עקרו מייד את השתילים, והפרקליטות הגישה לאחרונה כתב-אישום נגד 13 משתתפים. על השגת-גבול, טענה שהמורכב בקרקעות-המדנה.

ניקמתו של אבו-חצירא

צבי טל העולם הזה

ליטת בישראל. אחר-כך הפך הליכוד את הערתיות לדיגלו המפלגתי, וכך זה של תמ" הצטמצם משלושה מנדטים למנדט אחד בלבד בבחירות האחרונות, שהוקדמו, בזיומתה.

לכל הנפשות הפעילות בוירה הפרי ליטת היה ברור כי אבו-חצירא — פוליטיקאי ממוחל ומנוסה — לא ירוץ תחת הדגל של תמ" בבחירות הבאות, ויעדיף לנווט את עצמו לתוך אחד משני הגושים הגדולים. רמזים בכיוון זה אכן נרמזו לעבר שני הצדדים במי שך חורשים רבים.

שימעות פרס דאג מאו ומתמיד להפ" גיו גם חברות כלפי אבו-חצירא, ובימי כהונתו כראש-ממשלה דאג לכלול את שמו בכל אירוע וזהר יתור או נוצץ עור יותר.

פרס סבר בוודאי שכך הוא מבטיח לעצמו את קולו של אבו-חצירא כבוא השעה, אם כי ניתוח הגיוני מוביל למסקנה שונה: קהל הבוחרים של אבו-

ענת סרנסקי, העולם הזה

לפני שלוש שנים הפיל אבו-חצירא את ממשלת הליכוד. השבוע חזר לתמוך בליכוד. האם היתה בכך נקמה אישית בשימעות פרס?

היה זה פוליטיקאי צעיר ומבטיח שהוצמד לו דרך-קבע שם התואר "מבריק". לפתע-פיתאום, רדיו קא כשלב שבו היה מלא גורש בתוכניות חדשות, שקדמו עור וגידים בינאפלגתיים. פשטה המייטרה על מיישרו. בכך התחילה תקופה ממוי שכת של מאבקים מישפטיים. מכאן ואילך, הוזכר רק בהקשרים כמו "המישפט", "בית-סוהר" ודומיהם.

לפתע-פיתאום, ביום בהיר אחד, נרדע לו כי אישיות מישפטית בכירה, שלחמה בו מילחמת-חורמה, התבטאה כפורום פרטי שיש לה היהודי-החרטה על מה שאירע. זאת היתה קרנה-אור שהפוליטיקאי חיכה לה בסבלנות רבה. הדברים נאמרו בנוכחות אדם המחייב עצמו כידיו, ושהוא גם חייב לו את פיסגת-הקריירה שלו.

ממולח ומנוסה

המה שאירע לפני כמה חודשים לחבר-הכנסת אהרון אבו-חצירא, בעת היותו שרהדות, ודווקא בתקופה שבה רקם מהלך פוליטי שהיה משנה את המפה המפלגתית בישראל, פשטו אנשי היחידה המפורסמת של בנימין זיגל על ליטתו. אבו-חצירא נאלץ להמיר את העסקנות הפוליטית והדתית במאבק מישפטי אינטנסיבי, שהסעיר את המדינה והקצין את הפער הערתי.

כך עלתה תמ" על הבימה הפו-

חצירא עשוי להשתלב ביתר-קלות בקהילה-הבחרים של הליכוד מאשר בקהילה-הבחרים של המערך. גם אבו-חצירא עצמו ישתלב ביתר-קלות בצמד רת הליכוד, אם כי ריעותיו הפוליטיות מתונות יחסית.

טלפון ללונדון

עוד הרמזים נרמזים בזהירות, ואבו-חצירא נתון בלכטים לגבי המשך דרכו, הפתיעו אותו ידידיו, זוג המיליונרים ליליאן ויין וטטיב שלום, הנמנים גם כן על ידידיו הקרובים של פרס. כשנפיהם הסיפור הבא: בעת פגישת חברתית עם פרס, סיפר להם זה בנושא-לא-טויות ששוחח עם יצחק זמיר, מי שהיה היועץ המישפטי לממשלה. השיחה נערכה בעת שניהן פרס כי ראש-ממשלה, והתקיימה במיסגרת תפקידיהם של השניים, ובתקופה של מתיחות ביניהם, ומה אמר זמיר, לדיכוי רי פרס? שבמשכה לאחר יוש להציטער על מה שנעשה לאבו-חצירא.

השיחה התקיימה בעת שרפי לוי, דויד בלס ומפורסמים אחרים כיכבו במדוריה-הפיליס בתיקשות, ובהקשר זה נאמרו הדברים. זמיר סבר, לדיכוי פרס, שעל רקע זה היה הטיפול באבו-חצירא משמע אבו-חצירא את הסיפור, נדבק בהתלהבותו של הוגו ויינשלוס, שהאמין גם קודם לכן בצידקתו ותמך בו לאורך כל הדרך.

הצער הבא היה, כמובן, לפנות אל ידידיו הטוב פרס. הוא ציפה שפרס יפרסם את הדברים וכך יטהר את אבו-חצירא פומבית מהכתם שדבק בו.

שום דבר לא קרה. פרס ואבו-חצירא קיימו שתי פגישות בעניין זה. פרס הבטיח, אולם רצה לבדוק זאת בשנית, בשלישית וברביעית. הוא רצה לשוב ולפשפש בניירותיו. זה היה תמוה, כי המדובר בשיחה בארבע עיניים ולא מתקבל על הדעת שנערך במהלכה רישום כלשהו. הוא ביקש שמקורביו יבדקו זאת טלפנית עם זמיר, השהיה בלונדון. הוא ביקש להרוויח זמן.

בקרב המעגל המצומצם של ידידיו הסיפור הילכה בריחה: נו, עוד לא היינו בטלפון את לונדון? חלפו חודשים, חלפו תיקנות.

לפני כמה שבועות פגש פרס את אבו-חצירא (בנוכחותי) ושפע כלפיו ידידות ומחמאות. "אהרון", אמר, "מתי אנחנו מדברים?" פרס עוד הוסיף דרך ההלצה: "אני עסוק? יש לי כל הזמן שבעולם..."

השניים הבטיחו ליצור ביניהם קשר טלפוני, קשר שלא נוצר עד עצם היום הזה. קרוב לוודאי שהמישקע הריגשי, שנוצר אצל אבו-חצירא בעקבות סיפור זה, השפיע על סיכומיו (בעל-פה, עדיין) עם נציגי הליכוד בשבוע שעבר, כטרים הספיק צוות-המערך (משה שחל, רפי ארדי ועוזי ברעם) להיפגש איתו.

דפנה ברק

העם על חבל רק

איך לעבור על פני הגיהנום מבלי להתרסק

צרפתי בשם פיליפ פטי, אלוף-הה ליכה על חבל, עבר על פני גיא בן-היי נום בירושלים, מרחק של 300 מטרים, בגובה של 60 מטרים. מי שרצה, יכול היה לראות בכך אל-גוריה למצב המדינה.

גיא בן-היינום העניק את שמו למור שג גיהנום, כי בגיא זה נהגו, בימי הכ נענים, להקריב בנים למולך, פולחן אכזרי שהיה קיים בתרבויות קדומות רבות.

לעבור מעל לגיהנום על חבל רק, כשכל טעות עלולה להביא לריסוק ע צמות — זהו משל לחיים ככלל, ולח יים המדיניים של אומה ריבונית כפרט. השבוע, כאשר התנדרה המדינה על החבל, בלי ממשלה מתפקדת, בלי קרימנחה מוסרי, בלי מדיניות מוסכמת, היתה להרפתקתו של התעלולן הצר פתי משמעות סימלית מיוחדת.

הממשלה השמצה עצמית

מי טוען שהציונות היא גיוענית? ממשלת-ישראל, בהחלטה על שכר-הלימוד

לפני שנים החליטה עצרת-הא"ס כי הציונות, כמוה כאפארטהייד בדרום אפריקה, היא תורה גיוענית.

ישראל הודיעה, וכמוה חלק מדי-עת-הקהל העולמית, אך השבוע היה נדמה שממשלת-ישראל יוצאת מגיד רה כדי להוכיח ברעבד שהמדינה הי ציונית היא אכן מיבצר הגיוענות. מי נשאר בחוץ? האבחנה בין יי-הודים וערבים בחיי היום-יום של המ דינה עוברת כחוט-השני בכל תחומי החיים. אולם מעולם לא הוצר על כך כפה מלא. ההנחה היתה כי אפליה זו היא מצערת ובת-חלוף, וכי ברבות הי מים תשתדל המדינה להגשים את הי עקרונות של מגילת-העצמאות שלה, המבטיחה שיוויון מלא לכל אזרחיה, בלי הבדל דת וגזע.

לפני כמה שבועות הכירה הממשלה בפעם הראשונה רישמית בקיום האפי ליה הממוסדת, הדבר בא דווקא על ר קע חיובי-כביכול, הממשלה החליטה להעניק לדרוזים ולצ'רקסים במדינה מעמד שווה לזה של היהודים.

משמע: מי שאינם יהודים, דרוזים וצ'רקסים, ממשיכים להיות מופלים רישמית, זה כולל יותר מ-15% של אוכלוסיית המדינה בתחום הקו הירוק — האזרחים הערבים שדנם מוסלמית ונוצרית.

מוניות, לא משאיות. השבוע הוסיפה הממשלה על מעשה מביש זה החלטת חמורה פי כמה. אחרי ועודעים מתמשכים בקשר לשכר-הלימוד באוניברסיטות, החלי טה הממשלה רישמית להפריד את אוכי לוסית הסטודנטים לשני מחנות: מי ששירתו בצבא-ל ישלמו שכר-לימוד בי סך 1050 דולארים, מי שלא שירתו ישלמו 1550 דולארים.

את ההחלטה יום שרהמרדע, גידעון פת, איש המפלגה הליברלית, פת ככר הציע בעבר הצעה ליברלית ומדעית דומה: שהערבים אזרחיים-ישראל יקחו מונית ויעזבו את הארץ. בכך נבדל מן הרב מאיר כהנא, המציע להעמיס את הערבים על משאיות. — לפצות את מי שוחררי-צה"ל על שנות שרותם — לא שיכנע איש. אילו רצו בכך, ניתן היה לפתור את הבעיה בצורה הוגנת, על ידי תשלום פיצוי ישר לכל אדם הי מסיים את שרותו הצבאי. איש לא היה מתנגד לכך. הדבר היה זוכה בתמיכה כללית.

מאחר שהממשלה לא בחרה בדרך

במדינה

זו, היה ברור כי המטרה שונה לגמרי. קיץ חשוך. היו לכך תקדימים כי עבר.

בלשון הפוליטית הישראלית נכנס בשעתו המושג ק"ץ. אין זו עונת-הי שנה, אלא תופעה חשוכה יותר. ק"ץ — ראשי התיבות של קיצבתי-יוצאי צבא — היתה אמתלה שקופה להפליה מחפירה בין מישפחות בתחום הרווחה. ניתנה קיצבה לילדים יהודיים, ונשללה הקיצבה מילדים ערביים.

הנוהל הבטיח הפרדה לאומית ברור רה, כי הקיצבות לא ניתנו רק לבנים של המשרתים בצבא, אלא גם לק רוביהם ולקרובי-קרוביהם של המשרתים. כך שכל ילד יהודי קיבל קיצבה, וזו נשללה כמעט מכל ילד ערבי. ברור כי החלטת השבוע היא המשך לקו זה.

נומרוס קלאוזוס. למרות שיש יי-הודים שאינם משרתים בצבא, ויש ערבים המשרתים בצבא, ברור כי הי החלטת באה להפריד בין יהודים לערבים.

מי שהיה הממונה על מחוז-הצפון, ישראל קניג, חיבר בשעתו מיסמך ובו הציע, בין השאר, למנוע חינוך גבוה מערבים רבים. שמו של קניג הפך שם נרדף לגזענות. ההגיון שברבריו: המ דינה היהודית אינה זקוקה לערבים משכילים.

החלטת השבוע ממסדת גישה זו. היא גם מזכירה מושג הלכות מן המילון הקלאסי של האנטי-שמיות: נומרוס קלאוזוס. מושג זה רדף את היהודים בארצות רבות. נומרוס קלאוזוס (סעיף מיס

ציון מסיי, העולם הזה

שר פת ליברלי ומדעי

פרי") בא לקבוע את המיספר המרבי של היהודים באוניברסיטות. בכך למדינה. החלטת הממשלה עוררה מייד מחאה חריפה — לא רק אצל הערבים, אלא גם מצד סטודנטים ופרופסורים יהודיים. היו שהציעו מעין מרי אזרחי, על-ידי הפרת ההחלטה. היה זה לכבודה של מדינת-ישראל. את תעמוד החלטת הממשלה בעינה, היא תספק לכל אויבי ישראל תחמושת שלא תסולא בפז — תרתי משמע.

רת

אלוהים רוכב על אופניים

עדת רבנים וליצנים

מובילה ילדים אל הדת.

ברחבת בית-הספר נצח ישראל בפתחת-תיקווה הצטופפו עשרות ילדים שהגיעו לתהלוכת ל" שועמר, שאותה אירגן סניף חב"ד בעיר. על הבימה עמד רב ודיבר על מהות החג וחשיבותו.

הילדים לא התעניינו בדברי הרב. הם חיכו בקוצר רוח לחלק הבא בתוכי נית — "לולינים במופע מדהים של להטוטנים", כפי שהזכיר במודעה שקראה להם לבוא לאירוע.

על ראשי הילדים היו כובעים, כמו- (המשך בעמוד 9)

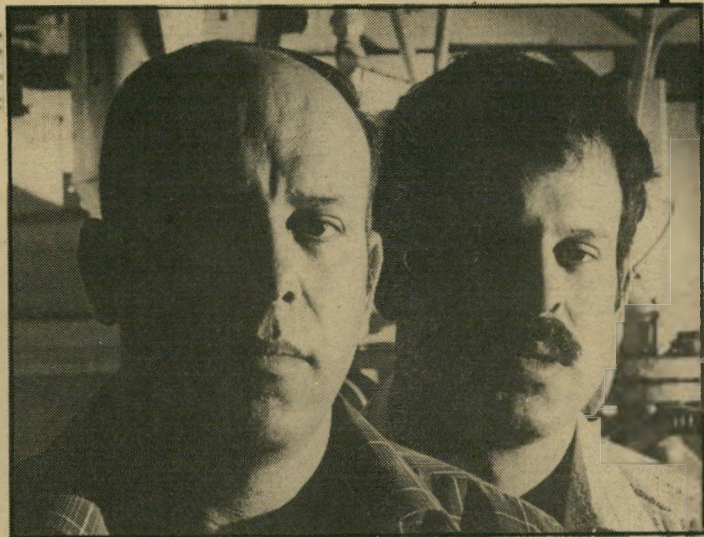

שר יגאל הורביץ עם שרהאוצר קפיצה מהמערך לליכוד

האספי את בני יגאל?

העסקים של מישפחת הער יגאל הורביץ נתונים בצרות. הם זקוקים לעזרת האוצר.

יריביו מעלילים עליו: הוא הצטרף לליכוד תמורת תמיכה בעסקי בניו.

בנים יואב ויוני הורביץ בעיות של מיליונים

המורעה היתה נחרצת: "מרכז רפי — אומץ" החליט להתנגד לוועידה בינלאומית וגם להקדמת הבחירות, בכך תמך לחלוטין בעמדת הליכוד.

לכאורה זה היה מוזר. ולא רק מפני שמפלגת "רפ"י-אומץ" היא גוף פיקטיבי, פחות או יותר. אלא גם מפני שהער הורביץ יושב בממשלה על-שם בן המערך. כחלק מן הגוש שבראשו עומדת מפלגת העבודה.

לכן לא היה זה מסתעף שירי בין של יגאל הורביץ טענו שלא היתה זאת הכרעה פוליטית רגילה, אלא שהיתה קשורה גם בעניינים מסוג אי-עסקיה של מישפחת הער הורביץ.

זאת היתה, כמובן, עלייה. היא נולדה על רקע האווירה הכללית של קניית-סיעות, מיסחר-בסוסים ושיחוח ח"כים, שהשתררה בצמרת המדינה. וזו העלייה: בניו של הער, יוני ויואב, גייסו את הליכוד כדי למנוע מיריבם הגדול, המשבר המרכזי, להציע ללקוחותיהם תנאי-מימון טובים יותר, ולמשכב אליו. הער יגאל הורביץ החליט, כביכול, לתמוך בליכוד כדי שזה יסייע לעסקי בניו לצאת מהבזש שאליו נקלעו.

אי-אפשר לפטר שר!

מסעי-שקרים זה נסמך על כמה עובדות, נכונות לעצמן: מצב

בידי איש השומר הצעיר. כאשר מת מאיר יערי, מנהיג השומר הצעיר, ביקש ממני אנשי השומר הצעיר שאספיד אותו בשם הממשלה, ועשיתי זאת ברצון. אני רוחש עד היום כבוד גדול לקיבוץ הארצי, אבל לא לפוליטיקאים הקטנים שלו. אני בטוח שחבר-הכנסת אלעזר גרנות אינו שותף לדיכוי כאלה.

ביום הראשון השבוע פורסמה שאילתא דחופה, שהגיש יו"ר סיעת-הליכוד בכנסת, ח"כ חיים קופמן (ליכוד) לשר האוצר משה ניסים (ליכוד) בעניין העסקים של מישפחת הער הורביץ.

קופמן דרש מן השר, לבחון מחדש את האשראי הממשלתי, הניתן למשרד המרכזי, לצורך שיווק מוצרים הנמצאים בפיקוח ממשלתי, לאור נתונים שיש בידי, שלפיהם מנוצל האשראי על-ידי המשביר לחיסול גורמים פרטיים.

השאילתא מרבה בנתונים להוכחת דבריו, והיא מסתמכת על חזון של המשביר המרכזי, שנמסר לקופמן על-ידי יונתן הורביץ, המשביר מציע

הצפוייה של שרהאוצר, ובין המעבר של יגאל הורביץ לליכוד.

"יגאל הוא איש ארץ-ישראל השלמה, כמו (בני-דודו) עמוס הרר. אני לא חושב שהוא מאושר מהמישחקים הכלכליים של בניו.

"אני מניח כי לא קיבל הבטיח מה מפורשת מסרס לגבי הבחירות.

"אני לא חושב שאם יפרוש מהגוש של המערך בממשלה (הממשלה מורכבת מ-12 שרי גוש הליכוד, 12 שרים מטעם גוש המערך ושר מהמפד"ל) יהיה ניתן להוציא או להחליפו. רק ראשי-הממשלה יכול לפטר שר, ויהיה רוב לליכוד בממשלה.

"אני לא יודע על קשרים כלכליים של המישפחה. אני יודע על המאבק של חברת העובדים באשראי נגדם, וזה לא יפה.

היחלצותו של קופמן לעזרת בני-הורביץ נעשתה בזריזות מרשימה, ביחוד לאור העובדה כי פנייה שלהם לח"כ חיים רמון

מיכתבו של יונתן הורביץ לראש סיעת-הליכוד שאילתא לשר-האוצר

מהמערך לא הניבה צעדים מיידיים. ח"כ רמון אמר לי, כי י-טפל בנושא כאשר תגיע לור-עדת-הכספים שאלת הסיוע למושבים.

מצב קטסטרופלי

הבעיות הכלכליות של בני הורביץ נראות חמורות באמת. היתאם למקורות מהימנים, קבוצתם חייבת כ-17 מיליון דולר לבנק לאומי, ועוד 13 מיליון דולר לבנק הפועלים. קיימים גם חובות בשוק האפור בסכום של כשישה מיליון דולר, מהם חמישה לאירגון הקניית של המושבים בצפון.

מול חובות בסדר גודל כזה, יש ביטחונות שאינם מגיעים למחצית החובות. גם החברה הציבורית הרשומה בבורסה, אורן מבנים, הפסידה למעשה את כל הונה. באחרונה הוכנה תוכנית-הבראה, הנמצאת בדיון בוועדת-האשראי של בנק לאומי. חברי ועדת-האשראי, שהם חברי מועצת-המנהלים של הבנק, מקבלים כקשות רבות מצד מקורבי מישפחת הורביץ לסייע למישפחה.

ביצע הצליחו בני יגאל הורביץ, שלקחו מידי אביהם את הניהול לפני כמה שנים, להביא את העסקים למצבם הנוכחי?

לדיבריהם, הסיבה היא פשוטה: הקפאת הדולר בשלוש השנים האחרונות. הם קנו נכסים בהלוואות שיקליות צמודות למד, כאשר את הנכסים השכירו בהצמדה לדולר. בגלל הקפאת הדולר נוצר פער של עשרות אחוזים בין מה שלוו לבין מה שהם צריכים לשלם. נוסף על כך, הנכסים שקנו נרשמו כערסם בהצמדה לדולר. הקפיאת הדולר גרמה בשלוש שנים לשחיקת שווי הנכס ב-50 אחוזים.

התוצאה: הביטחונות שווים חצי.

היו אנשי-עסקים רבים, שחזו את הקפאת הדולר, ושברחו מכל הצמדה אליו. בני-הורביץ טוענים כי הלוואות רבות שלקחו, שהיו צמודות לדולר, הומרו על-ידי הבנק, בניגוד לרצונם, והפכו שקליות.

שחיקת המטבע גרמה גם להפסדים כבדים לשותפויות שיש להם ביוני צואלה ובפורטוריקו. כך נמחקה כליל ההשקעה שלהם ושל השותפים בור צואלה, שני מיליון דולר, ודבר דומה קרה גם בפורטוריקו.

עמוד השדרה של עסקיהם הוא אורן מבנים, חברה רשומה בבורסה. מאזנה האחרון של החברה, למאס 1986, מגלה את התמונה הבאה: הרכוש הקבוע של החברה הוא 12.7 מיליון ש"ח (מזה מקרקעין 7.3), ההון והקרנות, לאחר הפסדים בסך 3.25 מיליון ש"ח, הוא 1.8 מיליון ש"ח. התחייבויות לזמן ארוך של החברה — 3.2 מיליון ש"ח. התחייבויות לזמן קצר — 7.8 מיליון ש"ח.

רואי-החשבון מציינים כי באפריל 1985 נעשה שיעור שווי המקרקעין, שהגדיל את שוויים ב-3.6 מיליון ש"ח, וכן שהוצאות-המימון בשנת המאזן היו 8.1 מיליון ש"ח, לעומת 3.6 בשנה הקודמת. כל הכנסות החברה היו 2.8 מיליון ש"ח. מהוצאות המימון הפחיתו 4.2 מיליון ש"ח, וזקפו אותם למקרקעין ולבנייה.

קיימת תביעה נגד החברה של קבלן בסך 800 אלף דולר. **מצבה של "אורן מבנים" הוא למעשה קטסטרופלי.**

מאזנה מצייני כי חובת-ההגה של בני הורביץ, יריב, ערכה לכל ההלוואות ומשיכות היתר של אורן. משיכות היתר לבדן הן בשיעור של שלושה מיליון ש"ח — ריבית הרצחנית של הבנקים.

לעסקי הבנים יש יהלום בכתר: מיגרשי המחלבות ברמת-גן, מול בורסת-היהלומים. שם יש אישור לבי (המשך בעמוד 38)

..מי שאומר שאני

הומו-סכסואל, שישלח את אשתו ללילה!"

סיפור: באותו היום טילפנו אליהם מהשב"כ ויזמו במפתיע ביקור. בד"ר כלל באה היוזמה לביקורים בימי-החקירות מצד בני-המישפ"ח. חוקר-השב"כ דרשו שהאשה תגיע ללא ליווי של אחד מבני-המשפחה או בליווי של אחד מנכבדי-העדה. אחרי משאומתן הגיעו לפשרה

היו לי פרויקטורים בעיניים. אמרו לי שיביאו את אשתי. בוקר אחד אמרו לי: "שלחנו אוטו לכפר. והיא בדרך הנה. עוד מעט היא תגיע לברה. אם לא תורה — נכניס אותה לחדר ונפשיט אותה לפני כולם." כאמת, כ-5 באותו יום, מכניסים לי אותה לחדר. חשבת: הכל אמת. (בני-המשפחה משלימים את ה

נסענו, עצרנו בתחנת-מישטרה. דני שניר נכנס לשם. יצאו אנשי השב"כ, לקחו אותי למלון.

חשבת עדיין שמדובר במשימה באר"ל (איזור דרום-לבנון). לא הכנתי בכלל מה רוצים ממני. רמזו לי כל מיני רמזים. הסתובבו מסביב. בהמשך הציעו לי לעבוד בשב"כ.

צהריים: מי שמאמין שאני הומו-סכסואל שיתן לי ללילה אחד את אשתו ובתו — ויקבל דיווחים למחר (רת...)

גם כל הפירסומים כאילו יש ראיות מוצקות נגדי על ריגול או בגידה. אין שום ראיה מוצקה נגדי. חוץ מההוראה שלי הכל עלילות: יצמחו לי קרניים אם עשיתי את מה שמייחסים לי בשב"כ.

מה רעתי על יוסי גינוסר? מצידו הוא יכול להיות גם ראש-משלה כמדינה הזאת, אבל אם אראה אותו יושב בבית-הסוהר — אשמחו! אם מדינת-ישראל יכולה להיות עם זה, מה אני יכול לעשות? אבל מבחינתי ישמח אותי לראות אותו יושב בבית-סוהר. במקומי.

יס, ציצים ומנוחה

ההתחיל ביום שישי בבוקר וביום (4.1.80). בא סגן-אלוף דני שניר. ואמר לי: "קרה משהו. צריך לנסוע לקריית-שמחה".

אני מאמר בתוך לקראת יום הראשון והיום שבו ייערך הדיון ב"בית-המישפט העליון בעניין נפסו). בטח שאני מפה. יש לי מפה לפי הדיון אני סופר את הימים עד אז. מנסה להעביר אותם.

מה אני עושה עכשיו? מסתכל ב"מישפט-דרוגל בטלוויזיה. בעד מי אני טוטנה. בטח מרשים לי להסתכל בטלוויזיה. להאזין לדרו. ודאי שאני קורא עיתונים.

אני מבין מדוע השתנה מצבי בשבועות האחרונים. אחרי שבוע שנים שאף אחד לא האמין לי. כן, אני יודע: אף אחד לא האמין לי במשך התקופה הזאת. אני מסכים שכל זה השתנה בגלל התיקשות.

אני עלול לשבת פה עוד שנה, שני תיים, ואני מפה. ודאי שיש לי מה להגיד. אני מבין גם שהמישפחה רוצה את טובתי. בכך שרוצים את שיתוף-הפעולה שלי. בטח שמפריע לי כל מה שמפריע סמים עליי. אם אני הומו-סכסואל בחיירי ול-בן-דודו אמר ביום השבת אחר-ה

נפסו עם סגן-אלוף יורם המיזרחי ורבי-סרן סעד חראר. אשמח לראות את יוסי גינוסר יושב בכלא.

רדוף פחדים

הפחד שלט בשלושת הימים שבהם יצרתי קשר אמצעי ובלתי-אמצעי עם האסיר העומד במוקד מה שכונה לפני כמה שבועות ברשה ביטחונית חדשה. עיזאת נפסו.

שמו של נפסו והפרשה הקרויה על שמו עלו לכותרות רק בשבועות האחרונים. אולם עבדו התחילה הפרשה ב-4 בינואר 1980. יום שישי השכם בבוקר. עת נלקח מביתו — כביכול למשימה-צבאית — ומצא עצמו מנהל מאבק ממושך. עד לאחרונה חסר-תיקווה.

נפסו נעצר בעיקבות מעצרו של ערבי בשם אבו-קאסם. יומיים לפני כן. אבו-קאסם שעבר "טיפול" בידי אנשי-השב"כ. הודה בכל מה ששמו בפיו ועירבב בין היתר את שמו של נפסו. את נפסו הכיר מכפר-שובה: אבו-קאסם היה אז מוכתר הכפר. ואילו נפסו הועבר מתפקידו כקצין-קישור של יחידה בדרום-לבנון ומונה למפקד באיזור. נפסו שירת כשלושה חודשים בלבד, שלושה חודשים שעיצבו את שבע השנים הבאות בחייו: שבע שנים של חקירות, מאבקים מישפטיים. עד שהגיע לנחלה, ושוכן בכלא-צבאי במרכז-הארץ.

כעת הוא זוכה יחסית. ביחס של כבוד ותנאים משופרים. אחרי מה שעבר. הוא יודע להעריך זאת. מקורביו סיפרו לי שפחד שיעבירוהו לכלא אזרחי שם ירצה את עונשו בין רוצחים ופושעים מסוכנים. וזכה להכיר את תופעות-הלוואי והווי של הכלא. פחד זה רדף אותו. מובן שהוא רדף גם פחדים וטראומות נוספים. שהוטבעו בו בעת שבע השנים האחרונות. לכן פחד נפסו ליצור עימי קשר בלתי-אמצעי. אם כי הכיר בחשיבות העניין עבורו ועבור מישפחתו. ביום החמישי השישי והשבת נעשו נסיונות מתישים מצד מקורביו לשכנע אותו שראיית-העולם שלו מעוותת. ושמחוץ ל"בית-הכלא יש עולם בעל מושגים שונים שבו המפקד אינו סגנו של האלוהים.

נפסו רצה-רצה, אך שב וחשב נפחד. על התנאים המידיים שלו. לכן בימי שישי-שבת התקיים הקשר בינינו בטלפון. בעזרת צד שלישי, אם כי בנוכחותי. התערבותי וטווח-שמיעתי. ביום הראשון. בשעת-בוקר מאוחרת. נוצר הקשר הישיר בינינו. נפסו. כך התרשמתי בימים אלה. שריו במתח רב. אפילו נוטה להתרגז. אם כי מתחרט על כך אחרי-כן. מרבה להתלבט. מקווה מפה.

האשה שאיתו

איך השפיעה על נפסו ומישפחתו החלטתה של סיהאם. אשתו הטריה אז. להתגרש ממנו?

התשובה הרישמית היא: "כך היא החליטה. עם מתן פסק-הדין (18 שנים מאסר). אנחנו לא מתערבים בהחלטה." בעת השיחות שניהלתי עם נפסו ובני-המשפחה נודע לי הסיפור הבא מפיהם: כשנעצר נפסו. היו סיהאם ונפסו בתחילת חייהם הנישואין שלהם. בני-המשפחה של נפסו עשו אסיפה מישפחתית. והחליטו שאין לשתף את סיהאם הצעירה בטרדות הכלכליות הכרוכות במישפטו הצפוי.

סיהאם עבדה אז בסופרמרקט. והוחלט שהיא תחסוך את משכורתה. לפתע. בעיצומו של המישפט. נודע לנפסו העצור שאשתו קנתה מכונית. מבלי להיוועץ עימו. נפסו הנועם טילפן אליה מהכלא והודיע לה שברצונו לנתק עימה כל קשר. בני-המשפחה. וגם גורמים חיצוניים. ניסו לעשות שלום-בית. הרוחות נרגעו. אם כי היחסים נותרו מתוחים. לכן. כשהודיעה סיהאם על כוונתה להתגרש מבעלה. שהפך מעציר לאסיר. לא הופתע איש. גם לא ברור מי התגרש ממני. לנפסו יש כיום קשר עם אשה אחרת. ואף מדברים שם על חיים חדשים ומשוקמים.

אז לקחו אותי לבית-סוהר. אחרי-כן התחילו החקירות. כל שעי-תים הוחלפו החוקרים. היו עשרה. שנים-עשר בכל פעם.

אחרי יום של חקירות ללא הפסקה היו מעמידים אותי בקור (בחודש ינואר 1980) עם תחתונים. במשך הלילה. ואחרי-כן ללא שינה. שוב אותן החקירות. כל הזמן אותן השאלות. היו מכניסים אותי פעם למיקלחת חמה ואחרי-כן — למיקלחת קרה. כל הזמן

במדינה

(המשך מעמוד 6)

כן. הכובע היה אחת המתנות הרבות שהובטחו לכל ילד שיבוא. "כובע מיוחד, שי לכל משתתף," כך הובטח במודעה, ועוד "פרסים יקרי" ערך יוגרלו בין המשתתפים. מצלמות, מחשבים ועוד ועוד. הפרס הגדול — אופניים.

מה צריך לעשות כדי להשתתף בהגרלה? לחבוש כובע, להשתתף בת" הלוכה וזהו. ללא ספק, דרך טובה וזולה למכור את אלוהים לילדי ישראל. יצחק הרע. לאחר הופעת הלהטוטנים החלה התהלכה לצעוד לעבר גן ציבורי, הנמצא בחלק אחר של העיר. הכבישים נחסמו, ואנשים רבים נעצרו והביטו בתדהמה בעשרות ילדים הצוירים עדים בעיקבות רבנים ארוכיזקן. כש הם צועקים בגרון ניחר פסוקים מהתנ"ך.

דויד מלך ישראל הוא שלאגר ידוע ומוכר, אבל יש גם שירים חדשים. באחד מהם הרבנים שואלים והילדים צווחים תשובה: משתתפות שתי מקהלות —

מי אנחנו? צבאות השם!
מה מטרתנו? להילחם!
במי? במה? ביצר הרע!
עלידי מה? פסוקי התורה!
ומה נביא את הגאולה?
"מי ששר יפה מקבל בלון," מבטיח אחד המארגנים המבוגרים. "אנחנו רוצים משיח עכשיו," שרים הכל בעברית ובאנגלית, וחולמים על הבלון. עוד שירילכת על עוברות החיים: השם הוא פה, השם הוא שם, השם נמצא בכל העולם/השם למען לה, מלפנים, מצד שמאל, מצד ימין/ נמצא הוא בכל מקום. מארץ עד מרום.

מדי פעם, כעידוד לשירה, מוזכרת ברמקול ההגרלה הגדולה שתיצור בתום התהלכה. בכל פעם שמוזכרת ההגרלה מתחזקת השירה. "למעלה, מלפנים, מצד שמאל מצד ימין" — אולי זה מה שיעזור לזכות באופניים? הילדים גם נושאים שלטים גדולים, עליהם כתובות כמו "יהודי, אכול כשר!", "כל אשה ובת תדליק נרות שבת!", "אנחנו רוצים ללמוד תורה!" ועוד סיסמות מבית היצור של הב"ד.

ילד חילוני כבן 11 צופה בתהלכה מהצד בהתעניינות. מייד ניגש אליו אחד הרבנים ושואל אותו בקול מתקן תקן: "רוצה להצטרף אלינו?" לפני שהילד מספיק לענות, מניח הרב את "כובע הש"י" על ראשו. עובר-אורח מניד ראשו בעצב ואומר: "הוא מזכיר לי ילד מישראל שנשבע בין גויים." להרוויח מציצות. בראש, לפני הרבנים, צועדים ליצינים. אחרי חצי שעה של הליכה רגלית מגיעים ליעד הסופי: גן יד לבנים. הרב מתייצב על אחד ממיתקני השעשועים ומכריז על הרגע הגדול. ההגרלה!

"לפני כן," הוא צועק לתוך המיקרופון, "אני רוצה לשמוע חזק את כל הילדים: ואהבת לרעך כמוך!" וכל הילדים צועקים במקהלה. "לא!" הוא צועק שוב, "זה לא היה מספיק חזק!" הילדים צועקים שוב, הפעם, במלוא גרונם, עד שאייאפשר להמנע מהמח שבה שאם יש אלוהים בשמיים, הוא בוודאי לוקה כבר בכאב-אוזניים.

"ועכשיו," אומר הרב, "בטח הרווחתם. הרווחתם משהו הרבה יותר גדול מאופניים. הרווחתם מיצווה!" אבל זה כלום לעומת הרווח שעוד מחכה להם. כולם רוכבים לשמוע מה שכרה של המיצווה. בדממת-מוות מועלים שמות הזוכים, מתוך שקיטנילון ענקית. "במחשב זכה אבי פריגלנד!" שניה של שקט. ואז נשמע קולה של ילדה מהקהל: "הוא לא נמצא. אבל אני אחתו. אני אקח את הפרס בשבילי." הרב בוחן בחשדנות את הילדה. "מה שם מישפחתך?" הוא שואל. "פריגלנד, לנד, היא עונה והקהל מלווה אותה במחאות-כפיים סוערות. הרב שולף קלקולטור — מחשבון בעברית — ונותן לה.

פקודת קבע בבוק

כמה עלתה הגנתו של נפסו במשך שבע השנים הארוכות? שאלה זו מקבלת משמעות נוספת. למיקרה שיוזכר לי חלוטין מההאשמות שבהן הורשע, ויתבע את המדינה תביעת-פיצויים. מספרים א" חיו נאגאת ובן-דודו ניהאד: "בכל פעם שהיה לנו כסף, הע" ברנו לידי עורך-דין צבי הדר. זה הרבה כסף בשבילנו. אבל פחות ממה שהגיע לו. הוא עשה עבודה יסודית, השקיע בכך שעות, מכיר כל פרט ופרט בתיק של עיזאת.

"אחר-כך הלכנו לעורך-דין דויד ליבאי. שותפו ביקש מ" איתנו 150 אלף דולר על ה" התחלה. לא יכולנו לעמוד ב" כך. המליצו לנו על עורך-דין אריה קמר. הוא ביקש 100 אלף דולר. ביקשנו מהדר ש" ישפיע עליו להוריד ל-70 אלף דולר. סיכמנו שנשלם בשי"ב עה תשלומים חודשיים — 10 אלפים דולר בכל חודש. זה המון כסף בשבילנו.

יש לנו חברים מהצבא ו" אנשים בעדה. שכל חודש יש פקודת-קבע בבוק שלהם: יו" רד סכום להגנה של עיזאת. לפני כמה חודשים באנו אל עיזאת ואמרנו לו: אנחנו הולכים להשקיע עכשיו 500 אלף דולר בהגנה שלך. יש תיקוה חדשה — שיקרנו לו — אתה חייב להגיד לנו האם אתה אשם. אתה יודע איזה סכום זה בשבילנו. עיזאת הסתכל לנו בעיניים ואמר: אני לא אשם!"

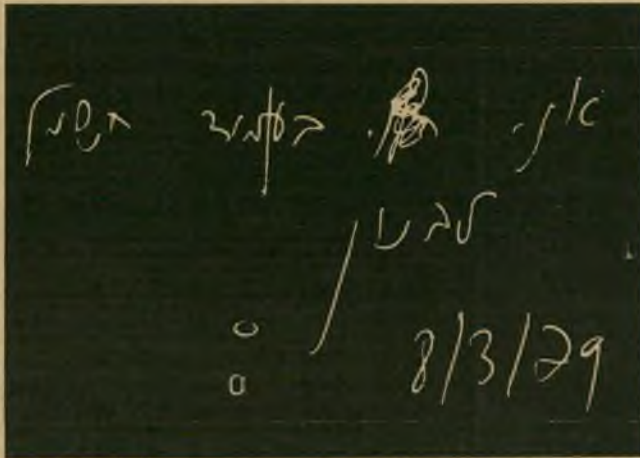
חושב על הכל. חושב הרבה על כמה כסף זה עולה למישפחה שלי ויודע שהם עושים הכל למעני. אני יודע ש הם רוצים רק את טובתי. לכן לא נעים לי מכל המתח שיש לי איתם ביומיום האחרונים.

מה אעשה כשאשתחרר? קודם-כל אני רוצה לנוח... (ניהאד, בן-דודו האילוני, הציע לו ביום השבת, בנ"י כחותי: "נסדר לך ים, ציצים ומנוחה — בזה הסדר.")

אחר-כך? הכרתי לאחרונה נערה שמוצאת-חן בעיניי. אני רוצה להתחתן איתה ואני מקווה שתסכים (על פי בקשת המיש" פחה אינני מפרטת את שנאמר בי יום השבת בטלפון בנקודה זו). אני רוצה לשרת את המדינה. אלוהים ג" רול.

תמונה של נפסו בלבנון, והכותרת שרשם על גבה "אני מפחד!"

נפסו בתפקיד

מה אעשה כשאשתחרר?

מאשר מושג. כשניסה פעם שוטר-צבאי חדש לכבול את נפסו לשרוולו, התפרעו בני-מישפחתו. נפסו לא נכבול עוד. לא נכבול ולא ברחו. אני ממש מתוח לקראת היום הראשון. אני לוקה בחשבון את האפי שרות שאשאר פה עוד שנה-שנתיים, אצל מישפחת-נפסו זהו ערך. יותר

כלשהי. האשה. (סיהאם). הגיעה ב" ליווי של אחד מבני-הכפר. כבר ק" מא. בשעה היעודה — 1500. השניים המתינו והמתינו. ומאומה לא אירע. לבסוף, בשעה 1700, נפתח ה" שער. האשה הוכנסה לבדה. כהיא מתוחה מחוסר-ידיעה והציפיה ה" ארוכה. שם פגשה את בעלה. שהיה במתח רב. בעיצומן של חקירות ואיומים בעניינה.

איימו עליי גם שיביאו את אמא

חשבו ופש עם דבוקה בוק

שלי וישימו אותה בכלא. בין פרוצות. איימו שיוריקו לי זריקה שאחריה לא אוכל להביא ילדים ואני האמנתי שהם מסוגלים לכל הדברים האלה! היו רגעים שחשבתי שאולי בכל-זאת ע" שיתי משהו, ואני לא זוכר. כשהודיתי, לא היה לי איכפת מכ" לום. חשבתי: העיקר שיצאתי מהגיה" נום הזה!

גם אני שמעתי על הצורה שמתכר ננים להביא ילדים לבית-המישפט ביום הראשון. כן, כן, ניירות, שוטרים, הכל. ודאי שאני מכין את הכוונה. ודאי שינסו להציג אותי כאיזה מרגל מסוכן. (לבני-מישפחת נפסו נודע. כי יש כוונה להביא את עיזאת נפסו ל" בית-המישפט העליון תחת שמירה כבדה וראונית. למען יראו וייראו. הוא וגם בני-מישפחתו ידעו להע" ריך את האמון שניתן בהם. "מילה" אצל מישפחת-נפסו זהו ערך. יותר

נפסו במרג"עיון ובגליל

האמנתי שהם מסוגלים לכל הדברים האלה!

ההגרלה נמשכת, עד שמגיעים (המשך בעמוד 10)

בשולי המעבר

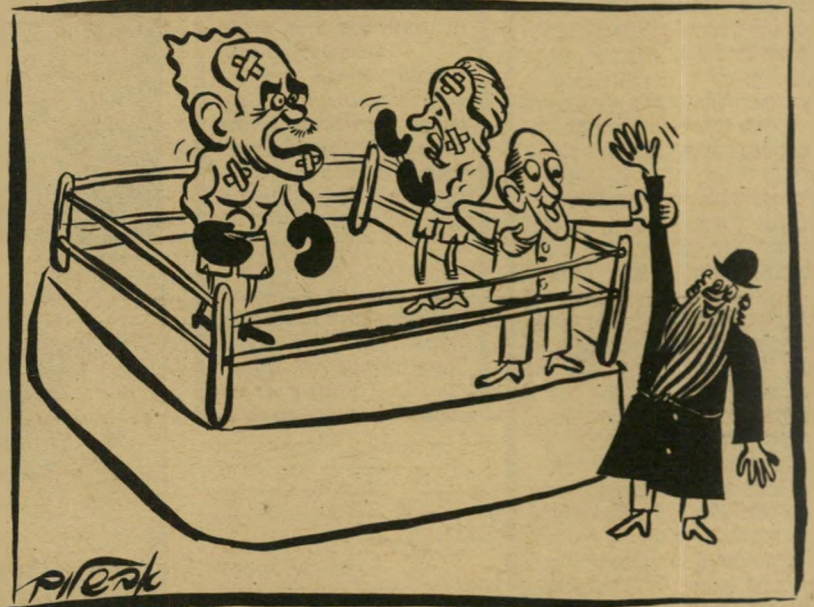
אבל שמיר בכלל לא אמר לי שהוא מתנגד לוועידה בינלאומית. פיתאום הוא נזכר? כך מחה בשבוע שעבר ממלאימקום ראש הממשלה, שימיר עזון פרס, בהפתעה דרבתני על ההתפתחויות האחרות.

בלהט הריבוי והגידופים ההדדיים בין שני המתנגשים, המרכיבים את הקואליציה, החמירה כנראה מחלת השיכחה המרבית באחרונה עוד ועוד פוליטיקאים. הנה דיווח מיישבת הממשלה, שנערכה ב־14 בספטמבר 1986. הישיבה התקיימה אחרי ביקורו של שימיר עם פרס במצרים. פרס, או ראשי ממשלת ישראל, דיווח בנדיבות על סיפוקו על ביקורו, וסיפר כי הגיע עם חוסני מובארכ להסכמה בשני נושאים:

בממשלה, שעמדה ר"ץ להעלות ביום השלישי השבוע. היו שנטו להצביע בעד. בין היתר, תמך בכך ליבאי. הצטרפו אליו גם שרים, חברי הממשלה שכלפיה היה אמור להיות מוצע איימון. לעומתם אמר גר יעקובי: "הצבעה עבור איימון בממשלה שאנו חברים בה הוא מעשה מנוגד לחוק ולאתיקה. זהו מעשה בלתי מתקבל על הדעת לחלוטין. זה יהיה דגם שלילי במשך שנים. הרי יצחק רבין פירק את הממשלה רק בגלל הימנעות שריהמפר"ל בהצבעת איימון. התנהל על כך ויכוח נוקב. בסוף סוכם שלא יתמכו בהצעת איימון. כל עוד אנחנו חברים בממשלה". אז פלט מישהו בקול נמוך, ממישאלות ליבאי: "גם שמיר עשוי להתפטר, כמו רבין בזמנו, אם רק נדע להצביע בהתאם...". בטרם הספיק מישהו לפתח את הרעיון, שב יעקובי והוריד את המוראל המתחדש: "בטח, ואז הוא (שמיר) יעמוד בראש ממשלת מעבר. והנשיא עוד עלול להטיל עליו להקים ממשלה צרה חדשה. אינני בטוח שבכך בדיוק רוצים החברים...".

פסיכולוגיה בגרוש

מדי פעם, כשנוצר באחרונה מתח סמוי באוויר שנושמים משתתפי "שרינו" בדיוניהם על ההתפתחויות המדיניות, ובניקבותיהן — המפלגותיות, נוהג שימיר פרס לרפוק בידיו בתקיפות על השולחן ולהכריז: "חברים, לא צריך לפחד, לא צריך להיבהל". הנבחרים שנבחרו לאומה מביטים אז בתמהון זה בזה: מישהו מפחד כאן? מישהו מבוהל?

"המנצח הוא..."

ברכילות פנימיות — כי הרי גם שרינו הם בנתימות — הגיע מי שהגיע מכין שיבוע המופלאים למסקנה שאין מדובר כאן כללית בחיזוק ידיהם של החברים, אלא בחיזוק ידיו של "חבר" ספציפי מאוד, שהוא גם הדובר, בעגה של המיקצוענים, קוראים לזה "חיזוק עצמי".

דואט

בעוד שהתיקשות מרווחת על מגעים חשאיים, הנרקמים בין הליכוד לסיעות הקטנות, התפרסם לפתע ברעש גדול דבר מיונים על משה שחל, רפי ארדי ועוזי ברעם לנהל מגעים דומים מטעם המע"ר.

גדולים וחשובים (במישחק זה) תמהו על דרך הפירסום לשיחות שהשתיקה יפה להן. מה מסתבר? שחל הציע בפומם סגור של המע"ר להקים צוות מצומצם, שיעסוק באפשרויות להקים ממשלה צרה בראשות המערך, או לחילופין — יפעל להקדמת הבחירות. פרס קיבל את ההצעה ברצון רב, ומנה את אביהרעיון יחד עם הצמד המרד רפי ארדי ועוזי ברעם. מישהו אפיק לדבר עם נציגיה העיתונות עוד לפני שיישב לדבר עם נציגיהם.

ביום החמישי בלילה, במסיבת קוקטייל, נראה חברי הצוות הבכיר, ארדי, כשהוא קורן כרגיל: "מחר נשב ישיבה ראשונה ואמר שחל: 'אני בכלל לא מתכוון לבוא'". ביום הראשון נזמן את המפר"ל, אחר כך — את ש"ם, אברהמירא. בטח שאומין את אהרון לשיחה. מה, הוא חבר שלי הוא אומר שכבר סגר עם הליכוד? מה אני יכול לעשות... (שחל): "שאני איש, שבע אברהמירא? שבביל מה? מה פיתאום? הרי העסק כבר אבוד!" סוכם על שיחות

● הבעיה הפלסטינית תיפתר במיסגרת הסכם ירדני-פלסטיני.

● תהיה ועידה בינלאומית, שתתפצל לוועידות אזוריות ורצודיות (ישראל-ירדן, ישראל-לבנון, וכו'), ברית המועצות וסין יהיו שותפות בוועידה הזאת, אם יכוננו יחסים עם ישראל. פרס הוסיף כי סיכם עם מובארכ שתקום ועדה מכינה, שתהיה מורכבת מישראל, ירדן ומצרים.

כאן קפץ שמיר, או ממלא מקומו של פרס, והי גיב בתקיפות: "המימשל האמריקאי מתנגד לור עידה בינלאומית, ואני תובע להתרחק מרעיון הוועידה הבינלאומית. למי שאמר שישאל הסכמה לרעיון זה ב־1979, אני רוצה להוכיח שזה היה לפני הסכמי קמפ דייוויד. אחרי ההסכמים נוצר מצב חדש, והרעיון ירד מסררר היום".

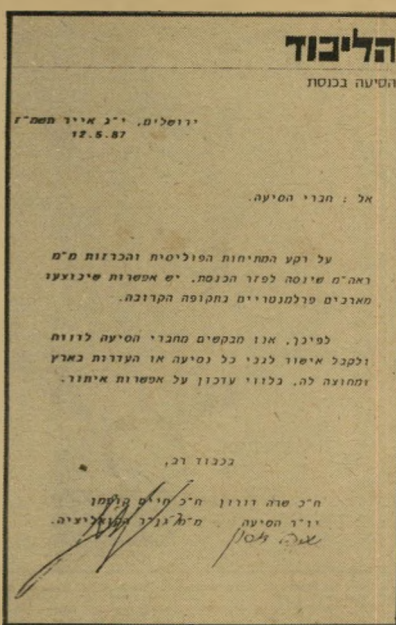
איימון עצמי

"שרינו" הפכו בשבוע שעבר ל"ח"כינו", כבר בהודעות קודמות וזמנו, מפעם לפעם, סגני שרים או חברי כנסת בכירים להסתופף בצליל של שיבוע הבכירות במפלגת העבודה. בשבוע שעבר נערכו שתי ישיבות של "שרינו", במקום הישיבה השבועית: הראשונה ביום השלישי בשעה 2200, השנייה ביום רביעי ב־1500. שתיהן נערכו, כרגיל, בלישכתו של פרס.

נוסף על השיבוע, השתתפו גם סגניהם עדי אמורי ואברהם כץ. עזון, חברי הכנסת רפי ארדי, עוזי ברעם ודוד ליבאי, וכן ייצוג נכבד ביותר לנערי פרס: יוסי ביילין, אורי סביר וברוך אסקרוב. השאלה העיקרית שעלתה על הפרק היתה: איזו עמדה ינקוט המערך לקראת הצבעת איימון

הליכוד

השיטה בכנסת

גלויות. נשב עם כל הצדדים ונראה" (שחל: גו. באמת..."). חבל שלא סוכם תחילה על שיחות גלויות בין השלישייה הנבחרת של המערך. ביתניים, אנב, בשקט-בשקט, סגר אברהמירא את ענייני עם הליכוד.

זה רעיון

"זה לא היה רעיון, אלא הועלה במיסגרת של ניתוח אפשרויות. אמרתי זאת במיסגרת ישיבה של שריהליכוד. האם הצעת ראשון את האפשרות של פיתור פרס מהממשלה? ובכן, אני לא זוכר שמ" שהו הציע זאת לפני... אבל התכוונתי לכך רק במידה שימשיך בדרך".

כה אמר יצחק מורעי על הפירסום כאילו הוא אביומולידו של רעיון פיתורו של שימיר פרס מהממשלה, שאר רעיונותיו של מורעי עומדים להתפרסם בקרוב, במיסגרת ספר שהוא טמר לכתוב בימים אלה, גם פרס מככב בו. גם השר משה ארנס שפע רעיונות בעניינו של שריהחוק הסורי. ארנס, שלא כהרגלו, היה תקיף בשלושת דיוניהם האחרונים של שריהליכוד, והתחרה בהצלחה במורעי ובאריאל שרון.

ארנס הוא אביומולידו של רעיון אחד: למעט מפרס את נסיעתו לארצות הברית. איזכור שמה של ארצות הברית ודאי הזכיר לו את ג'ונתן פר לארד, שהזכיר לו את ועדת אבן (העוסקת בימים אלה בשאלת אחריותו המיניסטריאלית של ארנס בתקופה הראשונה להפעלת פולארד), שהזכירה לו את ג'ורג' שולץ, שהזכיר לו את נסיעתו המעצבת האחרונה לארצות הברית, שהזכירה לו את נסיעתו הנוכחית של פרס לשם.

יצחק שמיר, שהיה ברוב הדיונים החריפים בעמדת האזנה, התנגד לרעיונות המקוריים האלה. אגב, כרעיונות אין פרס נופל מבכירי הליכוד. אלה התרגו — ממש יצאו מהכלים — כשנתקלו במיסגרה הבנה, שהושג בין פרס לבין המלך חוסיין (רק כך דווח להם בעקיפין על דבר הפגישות ביניהם), בספיק הכולל את השתתפות אשף.

מה היה הרעיון שהונחה את פרס, כפי שהסביר לשריהליכוד הוועמים והמופתעים: "התוכנית שאשף" יזמן, ולא יבוא. ומה היה קורה לו לא הבין אשף את כוונותיו? או אנחנו לא היינו באים" דברים כדרכנו.

טיימס טוטאלי

פעם, לא כליכך מזמן, נהוג היה לחשוב שאולי זה מה שיביא את המשבר — ועדת אבן, המבשרת את פיתולי פולארד.

ביתניים, בעיצומו של משבר, ריבדו השטע כמה מחברי אותו פורום סודריביות, המונה שבעה חברים, כל מי שנמנה עם הרוב יקרתי זה יודע על עמדת חבריו. מכיוון שאלה הירצו את עמדתותם בעליפה, בטרם ינסח אלוהי הניסוחים אבא אבן עמדה משותפת, פחות או יותר.

מדוע קפץ הליכוד והדליף בשלבים כה מוקדמים כי האחריות חלה על פרס. ובפרט על רבין? מפני שאותה האחריות חלה על ארנס, שבתקופת כהונתו במישרד הביטחון התחילה הפעלתו של פר לארד, ועל שמיר, שהיה חבר די בכיר בפחדם השלושה שכה פישל אחרי לכידתו.

איווה השלב הבעייתי ביותר? מייד אחרי לכידתו של פולארד, כך אומרים חבריה הוועדה, מצט יירת תמונה של בלבלול עד טיימס טוטאלי, של עירפול חושים, בשלב זה מצטייר לפי שעה מצב כזה: או שכולם שוקרים, או שכולם אינם חוזרים או שכולם שיקרו זה לזה, או שכולם לא תיפסדו.

דפנה ברק

במדרינה

(המשך מעמוד 9)

לפרס הגדול. כאופניים זוכה ילד שחורשיער בן 10. הוא מקבל את האופניים ומייד מתחיל לרכוב עליהם, תוך פוילה לצודים, לוודא שהכל מביטים בו. הילדים סביבו אכן מסתכלים. הם צופים בו בעיניים עצובות ומקנאות.

"יאאללה, שלוש שנים אני בא לכל

ילד בכינוס הביד מיצוות ובלונים

התהלכות ואף פעם לא זכיתי אפילו במחשב. כלום, יותר אני לא בא, נמאס לי" אומר ליפא גנץ, ילד "גינץ" בן 12.

חוק

לא להתרגשו

זהו משבר חוקתי עמוק. ההלכה עומדת מול החוק. אך למי זה איכפת, כאשר יש ריב בין הליכוד והמערך?

זהו אלף-בית של מישר דמוקרטי: שופט אינו יכול להיות מעורב בפעיל לוח פוליטית, שהרי אם יש לשופט רי עות פוליטיות מוצהרות, המתבטאות במעשים פוליטיים — איך יוכל לש פוט ארם בעל ריעות מנוגדות? איך יכול הצדק להיעשות וגם להיראות? על סמך הגיון זה התפטר בשעתו השופט המחוייב רב איתן, שכל פישעו היה שחתם על עצומה של שלום עכ" שין.

ההגיון הדתי שונה לגמרי. לפי הדת היהודית (והמוסלמית), אין הבדל בין התחום הדתי והתחום המדיני. הרב אינו מגביל את עצמו לענייני העולם הבא, אלא מתערב בכל ענייני העולם הזה.

מייד לפדק, יוסף, מי שהיה הראי שחציון (הרב הראשי הספרדי), ממשיך לכהן כדיון. בתפקיד זה הוא דן בענייניהם של כל אזרחי המדינה היהודיים, דתיים וחילוניים, מכיוון שחוק המדינה מסר תחומים רבים לשיפוט הדתי.

משום-כך הורה בית הדין העל-יין של ישראל, המשרת את החוק הדמוקרטי, לכל הדיונים להפסיק כל פעילות פוליטית, ואילו כל הדיונים, ר עוברי יוסף בראשם, התעלמו מהוראה זו כליל. בעיני עצמם, הם נאמנים להלכה.

החלטת בית הדין העל-יין של ישראל, המשרתת את החוק הדמוקרטי של המדינה מעל לי הלכה, הרבנים לא הסתירו מעולם של רעתם ההלכה, שניתנה בסני לכל הדמים, עומדת מעל לחוק המדינה.

ניגוד מהותי זה קיים מאז קום המדינה. מטעמים קואליציוניים ואחרים, עשו שני הצדדים מאמצים רבים להסי תיד את הסדר הזה ולטייח אותו. אך מדי פעם הוא מתגלה מחדש.

מיסחר בסופים. השבוע התגלה הסדר שוב, בכל רוחבו ואורכו. עובריה יוסף ישב בראש הישיבות של מפלגת ש"ס, העוסקה עתה ב"מיסחר-סופים פוליטי: תמיכה בליכוד תמורת חוקי-כפיח דתיים.

העולם הזה 2594

ההבדל בין הליכוד והמערך הוא כהבדל בין פסיכוטי לנברוטי

2+2=4

ישמע כי יש פלסטיני מתנן באיסלנד, ישלח מנכ"ל לחפש אותו בשוקי הרגים של ריקיאוויק.

כאשר הם נלחצים אל הקיר, הם מפליטים אלף ואחת טענות לפסילת המנהיגות הפלסטינית המוכרת. הם שפכו דם נשים וילדים. (והלוחמים האלג'יריים לא? והווייטקונג לא?) הם אכזריים. (והסורים לא? והמצרים לא?) הם מפולגים. ואנחנו לא? (ובינתיים הם התאחדו). הם התאחדו עם אירגונים קיצוניים. (אז מדוע לא דיברנו איתם כשהיו מפולגים?) אי אפשר לדבר איתם מפני שהם חלשים. אי אפשר לדבר איתם מפני שכבר אין להם כוח לבצע פיגועים. אי אפשר לדבר איתם מפני שהם מבצעים פיגועים. וכו' וכו'.

כמה פעמים קברו מנהיגי ישראל, בעזרת העיתון נות הצייטונג, את התנועה הלאומית הפלסטינית, את יאסר ערפאת ואת אש"ף?

אחרי 1948. אחרי 1967. אחרי קרב כראמה. אחרי הפלישה הסורית ללבנון ב-1976. אחרי בירות 1982. אחרי טריפולי 1983. אחרי הפילוג של אברמוס. אחרי ההסכם עם חוסיין. סותמים את הגולל אחת ולתמיד על קיברו של אש"ף, והנה הוא צץ שוב. זה לא קיים! זה מרגין.

זה יכול היה לשעשע, אלמלא היה מדובר במחלה. מחלה העולה לגרם לתוצאות נוראות.

אם הבעיה אינה פוליטית, אלא פסיכיאטרית — האם יש לה פיתרון?

בוודאי שיש, אבל הוא קשה ומכאיב. פירוש התמודדות עם העבר. חשיפת האמת החבויה. הוצאת הדברים המסתתרים בתהיכרה, העלאתם אל מעל לסף ההכרה. כן, המיפעל הציוני היה מפואר. כן, המיפעל המפואר הזה גרם גם לעוול גדול. כן, היה קיים כאן עם פלסטיני, וקרה לו מה שקרה בגלגלו. כן, יש עם, ויש לו זכויות לאומיות, ויש לו מנהיגות.

איני מזלזל בקושי העמוק שבהעלאת הדברים האלה. זה כאב, זה מחייב תשובות, ואין תשובות קלות. יש כאן בעיות יסוד של מוסר. יש כאן מאבק מר בין צדק לצדק, וגם בין עוול לעוול, וגם בין צדק לעוול. היו שדיברו על כך בעבר בקול ענות-חלושה, והושקו. זאב ובוטניסקי ניסה לדבר על כך בפה מלא. אך הפסיק.

דרושים הרבה מאוד ביטחון פנימי ובריאות נפשית כדי להעז ולגשת אל מאורות הנחשים הזאת שבתהיכרתנו הקולקטיבית, ולהוציא את הרעל מן השיניים.

האם בכלל אפשריות תשובות כנות? האם ההתיימורדות עם העבר על כל היבטיו, האורות והצללים, תבטיח אותנו, או להיפך, תהרוס אותנו מבפנים?

לי אין ספק: לא זה בלבד שזה אפשרי, אלא שזה דרוש. בלי זה אנחנו משותקים. נפשית וגופנית. אנחנו עלולים לגלוש מנברוזה לפסיכוזה. אנחנו עלולים למצוא את עצמנו עומדים בפניה, בלי תנועה, כשפנינו אל הקיר, ובעינינו מכס בוהה, במין קאטאטוניה לאומית.

אנחנו זקוקים לחשבון נפש. לא למען הפלסטינים. למען עצמנו. כדי לאפשר לעצמנו לקבל הברעות רציונאליות, ולכלכל את צעדנו באופן שפוי.

מי יכול לעשות זאת?

הלוואי והיה קם נביא חדש, ומלביש את הדברים בלבוש של מסר מוסרי גדול ומרטיט. אבל נביאים אינם צומחים על העצים המיפולגות.

יש תפקיד חשוב לסופרים, לאמנים, לאנשי תיאטרון וקולנוע, למשוררים. הם היוצרים את התודעה הלאומית, הם נושאים על שיכמם את התפקיד הגדול והמכאיב של חשיפת הפצעים וררי פויים.

אחרים כבר עושים זאת. יש ספרים. יש שירים. יש סרטים. יש מחזות. כמה סופרים נרתמו למשימה. אחרים משתמטים, כשהם מרותקים בחזות עצמם כראי.

אולם יותר מכל חסר לנו המנהיג הלאומי — מנהיג שיש בו קצת מן הנביא. קצת מן הסופר, קצת מן הפסיכיאטר, אך שיהיה גם פוליטיקאי גדול.

שישלב את המדיניות עם התראפיה, את המימד המעשי עם המימד הרוחני.

די בצורך הדמות הזאת, כדי להבין את חסר הקיים. מול שילוב כזה של הרצל עם אחר-העם, בן-גוריון עם מארטין בובר, גורביצ'וב עם סולזניצ'ין — עומד השילוב העגום הזה של פרס ושמייר.

ני בטוח שיש שימעות פרס רצון טוב. הוא מתחבל תחבולות ומתחכם תיחכומים כדי להתקדם לקראת השלום, להיוו משוה. אולי, בסתר ליבו, הוא כבר יודע את האמת המפחית: עם מי צריכים לעשות שלום, ומה יהיה מחירו.

אולם פרס אינו מעז לקום, לעלות על הבימה הציבורית, להודק במלוא קומתו ולומר את הדברים בפה מלא.

משום כך הוא נכשל. כי הבעיה אינה פוליטית. בפוליטיקה, כמו במילחמה, יש מקום לתחבולות. אבל אי אפשר לרפא בתחבולות נברוזה. ועל אחת כמה וכמה פסיכוזה.

מישהו צריך לקום ולהגיד: שתיים ועוד שתיים זה ארבע.

ומושכים. הוא החייה שפה ותרכות. הוא הפריח שממות וייבש ביצות.

מיפעל כזה לא יכול היה לגרום לעוול!?

מישהו טוען שישב כאן עם אחר, שגורש עלידי המיפעל הציוני? זה אינו יכול להיות נכון.

מישהו טוען שהיו בארץ מאות כפרים ערביים, שנעלמו מעל פני הארמה? מישהו טוען שגרר בכפרים האלה מאות אלפי בני אדם חיים, גברים, נשים, ילדים, שנמוגו כלא-היו? זה לא יכול להיות נכון.

שהרי אילו היתה זאת אמת, זה היה מחייב אותנו לחשוב מחדש על המיפעל הציוני המפואר והנעלה, להעריך אותו מחדש.

לכן זאת אינה אמת! מעולם לא היו כפרים כאלה! לא היו אנשים כאלה! לא היה עם פלסטיני! האנשים האלה, היושבים במחנות הפליטים מסביבנו, הם נובלים! סתם ארכי-פרחי שבאו לארץ אחרינו! ושברחו בהזדמנות הראשונה! המדינות הערביות הודוניות המציאו אותם!

הם אינם קיימים בכלל! (פסיכוטי. ליבור). יתכן שהיו קיימים, אבל זה לא שייך למציאות. (נברוטי. המערך).

כך או כך, לא כראי לחשוב על זה. זה רק גורם לכאב-ראש. למיגרנה לאומית. אז בואו נעזוב את זה.

אם אין עם פלסטיני, ממילא לא יכולות להיות לו זכויות לאומיות, תנועה לאומית, הנהגת לאומית.

משמע, אש"ף אינה הנהגה לאומית. סתם חבורה של נובלים מושחתים. סתם אירגון של מרצחים, מחבלים.

מובן מאליי שלא נדבר עם אירגון כזה. זה בכלל לא בא בחשבון!

אין פלסטינים. אין בעיה פלסטינית. אין על מה לדבר. סוף פסוק. (פסיכוטי, ליבור).

אולי יש פלסטינים, ויש עם פלסטיני. אבל אין לו תנועה לאומית, אין לו מוסדות לאומיים, אין לו הנהגה לאומית. לכן צריכים לדבר עם מישהו אחר. עם המלך חוסיין. עם פלסטינים "מתונים" ו"אוטנטיים". (נברוטי, מערך).

כאשר מנחם בגין נאלץ לחתום על הסכמי קמפ-דיייוויד, המדברים על "עם פלסטיני" ועל "הזכויות הלגיטימיות" שלו, מיהר לצרף אליהם מיכתב המסביר כי בכל מקום שבו כתוב "עם פלסטיני" הכוונה היא ל"ערביי ארץ-ישראל".

כאשר מחפש שימעות פרס פלסטינים מתונים, אוטנטיים, שאינם חברי אש"ף, הוא מחפש אותם מתחת לפנייה-אדמה. אם

מהו ההבדל בין אדם פסיכוטי ואדם נברוטי?

אדם פסיכוטי מאמין ששתיים ועוד שתיים הם חמש. אדם נברוטי יודע ששתיים ועוד שתיים הם ארבע, אבל זה מרגין אותו.

הוויכוח בין הליכוד והמערך הוא בוויכוח בין פסיכוטי ונברוטי.

הליכוד מאמין שאין עם פלסטיני. המערך יודע שיש, אבל זה מרגין אותו.

שניהם יכולים לפרנס פסיכיאטר טוב.

ל פני הדברים, הגישה של שני הגושים לבעיה הפלסטינית משועת במקצת.

המערך רוצה לנהל משאומתן עם מלך ירדן, המכריז בקולר קולות שאינו מייצג את העם הפלסטיני. המערך אינו רוצה לנהל משאומתן עם הגוף שהוא, לדעת העולם כולו, מייצג את העם הפלסטיני.

כלומר, המערך מוכן להחזיר שטחים פלסטיניים כבושים (הרבה או מעט) למי שאינו מסוגל לחתום על שלום בריקיימא בשם הפלסטינים, תחת לחתום עם מי שמסוגל לחתום על שלום כזה.

בתום ועידתו באלג'יר אמר אש"ף — אש"ף המאוחד, הכולל שוב את הקיצוניים — שהוא רוצה להשתתף בוועידה בינלאומית, לצד ישראל, ישראל שרה בשני קולות: לא! חלילה וחס! רוצים לשבת רק עם המלך חוסיין ומצריים וסוריה.

היכן ההגיון? אם יש לך אויב מתון ואויב קיצוני, כדאי לך לעשות שלום עם האויב הכי קיצוני רווקא. גמרת איתו, גמרת בכלל. גמרת עם המתון, עדיין לא גמרת עם הקיצוני.

זהו חוכמת-חיים פשוטה, הירדעה לכל אחד.

שלום שנועד לפתור את הבעיה הפלסטינית שווה אם חתמה עליו המנהיגות שהעם הפלסטיני יקבל את מרותה. אין הוא שווה את הנזיר שהוא כתוב עליו בלי החתימה הזאת.

ומבחינה ביטחונית: מאז בריאת העולם, מעדיפה כל מדינה שכנות חלשות על פני שכנות חזקות. והנה, בפעם הראשונה בהיסטוריה, מעדיף המערך שכנה ירדנית גדולה, שתשתרע מטולכרם ועד מבואות כנרת, ושבה יכולים להתרכז בן-לילה ארבעה צבאות ערביים, על פני מדינה פלסטינית קטנה, המחולקת גם היא לשתיים. בין טולכרם והירדן, שתחסה בצל העליזות הצבאית המוחצת של ישראל.

למה? ככה. מפני שהעולם מרובע. מפני שהשמש מסתובבת סביב כדור-הארץ. מפני שהמים זורמים מלמטה למעלה.

ה בעיה אינה פוליטית, היא פסיכולוגית. ואולי פסיכיאטרית.

כאשר נוגעים הדברים בעניין הפלסטיני, ההגיון מתנרף כמו עשן. המחשבה הרציונאלית לוקה בשיתוק.

מדוע? מה גורם לנברוזה הלאומית הזאת, המשרתת לבחורים ולנבחתיים, לזקנים ולצעירים?

לפני כמה ימים, ביום-הזיכרון לחללי צה"ל, כששמתי על גיבעה חשופה בדרום, מול גלעד לחברים שנפלו בקרב במקום הזה, חשבתי על הכפר הערבי שעמד פה פעם, כפר שלא נשאר ממנו שריד וזכר, פשוטו כמשמעו — לא אבן, לא קיר, לא בור.

ופיתאום תפסתי את כל העניין.

כאן קבור הבלב. כאן, בגיבעה הזאת, בכפר שנמוג, מבלי להשאיר אחריו חורבות. בנוף שנראה פעם כפי שנראה, והנראה כיום כפי שלא נראה אז.

עמדנו והספרנו את חברינו. כל מי שבא וזכר את הנוף שהיה. ריכרו לוחמים מחוללים. אך איש מהם לא הוכיר, ולוא ברמו שברמו, שפעם עמדו פה כפרים אחרים, שנשאו שמות אחרים, כפרים שאנחנו כבשנו אותם, שגרנו בהם במשך כמה שעות או כמה ימים, שאספנו בהם מחזרות — נבוס, כופיה, פינג'אן.

אנחנו וזכרנו את הכפרים האלה — ואיננו זוכרים. מחקנו אותם מיוזכרוננו. כלומר, דחקנו אותם מתודעתנו אל מתחת לסף התודעה, אל ניכב עולמנו הלא-מודע.

שם חי הזיכרון במחתרת. משם הוא מפיץ את הרעל הנפשי שלו. משם הוא ממשב את תהליכי-המחשבה שלנו. כאשר רכבת מחשבתנו מתקרבת לשם, נדלק אוטומטית תמרור אדום, והרכבת שלנו סוטה לפתע הצידה, בסביב חר, אל תוך עולם של שטות.

כך אנחנו, כיחידים. כך אנחנו, כעם.

ה מיפעל הציוני היה מיפעל גואל ומשחרר. הוא היה מושתת על אידיאלים מפוארים ונעלים, לאומיים וחברתיים.

הוא בא להציל את המוני העם היהודי ממסכה של שקוה. הוא הביא ארצה את ניצולי אושוויץ וטרבלינקה. הוא אהב קיבוצים

האם המישקפיים של שחל ישבעו את ראייתו של שמיר, ושימעון פרס בעקבות גארי הארט

העסק החדש שפתחה (מכון ליי חסידיאנוש). בינתיים, הודיעה, היא פירסומים מספקים אותה, ואין לה צורך בפירסומים נוספים.

■ **חיים סלוצקי**, האמרגן ואיש העסקים, נמצא בימים אלה במשאומתן מתקדם עם עיריית תל-אביב להקמת פארק-שעשור עים ענקי בשטח גני התערוכה. שותפו לפרוייקט, **רפי שאול**, נמצא בלונדון לחתימת חושים

שטיין. בעת אחד האירועים לכבוד האורח ממכסיקו, פרצו לי מכונת. מה גנבו את מיוזורתו של אמיר.

■ נשים מעטות ביותר נכחו במסיבת-הקוקטייל שערך שחל לכבוד אורחו ממכסיקו. אחת מי הן היתה **לורמילה תיכין**, אי שת הח"ס **דן תיכין**, שאמרה: "מה זאת אומרת? זאת חובתי כאשתה" כחובתי להגיע דווקא

ועלה לחדרו. הצוות הישראלי הי מסור עוד המשיך בשעת-לילה מאוחרת להודיע על הביטולים, ולהתנצל על אי-העמידות.

■ כל ביקור כזה עולה ביוקר רב לאכיש אמיר, דובר משרד האנרגיה: פעם אבירה, פעם גני בה הפעם — פריצה. אמיר השי איר את מיוזורתו במכונתו של המדען הראשי של משרד-האנרגיה, הדוקטור **פינחס גליקי**

מיררה בבכי אל מול פני תבל. כשוכתה בעיטור ממלך מארוקו, העיר **אריאל שרון**, למחרת הי שידור בטלוויזיה, בישיבת-הממשלה: "ראיתם אתמול את העיני דות החדשה בטלוויזיה? איך יי צאנו מעבדות במארוקו לחרות?"

■ בשבוע שעבר התארח בארץ **שרה הנפט המכסיקאית, אלה פדרו דלמון**. השיר, שהוא גם אחד משלושת המועמדים בארצו למישרת-הנשיאות, הפתיע את מארחיו בהופעתו המהודרת וחי וזתו הצעירה. גם אשתו הבלונדית גרמה רגטי-החיות למארח חותיה, כשהפגינה מלתחה מפור ארת ביותר, והביקה בכל אירוע כשיטלה אחרת.

■ את הביקור הזה לא ישכחו במהרה במישרד החוץ והאנרגיה. הודבק לו כבר כינוי: "הביר קור ההפכפך". המועמד לנשיא את רק העלה על דלי-שפתו את מבוקשו הבא, ומייך וינקו **אביי שי אמיר** ממישרד-האנרגיה וי אנשי מישרד-החוץ למלא זאת על הצד הטוב ביותר. אחרי שי התגברו על כל הקשיים והמיכיו טולים, שינה המועמד את רעתו ככהיסתם, למשל, ביום החמישי בלילה ערך מארחו, **מוטה שי** דלי, מסיבת-קוקטייל לכבוד הי ווג הוחר. בתום המסיבה אבה הי ווגיהנשיאותי-לעתיד (ואולי לי המשיך ולבלות, כולם וינקו למי לא את מבוקשו, והומינו שולחן במיסבאה בצפון-תל-אביב, בעי ליהימיסבאה הקימו סועדים יקי רים ממקומותיהם, כשהכל היה ערוך ומוזמן, התהרט הוג דלמוז

■ השבוע כינס ראשי-הממשלה לה **יצחק שמיר** בלישכתו בירושלים את הוועדה לאנרגיה אי טומית, בפתח הישיבה הי לפתע כי מישקפיו אבדו. שמיר פתח בחיפוש קרחתני ברחבי החדר אחרי המישקפיים. השיר **מוטה שחל** חש לעזרת ראשי-הממשלה לה, הסיר את מישקפיו, העבירם לידי שמיר וקרא: "אני מקווה שדרך מישקפיים אלה תראה את העיניים קצת אחרת"

■ בישיבה האחרונה של "שי רינ" הועלה שוב הנושא של התקפותיו הפרועות של השיר **יצחק מודעי** על **שימעון פרס**. הפעם ינו בהאשמתו האחרונה של מודעי, כי לשימעון פרס היסס אינטימיים עם **מרי גרני תאציה**, ראש ממשלת בריטניה. "שימעון", שאל שחל, "רציתי רק לברר אם תאציה זה העם שלה? ואילו השיר **לד יי עקובי** הוחר את פרס לכל ייגי רר ויחקה את **לארי הארט**".

■ איך דיווחו שימעון פרס וי **יצחק רבין** לשר-המערך על פגישתם בלונדון עם המלך הוי סייזו רבין דיווח כשיטתו: "הי שינו גייר-הכנה עם המלך הוי סייזו" תיקן אותו פרס: "בוא נאי מר — גייר-הכנה עם האמריקאים..."

■ שימעון פרס זכה השבוע בהערכות שונות, למשל, מפי חברי-כנסת בכיר ממיפלגתו: "שימעון עלה על מיגדל גבוה, החליט לקפוץ לבריכה, רק שכח לבדוק אם יש מים..."

■ אחרי שליליאן וין הנאה

איזאבל בלס (באמצע) המשיכה השבוע בסיונותיה לספק את ערבות-שנייה-מיליונים שנדרשה כדי לשחרר את בעלה, דויד בלס, מן המעצר. עזרו לידה שלושת אחיו של בלס (בתמונה). אך קשה היה לגייס את הערבות. מכיוון שכל רכושו הידוע של בלס משועבד, ובבלס עצמו הודיע שלא יעשה מאמץ להשתחרר — אם ממילא יואלץ לאחר מכן להישאר במעצר-בית.

להבאת מיתקנים לפארק המיור עד. גולת הכותרת: "פוטון", חי דרמילחמה תלת-ימית. בנוסה מילחמת-הכוכבים.

■ בין הקהל שמיחר לקול-נוע הוד בתחילת השבוע נראתה השחקנית **שרי צוריאל**. הסי רט שהוצג בקולנוע היה יצרים בכיכובה של **פארה פוסט** הכי לונדית. הסרט, שהתפרסם בארצות-הברית, ושייכה את פוסט כי תישובחות, הגיע בשבוע שעבר לישראל. צוריאל מגלמת את תפקידה של פוסט על קרשי הי כימה בישראל, והודרה לצפות

לאירועים מצומצמים כאלה, ולא לאירועים המוניים" כך אמרה לודמילה המרהיבה, בשמלת פי סים שחור-לבן, גם דן היה שם.

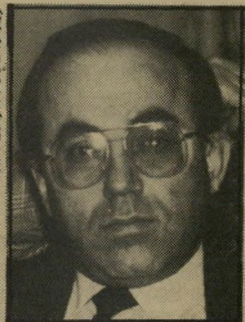
■ גם יהודית לין, אשתו הייננית של חברי-הכנסת **אריאל אל לין**, הגיעה לשים, פשוט התחשק לי להתלוות הערב לי אוראל. היו לי הסידורים לכך, אז התלבשתי ובאתי. חוץ מזה שזה פוטר אותי מהכנסת ארוחת ערב..."

■ לין זכתה במחמאות רבות על הפירסומים בעיתונות אודות

חיים שיק הגיע עם בנו, דובי, ונכדיו צביקה (17) ודני (12) לאזכרה של אחיו, צבי, שנפל במלחמת-העצמאות כשהוא בן 15 בלבד. התמרמר חיים שיק: "כמו בכל שנה, גם השנה לא הגיע שום נציג של הממשלה או הכנסת. אילו הכינו כיבוד בודאי היו מגיעים נכבדים רבים."

התעשיין מר ג

יוסי גינוסר מי מפורסם יותר?

חברי-הכנסת דן מרידור החליט להציג את גינוסר לפני עיתונאים שונים. הראשון היה כתב-הטלוויזיה אמיר שביב, מי שסיקר את פרשת-השב"כ. "אני מכיר אותו", אמר גינוסר, "פניו מפורסמות כמעט כמו פניי".

הכנסת ציינה השבוע את הישגי התעשייה. במלאות 100 שנה לתעשייה העברית, כאשר עלו על בימת-הנואמיים חברים-כנסת ושרים, וי השיעו ברכות לתעשייה הי עברית, הצהירו חברי-כנסת אחרים על פחדם דווקא מפני שר-התעשייה-המיסחר, אותה שעה הסתובב לו במיזנון-חברי-הכנסת איש-תעשייה חדש: יוסי גינוסר, מי שכונה ג' בפרשת השב"כ, ומי שמכהן היום כראש מכון הייצוא של משרד-התעשייה-המיסחר.

חברי-הכנסת דן מרידור החליט להציג את גינוסר לפני עיתונאים שונים. הראשון היה כתב-הטלוויזיה אמיר שביב, מי שסיקר את פרשת-השב"כ. "אני מכיר אותו", אמר גינוסר, "פניו מפורסמות כמעט כמו פניי".

צג סל העולם הזה

לסקה הוא ידוע דג"סלמון. עכ" שיו זו בדיוק העונה." הנשיא חיים הרצוג היה המרואיין הראשון של אהוד מ" ניר בתוכנית הטלוויזיה השבועית החדשה שלו, מסך אישי. על השאלה איזה שיר עברי הוא אוהב יותר מכל, השיב הנשיא: "מאז קום המדינה קמו משוררים ופיוזמונאים גדולים — חיים חי" פר, נעמי שמר, אהוד מנור... והשיר האהוב עליי ביותר הוא אנחנו שנינו מאותו הכפר של נעמי שמר." הסרט האהוב עליו ביותר הוא זמנים מודרניים של צירלי ציפלין, וקטע קלאסי שהוא ביקש לשמוע, הוא אריה מתוך האופרה אאידה, בביצוע לריצ'רד פאבארטי.

■ סגן ראש-עיריית תל-אביב, נתן וולוז'ין, סגר השבוע מ" עגל. כאשר קיבל תפקיד נוסף, כיושב-ראש הנהלת פארק גני י" הושע, הפארק, כידוע, נקרא על-שמו של יהושע רבינוביץ, מי שהיה בעבר ראש-עיריית ור לוח שימש אז כראש ליישכתו. ר" השניים נהגו לצאת מדי פעם ל" פארק-הירקון, כדי לשוחח ב" קט. רבינוביץ אמר לו אז: "עוד יבוא יום וזה יהיה אחד המקומות היפים ביותר בעיר, ואם רק תר כל, אם תהיה בעמדה המתאימה, אנא שמור על המקום הזה."

■ הקריירה שלו כזמר אינה כרגע בשיאה, אם לומר זאת כי עדינות, ואולי זוהי הסיבה לכך שצביקה פיק מתרכז כרגע ב-

הפרייקט הזה. מצב לא-נעים. "תשמע, ענתה גילה, "עור חזון למועד, התסריט עוד לא גמור." לאלמגור ברור שצריך להיזהר במיקרה הזה, לנהוג "בכפפות של משי." כדבריה, "זו ארץ קט" נה, מדובר בילדים שצריכים ל" קום בבוקר לבית-הספר, בב" לים, בהורים. נוגעים כאן בטרי גדיה אנושית נוראה. אפשר גם לשנות קצת את הסיפור, מה יש? אני לא נראית כמו אביבה גרנות.

בעמיתתה הזוהרת. בתום ההק' רנה התלוננה צוריאלי: "שתינו אומנם מגלמות תפקיד קשה של נאנסת, אבל פארה נאנסה פעם אחת במשך ההסרטה, והזריזה. אני נאנסת מדי ערב..."

■ זאב הספר, הכתב הכל" כלי של חדשות בכנסת, התבקש השבוע על-ידי מערכת עיתונו לסקר את הלווייתו של מיכאל צור. הספר הסתובב במיסדר

שרה ברוכין נציגתו של הברון העשיר אדמונד דה באירוע מומבי כלשהו. השבוע הופיעה באירוע חברתי כשהיא מלווה על-ידי האופנאי עודד פרוכטור. מדי כמה דקות הוציאה מודריה והתקינה את איפורה. ברוכין ידועה בהופעותיה הדרמטיות.

ואולי כדאי שיקראו לנו בסרט בשמות אחרים."

■ ביום השלישי, בעת הצגת הבכורה של גילה אלמגור, נותרו כמה מושבים ריקים במקומות הכבוד בבית-ליסין. הסיבה הי" תה נעוצה בהתייעצויות הפוליטיות של השירים והאח"מים ש" הומנו. אלה נאלצו לעסוק ב" משבר המדיני-מפלגתי ולהיע" דר מהאירוע החגיגי. היו שמצאו פיתרון מקורי. השר גר יעק" כי, למשל, שלח את אשתו. נ" לה, לבדה.

■ בעת הפסקה בצילומים, ב" אולפני הרצליה, שיתף יר"ן לונדון את הצוות והנוכחים ב" אולפן בספור אישי. הוא סיפר על בנו אורי (22), שייצא באח" רונה לטיול בעולם לתקופה ב" תימוגבלת, לבדו. עכשיו הוא ב" אלסקה, ואחרי-כך הוא מתכוון ל" הגיע לבראזיל. אורי, בעל עבר של שלוש שנות-שרות בגולני, הוא ילד טוב: אחת לכמה ימים הוא מצלצל הביתה, דרישה של ההורים ירון: "לא, הוא מבין שזה מה שמצפים ממנו." בשנסע, ל" קח קצת כסף מאבא. ואת השאר הוא מתכוון להרוויח בעצמו. מה הוא יודע לעשות? ירון: "הוא יודע להרוג ששעים... חוץ מזה הוא יוצא-מקרב-לכל במתמטיקה. בא"

נות הכנסת מבוהל. השעה קרבה, הוא צריך לצאת לבית-הקברות, אך החיפושים אחר כיפה העלו חרס. הסיוע הגיע מכיוון מאור" צפוי. אמנון לוי, כתב חדשות בכנסת, האחראי בעיתון גם לענ" יינים דתיים. שלף כיפה שחורה גדולה, מחוברת בסיכה, והעבירה לחספר. הוא הסביר לחספר איך לשים את הסיכה, ומתי להכניס אותה. "אתה תמיד הולך עם כי" פה בכיס?" שאל משהו את לוי, שהוא חילוני גמור. "בוודאי," ה" שוב, "אבל אני מקפיד שזו תהיה כיפה שחורה. עם כיפה שחורה אני יכול להופיע בבית המפר"ל, אבל עם כיפה סרוגה לבוא לרב אליעזר י"ן זה פשוט יהיה א" סו!"

■ בדיחה במינוח-הכנסת, מ" פי ח"כ מכובד: "למה פקידריה ממשלה לעולם לא יקבלו איי דס? כי הם לא מזויזים את התחת ולא פותחים את הפה."

■ השחקנית גילה אלמ" גור, שהוצע לה לשחק בתפקיד אביבה גרנות בסרטו של ניסים דין, המערך, פגשה את אהוד יערי במיסדרונות ה" טלוויזיה. לשם הגיעה כדי להנ" הות את טקס פרס ישראל. "שמעתי שאת הולכת לשחק ב" סרט ההוא," אמר לה אהוד, "אז אני מציע לך מאור להיזהר עם"

ירדנה אר" נראתה משועשעת כשגסה בהנאה מהמא' כלים הרוסיים שבצלחתה. תיאבונה הבריא עורר נחישות ותהיות בקרב הנוכחים. כשנשאלה ירדנה אם היא בהריון, השיבה "אין תגובה." בעלה, נתן תומר, עמד מהצד וחיך.

אריאל זילבר, התיידד איתו ושימש כעוזר טכנאי בהופעותיו, באמצעות זילבר הוא הכיר את צ"זיק, ויחד איתו כתב מילים לשני השירים, שאותם הוא מת" כוון להקליט. שם אחד השירים הוא למה זה צריך להיות.

■ הכרזת דודו דותן הופיע בעבר כמנחה בתוכנית-טלוויזיה. המבקרת הדד בוש"ם לא אהבה את הופעתו, ו"ירדה עליו" בטור השבועי שלה בהארץ במילים חריפות. בין השאר ריברה על "קולו המסורס". דותן נפגע ק" שות, לא שכן, והחליט להחזיר לה. אחרי שצפה בהופעה של בר" שם בתוכנית-טלוויזיה. בטור ש" לו, במקומו של איזור השרון, כתב דותן: "קשה להאמין שגב" רת הקוראת לתרבות ריבור, למ" קוריות, לשפיות וליצירה, לא נ" חנה אפילו בפירור קטן מכל א" לה. הופעתה היתה מבולבלת, מלאה סתירות, דלת-שפה. כנר" אה שמלכד רישעות ותיסכול צ" ריך היה גם הרבה חוצפה כדי להופיע על המסך ולהגיד את כל מה שאין לה להגיד. אשה שב" חייה לא יצרה אפילו מישפט א" חד שאפשר לצטט. צריכה לה" של את נעליה כשהיא כותבת על זמרים, שחקנים, בימאים ו" עוד אנשים רעים מן הסוג הזה."

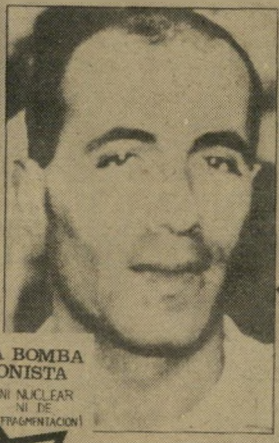
■ לפני שנים, כאשר קפה נוגה בתל-אביב היה מרכז-פג" שות לנגנים, לזמרים ולברדנים שחיפשו חלטורות, היה משה פלנצ'ס אחד האנשים הפעילים ביותר בתחום זה. מכיוון שהיה מסדר הופעות לכולם, נדבק א" ליו הכינוי "משה חלטורה". בנו יורם (28), יוצא להקת חיליה אוויר, שהתפרנס עד כה כזמר ו" כנגן באירועים שונים, פתח הש" בוע מיישרד להפקת אירועים ב" שם מרכז הבידור. למסיבת הפ" תיחה הומינו האב והבן זמרים ש" הופעותיהם הראשונות אורגנו על-ידי האב, ביניהם: שימי ת" בורי, חיים משה, בועז שרעבי, גיקי מקייטן, זוהר ארגוב, רמי דנוך וילרתי-פי" לא לשעבר גרציה.

■ דפנה ברק ונעמי רון

LIBERTAD PARA

M. VANUNU

OTRO PRISIONERO POLITICO DEL ESTADO DE ISRAEL

Enviar solicitud de libertad a:
EMBAJADA DE ISRAEL
C/ Velázquez, 150, 1.
28002 Madrid

COMITE DE SOLIDARIDAD CON LA CAUSA ARABE
A.C. 43.037 MADRID

מדדני וענונו הופך לנושא-הערצה בינלאומי. תמונתו "חופש למ. וענונו. אסיר פוליטי במדינת-ישראל! לא לפצצה הציונית — לא לפצצת-הגרעין ולא לפצצת-המיצור." הציבור התבקש על-ידי "הוועד לסולידריות עם העניין הערבי" לפנות לשגרירויות ישראל.

תושיה, חיקה נביחה של כלב, ועורר את הכלבים להתחיל לנ" בוח.

■ המלחין-תלמיד של ליק ציזיק נפטר בחודש שע" בר, כנראה מהתקף-לב. בלי שום קשר למותו, והרכה זמן לפני כן, החליט הזמר הצעיר עופר א" קרלינג לכלול שניים משיריו של ציזיק בארזיה-הנגן השני שלו. שעליו הוא עובד בימים אלה. אקרלינג, שהתפרנס עד היום כשיר אחד, לא רוצה לזמ" ביה. היה לפני שנים שכן של

פרוייקט של גילוי וטיפוח זמרים חדשים. למודעה שהוא פירסם ב" עיתונים נענו עשרות. ואחרי בחינה הוא בחר בארבעה, שעמם הוא עובד עתה על הקלטת תק" לייטונים.

■ משה טימור ראיין ב" תוכנית מישחקי לילה על מ" גדלי כלבים. בסוף הראיון הוא החליט לתת פרס לכלבן שיוזהו את נביחת כלבו, בלי לראות מי" הו הנזבח. טימור הורה לכלבים שכאולפן להתחיל לנבוח, אבל הם העדיפו לשתוק. השרדן גילה

אפרופו מכסיקו

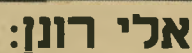
אמיגוס,

רשת מסעדות אפרופו והשף אַנְרִיקָה
שמחים להזמיןכם לפתיחת
"אפרופו מכסיקנה",

המסעדה המכסיקנית האמיתית
ברחבת המזון המהיר בקניון אילון.
להנאתכם מיטב מטעמי המטבח
האמיתי של מכסיקו: מְטָאקו ועד
טוֹסְטָדָה, מְמוּלָה ועד צ'ילָאקִילָס.

אדיוס!

אפרופו
מכסיקו

השבוע נודע כי חבר-הכנסת אהרון אבו-חצירה הוא הנחשו הראשון מבין חברי-הכנסת של המפלגות הקטנות שניסה להבטיח עצמו מקום בטוח בכנסת ה-12.
אבו חצירה לא נמנע לבקד עם אנשי-חירות. לנידו פעל מי שקורא לעצמו יועצו המדיני והפוליטי. המיסעדי-לש-עבר אלי רונן.
ביקשה לברר למה דווקא ליכוד.

כי אני מאוד אוהב את הצמרת הצעירה של הליכוד. יש שם תכרה נפלאים, כמו רוני מילוא ומיהה רייס. תכרה, שביכולי בעתיד את המדינה. כאלה שלא ניתן יהיה להתעלם מהם בעתיד. אנשים מוכשרים שרואים יותר רחוק מהאף שלהם. ואין לי ספק שבאורחצירא יביא תמורה לליכוד יותר מאשר עור וייצמן למדור.

- גם המערך פנו אליכם?
בוודאי, אבל באיחור.
- למה כוונתך, באיחור?

זה לא היה משהו קונקרטי. הם חשבו שאהרון אברכיזירא מונח אצלם בכיס. במקום לשלוח את אברשה שמיר לסוירים סביב העולם, היו צריכים לשלוח אותו לכדוק מה רעתם של חברייכנסת שונים על הוועידה הבינלאומית.

- והתשלום מן הליכוד היה הולם?

כן, בהחלט. גם אני, כמו אבוֹחֶצִירָא, מאמין במיסגרות גדולות. ולא עוד במיסגרות קטנות. במיפלגות גדולות ניתן להשיג דברים רבים יותר.

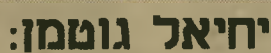
זמנה של מיפלגה קטנה מגיע כשיש משבר. אז משלמים לה את המחיר. התשלום לאבדן-הצירא הוא מקום בעשירה הראשונה של הליכוד, ועוד מקום נוסף בסביבות המקום ה־40.

- אתה תקבל את המקום השני?

זה תלוי בשיקול־דעתו של אבו־חצירא. כל תפקיד שיטיל עליי, אמלא באמונה.

- מי יזם את הפגישה עם אבו-חצירה?

חבריהכנסת מיכה רייסר היה אחד המאיצים הגדולים, שאהרון ייפגש עם חבריהליכוד. רייסר פעל מטעם השר רויד לוי, בתיאום עימו ובהמלצה שלו. (רונית אנטלר)

השבוע הופיע שימרון פרס בישיבת סיעת-המערך בכנסת. פרס הודיע שם כי אין מנוס מהליכה לבחירות. חברי-הכנסת שנכחו בישיבה התייבבו מאחורי קיראטו של יושב-ראש המפלגה. מאוחר יותר העזו כמה מהם להתבטא נגד הבחירות. אבל זה היה בשקט. מאחורי הגב. ובעיקר שלא לפרסום.

מי שאינו חבר-כנסת אך המשמש כיועץ המישפטי של סיעת המערך ככנסת יצא השבוע בגילוי בקריאה של להחזיר את כל ממשית אלעס. בקשיית לבנו להחזיר את חברות. אין הצדקה. לרעתי. ללכת בחזרה על רקע שאלת הוועידה הבינלאומית. להכריזותו כצביון הוא כזה שגם היום לא היתה מטקלת כל הכרעה אמיתית בחברות. הכרעה שזוהי משנה כאופ משמעות את יחסי הכוחות בין המפלגות הגדולות.

- אבל קיימת מחלוקת עקרונית בין המערך
הליברלי

זה נכון. קיימת מחלוקת. אבל רק בשאלה אחת. עקרונית וחשובה. כשיש מחלוקת על שאלה אחת אין צורך, לדעתי, ללכת לבחירות. אפשר להכריע בדרך אחרת. לא פחות דמוקרטית. דרך מיטאליץ'ס או, כפי שקוראים לזה בלעז, רפרנדרום.

- צורת מישאל-עם מעיגנת בחוק?

הרעיון לקיים בארץ מכנים של מייסאלעם אינו חדש. הוא הועלה בעבר עלידי פוליטיקאים שונים בהודמנויות אחרות. בעולם יט ארצות המקיימות מייסאלעם כשעל הפרק עומדת שאלה אחת מהותית וחקרונות להכרעה. לא מכבר קיימו בשווייץ מייסאלעם על שאלה אחת בלבד.

אין בעיה טכנית בקיום מישראל-עם בישראל. וזה גם לא דבר בלתי-ניתן להשגה או מסוכר.

- במה זה כרוך?

ההוצאות הכספיות נמוכות פי עשרות מן ההוצאות הכרוכות במערכת בחירות. לא קיים מתח וביבוזיזם. המאפיין מערכות בחירות בישראל, הבעיה העיקרית היא נוסח השאלה שתישאל להכרעה, ולרעתי: גם על נוסח השאלה ניתן יהיה להתגבר.

- איך איז לא אחר מן הדוליטיקאים הציג הבעה

האופי המתוח ביחסים הפוליטיים בישראל, בשנה האחרונה מביא את הפוליטיקאים לעמדות קיצוניות. המתח בין המפלגות יוצר מסיכה לקיצוניות, לשבירת כלים, ולא לפשרה ולהכרעות הגיוניות ופשוטות. (רונית אנטלר)

זה לא פורסם: מישטרת-חיפה עצרה את חבר-הכנסת לשעבר מן המפלגה הקומוניסטית אמיל חביבי. סיבת המעצר לא היתה. הפעם. פוליטית.

המיפלגה החליט לעשות שינוי בחייו. הוא השיג ספינת-דיג ויצא לדוג במימי מפרץ-חיפה והסגרבה.

חביבי נעצר. ברשותו לא נמצא רשיון דייג. ואף לא רשיון להפעיל את הספינה.
ביקשתי לברר איתו ממתן הוא דייג.

- הייתי דייג עוד לפני שאת נולדת.

● אם כך, מדוע לא השגת את הרשימות המתאימים?

- אין לי כל עניין לדבר על הנושא הזה.

● כמה כסף שילם חברה כנסת עבד-אלוהאב
 וראישה כדי לשחרר אותך בערבות?
 אני לי כל שנינו דבר הזה!
 (רונות אנוולב)

חמרורים

האביר מן הגליל

הוענק ♦ בצפת, אות אביר מיסדר הכבוד מטעם נשיא צרפת, ליוסף עבר-עברון, כבוד ונינם של קונסול-כבוד צרפתיים בגליל, על התמדתו ביום המסורת המישפחתית: הובלת שיירת חוגגי ל"ג בעומר לקבר רבי שימעון בר-יוחאי במירון מחצר בית מישפחת עכו במרכז צפת. עברון עברון הוא עיתונאי צפתי, דור שישי בארץ, שסבסבו, הרב שמואל חי עכו, הוא האיש ששיקם את קבר בר-יוחאי במירון ושואביו, רפאל עכו, מי שהיה במשך עשרות בשנים נציג מסיבה הכנסה בצפת (גם בתקופת המנדט הבריטי), ייסד את אגודת-הציידים המקומית, אשר שימשה מסווה לאירגון ההגנה העצמית בשנים של טרם מדינה.

אלמנת האיש החזק

נחוג ♦ יום-הולדתה ה-90 של דבורה נצר, עסקנית רבת-שנים של תנועת הפועלות (לימים: נעמות). ח"כית (מטעם מפא"י) בשלוש הכנסות הראשונות ואמו של מפקד הנח"ל (נוער חלוצי לוחם) הראשון, איש רמת יוחנן, אלוף-מישנה משה נצר. היא

עסקנית נצר
ח"כית בת רב

ילדת רוסיה, בתו של רב, מורה במיקצועה ואלמנתו של שרגא נצר, מי שנחשב, במשך שנות דור כאיש החזק מאחרי הקלעים במפא"י, כראש הגוש התל-אביבי, למרות שמעמרו הרישמי היה זה של מנהל מחלקת-הנקיון של עיריית תל-אביב בלבד.

היפהפיה על הפצצה

נפטרה ♦ בני-יורק, ממחלת אלצהיימר מנוונת-המוח, בגיל 68, ריטה היינורט, שחקנית-הקולנוע (גילדה) מיס סאדי תומפסון. שהי תה סמל-המין של שנות ה-40. היינורט אדומת-השיער, נולדה כמרגריטה כר-מן קאנסינו, בתם של רקדן ממוצא ספרדי ורקדנית ממוצא אירי, הופיעה ב-59 סרטים ונישאה חמש פעמים (בין בעליה: השחקן-בימאי אורסון ולס והנסיך הפאקיסטאני עלי חאן). היא נודעה במיוחד כנערת-הפוסטרים של חיילי ארצות-הברית במלחמת-העולם. שגם הקפירו להצמיד את תמונתה לפצצת המימן הראשונה שפוצצה אי פעם (באי ביקיני, באוקיינוס השקט, בשנת 1946).

מודר הטל

נפטר ♦ בפרדסי-חנה, בגיל 84, ד"ר שמואל דוברבני, חוקר-טבע, שנודע ברחבי-ישראל בזכות המצאתו המקורית: מר"טל, הקרוי על שמו. דוברבני, יליד אוקראינה, עלה ארצה בגיל 18, השתלב בבוטניקה באוניברסיטת אנגליה, שימש משך שנים כמורה לטבע בבית-ספר תיכון והתפרסם בשנות ה-40 כאשר הקים בארץ את רשת תחנות תצפיות-הטל הראשונה בעולם. הוא גם התמחה בגידול צמחים באזורים שחונים, על-ידי ריסוסם במים מעטים בצורת ערפילי-טל וגם הספיק לחבר מגדיר לצימח-יבש.

ORIENT Super Star

שעון הקיץ של ישראל

מבחר שעוני קיץ

ב-16 עיצובים וגונים שונים
אלגנטיים-ספורטיביים

- עמידים במים
- זכוכית קריסטל
- רצועה מהפכנית בעלת סגירה כפולה, עמידה במים

מחיר מפתיע!
אחד לכל 16 הדגמים

להשיג ברשת החנויות
מפיצות שעוני אוריינט

ORIENT Super Star שעון מעולה ללא בעיות

יבוא שיווק והפצה: בני משה קרסו בע"מ-סוכנים בלעדיים של: ORIENT WATCH CO JAPAN

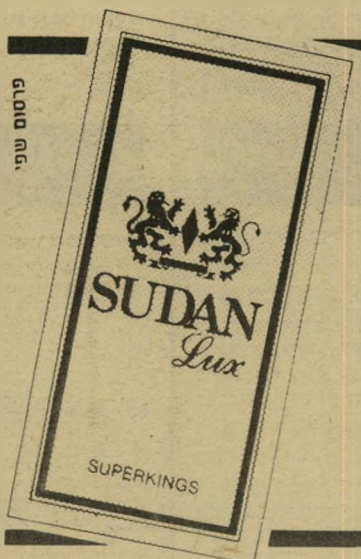
סודן לוקס

סגריות יבוא מעולות,

תערובת אמריקאית 100 מ"מ

מחיר לצרכן: 1.40 ש"ח

חדש
בישראל!

אני מחנה!

אני מוחה.

אני מבין בזה את מחאתי החריפה באוזני הנהגת אש"ף בכלל, ובאוזני יאסר ערפאת בפרט.

על פי חוק התועבה של ממשלת התאחדות הלאומית, אני יכול לנסוע לתוניס ולהביע את מחאתי באופן ישיר, פנים-אל-פנים.

לכן אני עושה זאת כאן.

אני מוחה על כך שצבריא-לבנא, המכונה אברנידאל, הורשה לבוא לאלג'יר ולנהל משאומים עם הנהגת אש"ף, ערכ כינוס המועצה הלאומית הפלסטינית.

אני יודע שהיתה זאת תחבולה, כדי לתמרן את האיש אל מחוץ למחנה. הוצג לו תנאי שהוא לא יכול היה לקבל: הצטרפותו ל"הצהרת קאהיר" של יאסר ערפאת, האוסרת פיגועים מחוץ לגבולות הארץ. תמורת הצטרפות זו הוצע לאנשיו להשתתף במועצה הלאומית, לא במעמד של חברים אלא של משקיפים.

אפשר לטעון שזה היה טכסיס מחוכם. נעשתה מחווה למען הדם הישראלי ("ליכוד השורות", בסלנג הפוליטי הפלסטיני), אך הובטח מראש שאירגונו של אברנידאל יישאר בחוץ.

אני מצטער. עם כל הכחנה לי בעיות אש"ף בשעה זו, אני מוכן לקבל הסבר זה.

אברנידאל

אברנידאל הוא רוצח. הוא אחראי לטבח בנמל-התעופה של וינה ורומא, לפיגועים בבתי-כנסת ובבתי-ישיבות. הוא רצח את ירדני סעיד חמאמי ו"ל. הוא רצח את ירדני עיצאם אל-סטרסאוי ו"ל. הוא רצח שני פטריטים פלסטיניים אלה בשל מאבקם האמיץ להגשמת המאוויים הלאומיים של עמם בדרך של שלום עם ישראל.

הוא רצח שורה של אישים פלסטיניים נוספים. בשל חשד-שווא שהיו מעורבים במגעים איתי ועם ירדני, הם זועק מן הארמה. אין אף ישראלי אחד, אין אף ציוני אחד, שגרם לעניין הפלסטיני נזק מוסרי ומדיני כה חמור כמו האיש הזה. הוא נתן במידת האפשר לרצח את השגריר שלמה ארגוב בלונדון, ביורעו היטב כי בכך הוא מספק לאריאל שרון את האמתלה המבוקשת כדי לפתוח במלחמת-הלבנון, שהביאה אסון על עמו.

הוא פעל בשירותם של חצי תריסר שירותים חשאיים, שכולם פועלים נגד העם הפלסטיני. פת"ח עצמו דן אותו למוות.

יש גבול לטכסיסים פוליטיים. גם בשעת מצוקה, אסור לעבור את הקו האדום.

אברנידאל הוא מחוץ לכל תחום. מי שמוכן להושיט לו יד ולהחליף עימו מילה מכתים את עצמו ואת עמו.

על כן אני מרגיש חובה מוסרית עמוקה למחות על כך בפה מלא.

הקיץ של גילה

פעמים אחדות במהלך הצגת-היחיד של גילה אלמגור, הקיץ של אביה, הרגשתי כי עיניי לוחות.

ישבתי באולם וראיתי הצגה, אבל באותה השעה גם הייתי במקום אחר, בזמן אחר.

זה היה באפריל 1960. כתבי אז סדרה של כתבות-דיוקן, תחת הכותרת "קלסתר".

גילה אלמגור היתה אז שחקנית צעירה, בלונדית עליזה, בראשית הצלחתה, אחרי שורה של כישלונות. עלה על דעתי שכדאי לכתוב עליה, וביקשתי לשוחח איתה. הסתבר שהיא עמדה לנסוע ביום הראשון בשבוע לחו"ל. בלית-ברירה קבענו שניפגש בשבת, בבית.

ישבנו בחדר-העבודה שלי. לקחתי את מכונת-הכתיבה. הכי נסתי נייר והתחלנו לשוחח, כשאני מחבר את הכתבה תוך כדי שיחה. זה לא היה ראיון של שאלות ותשובות, אלא כתבה בגוף שלישי.

ואז התרחש משהו. מה שהתחיל ככתבה רגילה הפך, לפתע, לחוויה טראומטית.

אני יודע איך זה קרה. אולי נגעתי בעצב חשוף. אולי נערך הראיון בדיוק ברגע הנכון, כשהדברים הבשילו בתוכה. אולי רתחו הדברים בתוך סירה-הלחץ של נישמתה, והיה רק צורך לפתוח את המיכסה. אולי היה קל יותר לגילה לחשוף את עצמה ביורעה שהיא לא תהיה בארץ בשעה שהדברים יתפרסמו.

גילה אלמגור כבת הכובסת בהצגה

על כל פנים, התחלתי לשאול אותה על ילדותה, על הוריה — ולפתע התפרצו הדברים כמו מתוך הרגעש. לאבה רותחת של רגשות וזיכרונות נשפכה החוצה.

גילה התחילה לספר לי — ואולי לעצמה — דברים שהיא לא דיברה עליהם מעולם, שהיא לא הורתה בהם אף לעצמה. הכל פרץ החוצה — הילדות האומללה, הרגשתה שהיתה נערה מכוערת, ובעיקר החוויה הנוראה בגיל 10, כאשר נודע לה-מפי ילדה אחרת שהאיש שהיה אביה לא היה אלא אב חורג, וכי אביה האמיתי נהרג לפני שנולדה.

גילה סיפרה את הכל. איך התחילה להיות ילדה מדרגית ובעייתית. כיצד גנבה מאמה מעטפה חומה, וכזה תמונות של אביה האמיתי. כיצד התגלגלה ממוסד למוסד. כיצד צעקה לעבר אביה החורג, כשזה העניש אותה: "אין לך זכות להרביץ לי! אתה לא אב!"

ישבנו שעות. גילה דיברה, ואני כתבתי. הרגשתי שמשוה משתחרר אצלה. ססיוט של שנים עולה ונגלה, שהיא משתנה לגדר עיניי ממש, כאילו היינו בפגישה פסיכיאטרית.

למחרת היום טסה לחו"ל. אני פירסמתי את הכתבה, תחת הכותרת "מארילין ממלאבס" — רמז לכך שגילה עיצבה לעצמה אז דמות של מארילין מונרו, בעזרת שערותיה הצבועות (לא ידענו אז שגם למרילין מונרו היתה ילדות אומללה, שהיתה רדופת-טראומות ומלנכולית, לא חלמנו אז שהאליה תשלח יד כנפשה). מלאבס היא, כמוכן, פתח-תיקווה, בשמה הערבי הקודם. כשחזרה גילה לארץ, היא היתה באמת אדם חדש. היא התגרשה מאילי גורליצקי, שעזמו היתה קשורה בנישואין בלתי-מאושרים. עד אז לא היה לה האומץ להתייר את הנישואין. לאחר-

אורי אבנרי

אורי יודני איש

מכן התחילה להתייחד עם יעקב אגמון, שהיה גרוש, והשניים נישאו.

נזכרתי הרבה פעמים בפגישה ההיא. ריאיינתי בחיי מאות גברים ונשים, אך היו בהם רק ראיונות מעטים שהיו גם לי חוויה. זה היה אחד מהם. לא אחת שאלתי את עצמי מה היה קורה לגילה אלמלא אותה חשיפה עצמית. לולא כן, האם היתה משתחררת ונותנת לחייה כיוון חדש?

זה היה לפני 27 שנים, שגילה היתה בת 21. השבוע עמדה על הבימה, וחזרה על אותה חוויה, שהפכה בידיה בינתיים ליצירת אמנות. במשך 27 השנים זיקקה את הזיכרונות המכאיבים, התמודדה איתם, תירגמה אותם לשפת התיאטרון. היא שיפשה את האבן הגסה, המחוספסת, עד שהיתה ליהלום מבריק.

רקוויאם לעצמות

בדרך בין בתי ומישרי עומד בית נטוש, ישן ויפה משנות ה-20, ולצידו עצי-תות.

במשך השנים התרגלתי לראות בו את העץ הפרטי שלי. מרי אביב היה העץ מצמיח אלפי תותים אדומים, שהשחירו כעבור כמה ימים, ושהיו טעימים להפליא.

ביליתי מתחת לעץ ובתוכו שעות מאושרות רבות. קטפתי את התותים. התפתחו בינינו יחסים אישיים מאוד, עורבים-ושבים, שהיו רואים אותי כשאני קוטף את הפרי, היו נגישים וקוטפים גם הם. לא פעם התאפקתי אך בקושי מלהתנפל עליהם. חמתי בערה בי להשחית. איך הם מעזים לקטוף מן העץ שלי?

לא אחת שאלתי את עצמי: אם אני מרגיש כך כלפי עץ שלא נטעתי אותו ומי יודע היכן האיש שנטע אותו לפני שנות רור או שניים?, איך צריך להרגיש חלקאי שנטע עצים ושגורש מנחלתו? העץ הבין לריגשותיי. הוא חמד לו לצון. הוא ניצל את מישחק האורות והצללים בין ענפיו כדי להתלבי. הייתי עומד בין ענפיו ומחפש את התותים השחורים, אך בגלל הצללים לא הבחנתי באשכולות שלמים של תותים בשלים שהיו תלויים לפני עיניי ממש. כמעט שמעתי את העץ מצחקק.

לפני שנתיים בא מישו מהעירייה וניסר את הגזע. הייתי מוועד, אך רחל אשתי ניחמה אותי: העץ יצמח מחדש. לא האמנתי לה, אך ראה זה פלא: הטבע עשה את שלו. כעבור שנה שוב צמחו הענפים, והצמיחו תותים לרוב.

השבוע, בעודי קוטף את התותים הראשונים, התקרב הרחפור העברי אל הבית הישן והנטוש. הוא הערים ערימות של חול.

אחרי-כך ניגש אדם, וכידו מנסרה חשמלית. הוא אמר לי, בנימוס, שהוא עומד לבסר את העץ. עומדים להתקין במקום מיגרש-חינה למכוניות, והעץ מפריע.

קטפתי את התותים האחרונים, כשאני מבכה בליבי את התותעץ (כך קראתי לו במחשבותיי). לא יכולתי להתרחק. עמדתי והסתכלתי כיצד נחתכים הענפים, ואחריהם הגזע.

כשהענפים כבר היו מונחים על הארץ, התכופתי וקטפתי עוד הרבה תותים. הייתי חייב זאת לעץ. הוא בוודאי לא היה רוצה כי ביום אסונו יאבדו גם התותים.

עכשיו עובד שם הרחפור. אולם כאשר עברתי במקום, ראיתי שהחלק התחתון של הגזע עדיין עומד במקומו. מי יודע, אולי יקום העץ באחד הימים לתחייה? אולי יחוסר עליו חלוצי הקידמה של עידו המכוניות הארוכות, כבואם להרוס את הבית הישן והיפה?

בזכות הניאוף

אני תומך בזכות-הניאוף של פוליטיקאים, כמו של כל אדם אחר, גבר ואשה. זהו עניין פרטי שבין הפוליטיקאי, אשתו ופ"י לגשו (וא, אם מדובר בפוליטיקאית, בינה לבין בעלה ומאהבה).

הבעיה של גילה הארט לא היתה פעילותו המינית, אלא שקרנותו וטיפשותו.

אין רע בנשיא נואף. יש רע בנשיא שקרן. ובעיקר בנשיא טיפש. ומי כמו האמריקאים למדו זאת.

ההחלף התחתון של הגזע עדיין עומד במקומו. מי יודע, אולי היה חכם ואמין, היה אומר: "זה לא עיסקכם. אם אתם חושבים שאני נשיא טוב ומוכשר, קחו אותי כמו שאני. ולא — עיסקי-הנשים אינם שייכים לעניין".

תחת זאת נתן תשובה מטופשת. הוא הכחיש את הכל והזמין את העיתונות לעקוב אחריו. כשנמצא עיתון מכובד שעשה זאת, נתפס בקלקלתו. גם נואף, גם שקרן, גם טיפש, סוף-פסוק.

טוב שאופיו התגלה בראשית הדרך, ולא למחרת בחירתו כנשיא ארצות-הברית, כפי שקרה לפלונז. שאולי אינו נואף, אך הוא שקרן וטיפש.

האם יש בישראל מנהיגים נואפים? בוודאי יש. זה לא צריך לעניין איש (מעבר לשעשועי רכילות) אלא אם כן המנהיג הוא עסקן דתי, המבקש לכפות עלינו חוקי-דת, למען טוהר-המיש "פחה", או אם עיסקי-הנשים שלו חוששים אותו לסחיטה ויוצרים סיכון ביטחוני.

אם לא, שיהיה לכריאות.

למען השם

השם של האיש הזה שיעג אותי. עיתוני ישראל קוראים לו "חשוגי" או "חשוגגי" — תעתיק של הכתיב המקובל באנגלית. ברור כי אין זה האיות הנכון.

שאלתי מומחים. והם סיפקו לי כל מיני צורות של כתיב. כולן היו מוטעות. גם יעקב נימורדי, שניהל עימו עסקים רבים, והיודע ערבית היטב, קראו וכתבו, טעה באיות הערבי שסיפק לי.

כאשר יצאה רפנה ברק לראיון אותה, היטלתי עליה משימה: לקבל ממנו את האיות הנכון של שמו בערבית, כדי לאפשר לנו לאיית את שמו נכונה בערבית. (האלף-בית הערבי והאלף-בית העברי כמעט זהים).

רפנה יצאה, ריאיינה וחזרה כשהיא מלאה חוויות וסקופים — ושכחה למלא שליחות זו. לכן, כשיצאה בשבוע שעבר בשנית להיפגש עם האיש, הרגשתי באוזניה שוב ושוב: נא להביא את השם בערבית. הזכרתי לה זאת בסבטלפון הבינלאומי.

ואכן, הפעם זה סופי. רפנה ביקשה את האיש לאיית את שמו בערבית, והוא חתם לה את שמו פעמיים. הנה הפתק:

ובכן, זה סופי: האיות הנכון של השם הוא עדנאן אלחאשקגי. השי"ן קבוצה.

בערבית מותר לנו, בכתוב מלא, להחליף את הקובוץ ב"ו". לכן, מעתה והלאה, אנהנו נאיית את שמו בהעולם הזה באופן מוחלט וסופי: כד: עדנאן אלחאשקגי.

זהו שם תורכי, מוצא מישפחתו של המיליארדר הסעודי הוא מתורכית, כמו שמו של המפקד הערבי במלחמת-העצמאות. פאוזי אלקאוקגי. ה"ג" בסוף השם מסמן מיקצוע (כמו: דוכנג" — בעל דוכן, חנווני).

אם יש קורא יקר היודע תורכית — אולי יודיע לי מה זה "חאשוק"?

במדרינה

בשום אופן לפשע ואחרי שהתייצצת עם חברים ומכרים התברר לי שאנחנו הקמנו את תחנות הכבלים. ב"אנחנו" אני מתכוון ליוצאי העולם התחתון. נודע לי כי 80 אחוז ממפעילי התחנות בארץ הם יוצאי בתי סוהר, נרקומנים וסוחרים סמים לשעבר.

אומנם, העסק של תחנות טלוויזיה בכבלים איננו חוקי עדיין בישראל, אבל ברור לי כי המיטרה עוצמת עין ונותנת לתחנות לעבוד ללא הפרעה. עד כמה שאני יודע, יש בישראל יותר מ-50 אלף מנויים על תחנות כאלה. אני רוצה להדגיש כי אני מדבר אך ורק בשם עצמי, ולא בשם אחרים. אבל ידוע לי על אנשים רבים הנמצאים כיום במצבי.

כאשר חיפשתי פרנסה, התברר לי כי עסק כזה יהיה בדיוק מה שאני צריך. בהפעלת תחנה כזאת אין צורך בידע רב, זו לא תורה מסיני, אין גם צורך בהשקעה התחלתית גבוהה. למר" תי מחשכלאים ומטכנאים את העיקר רים של הרכבת הכבלים, ובעצמי הר" כבתי במשך לילות החורף את הכבלים

דרכי אדם

כבלים אחרי הכל

ניסים פרנקו, ששחרר לפני שנה מכלא תורכי, מתנה את צרותיו, לאחר שהמיטרה סגרה את תחנת הטלוויזיה בכבלים שהקים בתל-אביב

בעיניים כלות הבית ניסים פרנקו במיכשור המשוכלל שהציגה חברה לאלקטרוניקה בתל-אביב. היו שם מ" כונות פאר, המיועדות לתחנות טלוויזיה זיה בכבלים. רק לפני שבוע סגרה ה" מיטרה את תחנת הכבלים הצנועה שהקים פרנקו בביתו בצפון תל-אביב. התחנה פעלה במשך שלושה שבועות, עד שהמיטרה הגיעה למקום וסגרה אותה.

"עוד מעט זה יהיה חוקי, ואז יש תלטו על השטח הזה כל השמנים, והם יקצרו את הפירות שאני וחבריי זרענו", הוא אומר.

ניסים פרנקו, גבר חסון ואינטליגנטי

אסיר פרנקו (משמאל) בכלא התורכי (עם אסיר תורכי) הם רוצים 10 מיליון דולר

שהייתי זקוק להם. קניתי מחשכלאים ציוד של מגברים וקונוקטורים, בס" כום של 1500 ש"ח, וטלוויזיה וויראוי קיבלתי בהלוואה, תוך התחייבות להח" ויר.

הישגתי סרטים בספריית וויריאוי. ביררתי בדיוק מה הטעם של האנשים בשכונה שלי, כדי שהם יהיו מרוצים מהשירותים וימליצו עליי אצל שכני הם.

פתחתי את התחנה בדירה שבה התגוררתי, בצפון תל-אביב. שם אין עדיין תחנות כבלים.

התייעצתי עם חברים שיש להם תח" נות בבתים וחולון, והתברר לי שאצלם יש ביקוש גדול לסרטים תורכיים וער" ביים, ולמוסיקה מיורחית. אבל לאני שים באיזור שלי יש דרישות אחרות. התברר לי שהם מעדיפים אמדואס וקונצרטים.

גיליתי גם שבאיזור שלי יש הרבה פנסיונים, הנמצאים בבית גם בשעות היום והרוצים ליהנות מהטלוויזיה יותר שעות מהרגיל. כדי להשביע את רצונם הייתי מפעיל את התחנה שלי משעה

טי, הוא בעל סיפורי חיים מרתק. בגיל 18 הורשע ברצח אביו. הוא ריצה את עונשו בכלא ישראלי וזכה בחנינה. אחר כך הקים לעצמו אימפריה של מאפיות בתחנה המרכזית בתל-אביב, וגרדף עליידי המיטרה. הוא נסע לחו"ל, נעצר בתורכיה והורשע בהח" זקת-סמים. חמש שנים ישב בכלא ה" תורכי, עד ששחרר וחזר לישראל לפני שנה. את זיכרונותיו המחרידים מהכלא התורכי סיפר בשתי כתבות מעל דפי העולם הזה (26.2.86, 19.3.86).

מספר פרנקו:

כאשר שוחררתי מהכלא התורכי לא היה לי גרוש בכיס. חזרתי ארצה, וה" ייתי חייב להתפרנס. יש לי אשה וילד, ואני צריך לעבוד. ידעתי שבגלל העבר הפלילי שלי לא יהיה קל להשיג עבו" דה בישראל. לא יכולתי לפתוח חנות או עסק, כי לא היה לי די כסף. אני גם מודע למיגבלות שלי, שאחרי שנים ב" בתי-סוהר קשה לי לעבוד עם בני-אדם בכפיפה יומיומית. חשבתי וחשבתי. לא רציתי לחזור

קיסר

עכשיו ב- אילת - כמו בארץ אחרת!

מלון קיסר אילת, המחודש והמפואר, מציע לך תוכנית מיוחדת לקיץ: מ-14.5 עד 1.7 (למעט 2-7.6)

ללא תשלום
לשוהים 4 לילות ויותר:
• הפלגה ביאכטה, כולל ארוחת צהריים או ארוחה במסעדה סינית.

49 ש"ח
בימים א', ב', ג', ד'
60 ש"ח
בימים ה', ו', שבת

הזמנות: 059-76161, 03-226169

המחיר ללילה לאדם בחדר זוגי, לינה וארוחת בוקר, כולל כל המיסים, למעט שהיה של לילה אחד בלבד בימי שישי.

ברכותינו ליובלו של השולם הזה

חברה לנייר בע"מ

רמת-גן, רחוב בצלאל 17

טלפון: 03) 751 30 11

רונאימר RONYMAR

פרנקו בתערוכה של ציוד אלקטרוני לכבלים
רק השמנים והעשירים יישארו

הפעלת תחנות טלוויזיה בכבלים, יי קבעו הקריטריונים הנדרשים ממפעיל תחנה כזו. אם ימנע החוק מאנשים העובדים בשטח זה להמשיך בכך, וימסור את התחנות לחברות גדולות או לאנשי עסקים עשירים, יהיה בכך עוול גדול.

במיקרים אחרים, שבהם קבע החוק קריטריונים חדשים לרישוי בעלי מיקצועות שונים, הוא התחשב, בדרך כלל, במי שעסקו בשטח לפני כניסת החוק לתוקפו, והעניק להם זכות להמשיך ולעסוק בעיסוקם הקודם. נראה כי יהיה זה מן הצדק לשקול זאת גם לגבי מפעילי תחנות טלוויזיה בכבלים.

■ אילנה אלון

שה? האם רוצים שאחזור לפשע ולסמיים?

עד כאן סיפורו של פרנקו. ידוע כי למיטרה, לבעלי בתייה קולנוע ולחברות הסרטים יש גיירות משלהם בעניין.

המיטרה חוששת מהשתלטות של עבריינים על השטח הזה. אולם אם אומנם ייכנסו מפעילי התחנות לעולם העסקים החוקי, ויירשמו כעוסקים מורשים, ישלמו את המגיע מהם כחוק, יהיה בכך השיקום המעולה ביותר עבורם. ולמיטרה לא יהיו עוד סיבות להתנגדות. גם נציגי חברות הסרטים יוכלו אז לפנות ולקבל את התמלוגים המגיעים להם ממפעילי התחנות. כאשר ייכנס לתוקפו החוק המתיר

ולא דורשים כלום מהאיש שסירב ל- התחבר. הוא מקבל את שירותיו בחינם. לא כדאי בשביל סכום פועט של 35 ש"ח, שזה מחיר התחברות לכבלים, ל" עשות עניין ולהסתבך בצרות. אם מנוי לא משלם, פשוט מנתקים אותו מהחבר, בור, ולא עושים עניין.

מכיוון שהעסק בינתיים בלתי חוקי, רוב מפעילי התחנות אינם מוסרים את שמם או מיספר הטלפון שלהם למנוי יים. אני מיד מסרתי לכל המנויים את שמי, קראתי לתחנה שלי "פרנקו כבי לים", וגם את מיספר הטלפון שלי. ביקשתי שיתקשרו אליי וידועו לי על כל תקלה או מישאלה של המנויים. אני גם הייתי אחד מהראשונים שהתחיל בפירסומת בתחנה שלו. וכעת מה אע-

התחנות משתלט על השטח הזה. זה נ" כון, שאנשים שיצאו מבתייהם נכנסו לכבלים ומתעסקים בו. אבל צריך לראות זאת לטובה. מפני שאנשים א" לה, שמצאו עיסוק כזה, יצאו כליל ממ עגליהם. הם מתפרנסים בכבוד, לא מוזיקים לאיש והפסיקו לסחור בסמים או לפרוץ לדירות.

הרי זה, בעצם, השיקום הכי טוב ש אפשר להשיג. הם לא רוצים עזרה מ איש ולא כספים לשיקום. הם רק רוצים שיניחו להם להתפרנס בשקט.

שאף אחד לא יחשוב שהאנשים האלה הם פרימיטיבים או טיפשים. אם הם יראו שכעת, כאשר העניין הולך להפוך לחוקי, ייכנסו לשטח כל מיני חברות עשירות ושומנים כאלה, הם לא ישתקו. הולך להיות כאן אסון גדול, אם ירחיקו אותם החוצה כדי להכניס חברות עשירות.

כאשר נודע לי שיש מועצה לכרי קת העניין, טילפנתי לאיש העומד בראשה, אני לא זוכר כעת את שמו.

דיברתי איתו, והוא אמר לי שיתנו להיכנס לשטח רק לחברות רציניות, שיש להן הרבה כסף. הוא אמר שיהיה צורך ב-10 מיליון דולר כדי להיכנס לשטח.

שאלתי אותו מדוע צריך כל כך הרבה כסף, והוא אמר לי שזה כדי לח פור תעלות לכבלים. אבל אני לא מאמין לו. כי אנחנו בדרגה, והיו אנשים שנסעו לארצות אחרות וראו שיש מכשירים חדישים, שלא צריך כבלים בכלל. אפשר לחבר מכשיר קטן למקלטי טלוויזיה ולשרד ישירות, בלי לחבר שום כבלים. למרות שיש הרבה תחנות כבלים ב" ארץ אין בכלל מילחמות ביניהן. המפ עילים רק רוצים שיתנו להם לעבוד בשקט. אם מישאו לא רוצה להתחבר לתחנה, איש לא מכריח אותו. אם בבית משותף מחליטים 11 מתוך 12 דיירים שהם מוכנים להתחבר, ורק אחד מסרב, אנחנו מתקנים חיבור מרכזי לאנטנה,

12 בצדדים עד אחרי חצות. הייתי מש" דר עוד כמה סרטים ביום כדי שכולם יהיו מרוצים.

השיקום הכי טוב. אני יודע שזה בינתיים עסק בלתי חוקי, אבל מדברים כבר עליך שיהפכו את העניין הזה תוך זמן קצר. לחוקי, והנה יש אפילו תערוכה של ציוד לתחנות כאלה. קי ווייתו שאבסס את התחנה שלי, וכאשר העניין יהיה חוקי אוכל לחיות כמו כל אורה רגיל. ארשם כעוסק מורשה, ואשלם את כל המיסים ומסיהכנסה כמו כולם.

לא עברו שלושה שבועות מאז שהתחלתי לשרד. חזרתי יום אחד הביתה מהסיפריה, כאשר בידו סרטים חדשים לשידור, וכאשר נכנסתי לדירה פרצו אחריי אולי 30 איש. היו שם חבר'ה מהמדור, והיו גם אנשים מחב רות הסרטים. נציגי התאחדות בתי הקולנוע ואני לא יודע מי עוד. אפילו

כוח שידורים
שני
שנה
26.4.87
סר

לוח תשדורים של תחנת כבל
הכל הלך לטמיון

לא ביקשתי מהם צו חיפוש, כי אני מכיר את המיטרה. אם לא יהיה להם צו כזה באותו רגע, הם ימציאו לי צו כזה אחת שתיים.

הם אספו את כל המכשירים. את הכ בלים, שהיו אולי באורך של קילומטר, חתכו לחתיכות של חצי מטר. הכל הלך לטמיון. עבודה של חורף שלם. וכסף שלוותי מאנשים. אני יודע שיש טענות כאילו העולם

תן טרמפ לחייל

סקס ועסקים בלי האונת סתר
אנו מספקים:
* מכשירים למניעת ציתותים בטלפון
* שרות לגילוי מיקרופונים מושללים
* מגלי מתכות
* מזכירות אוטומטיות
רדיו דוקטור בע"מ
שלום עליכם 18. ת"א. טל' 286444

תן טרמפ לחייל

39 מבצע
ליום העצמאות
במלונות דיפלומט
בתל-אביב וביחשלים

39
ש"ח + מע"מ
לינה וארוחת בוקר
ליחיד בחדר זוגי
מינימום שלושה לילות

הזמנות ישירות בבתי המלון
דיפלומט ת"א: 03-294422
דיפלומט ירושלים: 02-777777
ההצעה בתוקף עד 1.6.87

עיצוב: סטודיו יוזארה

"אני לא

מאהבת נסתרת!"

אומרת זהבית אלוני (מימין), ומגלה כיצד נולדה אהבתה לאורי דרור, שהיא רוצה להינשא לו למרות מאסר העולם

ארץ-ישראל היפה, איך יכולים להא- שימו בדבר כזה? ואני לא ענה לי. רק אמי ביקשה ממני שלא אסע אליו כלכל. הבטחתי לה.

"בשבת, כאשר הבאתי את אמו של אורי לשעריהכלא, הייתי סקרנית מ- אור. זו היתה הפעם הראשונה שלי ליד כלא, ורציתי לראות כיצד נראה כלא מבפנים. הייתי גם סקרנית לראות את אורי.

וכך, למרות שהבטחתי להוריי, נכח נסתי עם אמו לביקור. עמדת איתי ליד הסורגים הכפולים וחיכינו.

אורי חזר לחייה של זהבית דרך ידי- עה בעיתון. היא קראה את הידיעה על מציאת גופתה של נגה במכוניתה, והי- שם דרור הזכיר לה משהו. "היתה אצלי באותו זמן חברה, ואמרתי לה שהי- נגה ואורי דרור נקשר לי בבחור שלי מר איתי. אמרתי לחברה שאני צריכה לכתוב לו מיכתבתנחומים. כתבתי גלויה להרמירון, שאני משתפת בצ- ער המיפחה. כיום אני יודעת שאורי כלל לא קיבל את הגלויה הזאת.

"אחרי כמה ימים התחילו להתפרס- ידעות על החשדות שאורי רצח את

סרטן. היא עברה ניתוחים רבים וחייה היו קשים מאוד. אורי הוא בנה היחיד. זמן קצר לאחר לידתו עזב אביו את הבית. אורי פגש את אביו לראשונה

זהבית בשערי כלא-רמלה

פתאום הרגשתי מאוהבת, ולא רק מעורבת!"

"הגיעה שורה של אסירים ולא היכרתי את אורי. הוא נראה פיתאום זקן. הוא רזה מאוד, על פניו היו זיפי- זקן ועינו היו מושפלות. הוא נראה כאחד מעלובי-החיים.

"אמו שאלה אם הוא זוכר אותי, והוא אמר לי: יופי שבאתי! אחר כך היתה שיחה על בנו בן ה-9, שהיה באותה תקופה אצל אחיה של נוגה. אורי שמע שראו את בנו בחבל, וזה כאב לו נורא. הוא גם התלונן על האגף שבו הוא נמצא ואמר שהיה רוצה להחליף אותו.

"לפני שנגמר הביקור הוא שאל מה מצבי המישהחתי. אמרתי לו שהת- גרשתי. היינו כליכך זרים. הוא אפילו פעם אחת לא הרים את עיניו אליי."

כמעט התאבדות

אחרי שיצאו מהכלא, שאלה האם את זהבית אם תהיה מוכנה להסיע אותה לראות את נכדה, שגר

כאשר היה בן 16. באותו גיל גם עזב את הבית בעפולה, ונסע ללמוד בחיפה. שם החל את פועלו בחברה להגנת הטבע, והיה נוסע לעין גדי לעבוד בשמורה כמתנדב בחופשים.

"כאשר אמו של אורי חזרה מביקור אצלו בכלא, היא התקשרה אליי ואמרה לי שמסרה לו ד"ש והוא זוכר אותי קצת. הוא ביקש שאכתוב לו מיכתב. כתבתי לו מיכתב מעודד, אבל אחריכך התברר לי שהוא בכלל לא פתח את המיכתב שלי. באותה תקופה הוא היה במצבירה נורא. ולא רצה לשמוע מאף אחד וכלום לא עניין אותו.

"וזמן קצר אחר כך העבירו את אורי לבית-המעצר ברמלה. לאמו היה קשה לבוא לבקר בשבתות מעפולה, והיא שאלה אותי אם אני יכולה לעזור לה. הזמנתי אותה לבוא אליי ביום שישי. "א, גם סיפרתי להוריי בפעם הרא- שונה את הסיפור על אורי. שאלתי אז את אביו, אבא איך זה יכול להיות? הכיארם המושלם הזה? הדמות של

אשתו, ואו ממש קיבלתי חלם. היכרתי אורי, שלא הירשה לנו לפגוע לרעה בנגמה או בנדרל. הוא יכול היה להיות ברוגז יום שלם אם מישהו הרג בטעות חפושית בזמן טיול. חששתי שזה לא מתקבל על הדעת.

"בחדש מאי אשתקד, שבוע לאחר יום הולדתי, התקשרתי לעורך-הדין שלו בחיפה ושאלתי אם אני יכולה לעזור במשהו. חששתי אולי לשלוח לו ספרים או מיכתבי-עידוד. אבל עורר- הדין אמר שמתקשרים המון אנשים, ובעיקר נשים. הוא אמר שאורי במצב נפשי קשה ואין צורך בכלום. ביקשתי ממנו שימסור לאורי ד"ש מזהבית.

"אחרי שבוע התקשרתי שוב לעור- רדיהדין, והוא אמר לי שמסר לאורי ד"ש ממני. אבל הוא בקושי זוכר אותי. "אינני יודעת מרע, החלטתי להת- קשר לאמו. ביקשתי מעורך-הדין את מיספרה-טלפון שלה, ולמרות שהת- קשרו אליה הרבה אנשים, היא שמחה מאוד לדבר איתי. "אמו של אורי היא בת 75, וחולת-

היא התגרשה בשנת 1974 והתחילה ללמוד במכון אבשלום, לימודי ארץ- ישראל. במשך השנתיים שלמדה שם למד איתה גם בחור גבתיקומה, אורי דרור.

"למדנו יחד שנתיים, אפילו לא ידעתי אם הוא נשוי או לא. מה שנחרט בזיכרוני ממנו מאותה תקופה זה שהוא חבר טוב ואדם ישר מאוד. כולם אהבו אותו נורא, והוא היה תלמיד מעולה. הוא ארץ-ישראלי שורשי כזה, בסנדר לים ובמיכססים קצרים.

שורשי

בסנדלים

היא היה המוצלח ביותר בכיתה. האף פעם לא 99%, רק 100%. "בעיניי הוא אפילו לא היה אז התיך במיוחד, סתם ידד וחבר ללימודים. ברור שלא היה לנו קשר רומנטי. לא היינו בכיוון הזה בכלל.

"לפעמים, בטיולים, היינו מגיעים לשיחות וידעתי שיש לו מישהו, חברה או אישה. פעם, בטיול לראשי-פנה, הלכנו יחד לטלפון הציבורי, שהיה רחוק, ואז שמעתי שהוא מדבר עם מישהו שקראו לה נוגה. היה מיקרה שהוא יצא למילואים וביקש שאכתוב עבורו איזו הרצאה. הוא נתן לי מיספר טלפון כדי להתקשר, לברר לאן לשר- לוח את החומר. כאשר התקשרתי היתה זו נוגה שענתה, והיא אמרה לי לשלוח את החומר בדואר לביתם.

"את נוגה ראיתי רק פעם אחת, הלכתי עם חבר לקולנוע בדיונגוף, ופגשתי את אורי עם אישה. הוא אפילו לא הציג אותה לפניי. אמרנו, שלום, שלום וזהו!" "אחרי שנות-הלימודים נותק הקשר בין זהבית ואורי. משנת 1976 לא ראתה אותו ולא חשבה עליו. היא עבדה בהוראה והיה לה חבר במשך זמן רב. בשנת 1980 הכירה את מי שהיה בעלה השני.

"נישואי אחרי היכרות קצרה מאוד, וזה היה צעד פזיז. נולדו לנו שני ילדים, כיום בת 6 ובן 4 והציג, בשיחזור, אני מכירה שלא הייתי צריכה לעשות זאת, היתה בינינו אי-התאמה משוועת. לא הסכמנו על שום דבר.

"לפני שנתיים התגרשתי. מערכת היחסים ביני ובין בעלי השני תקינה."

מיהו בעלה צעירה ויפה כמוה רוצה להכניס את ראשה למיטה חולה ולהתחנן עם אסירי-עולם? זו השאלה המתבקשת לשמע סיפורה של זהבית אלוני.

בשבוע שעבר פורסם לראשונה כי זהבית הגיעה לביית-המאסר של דרור בשאלת האפטרופסית על בנו של אורי דרור. במיטת זה הצהירה כי היא עומדת להתחתן עם אורי, ומוכנה לגרל את בנו היחיד יחד עם שני ילדיה שלה.

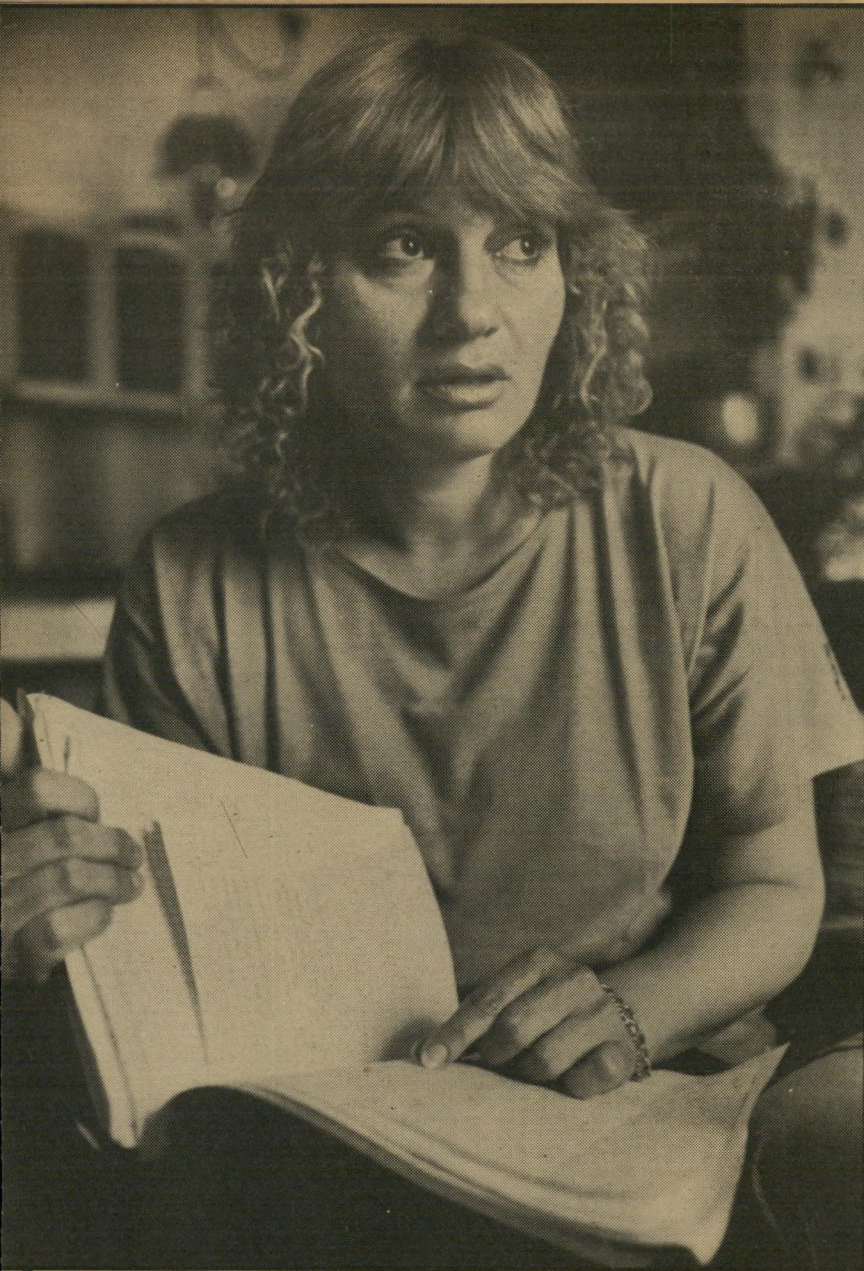
הכתבות שהתפרסמו בעיקבות הצהרתה זו רמזו לקשר נסתר שהיה לה בטיול עם אורי עוד לפני רצח אשתו, נגה. "חשבתי שהוא יתחתן", ציטט פרקליטה באחד הכתבות, אבל לא חשבתי שיעשה זאת כך מהר. ניתן היה להבין כי לאורי היתה אהובה נסתרת זה זמן רב, וכי היא יצאה לאור רק כעת, בבקשה להחזיק בבנה.

כתבות אלה פגעו קשה בזהבית וגרמו לה עוול: הרבה עיתונאים רפו אחריי מאז התפרסם שאני רוצה להת- חנן עם אורי. הציעו לי אפילו סכומי כסף יפים כדי לאיים כדי להתראיין. אני סירבתי לכולם.

הסיבה שהחלטתי להתראיין אצלך היא כי אני רוצה שהמסר שלי יהיה חד פעמי ואמיתי. אני לא רוצה להיכנס לסיחור עיתונאי, כי אני לא רמות ציבורית. אינני רוצה שיהיה עניין בי סיפור שלי בדמיונות נורא, את ה- סיפור האמיתי שלי יודעים רק כמה אנשים הקרובים לי ולאורי."

בבית הטוב את האשה הצעירה שישבה טיול והייתה תתולה סיאמית מפונקת. זהבית היא אישה בתחילת שנות השלושים לחייה. מורה למתי- מטיקה, טערה כלוגי מתולתל, גופה תמיד ועיניה חומות והמות, קשה לה לדבר על עצמה. היא עושה זאת בתיצור מסיירות, וניכר שהיא חוששת מאוד פו יחפז סיפור הייה להכילות שלה.

על נישואיה הראשונים, לבן-משק, היא מספרת בקצרה. "זו היתה אהבה של נח"ל וצנחנים. היינו צעירים מאוד, וזו היתה אהבה מטורפת. יש לי דעה חיובית מאוד על בעלי הראשון. התי- גרשנו מכיוון שעזבנו את המשק, וכי עיר זה לא היה אותו הדבר."

אורי דרור נדון למאסר-עולם בעוון רצח אשתו נוגה (מימין). זהבית (משמאל) מוכנה להינשא לו

אורי מספר על זהבית

לבקשת "העולם הזה" שלח אורי דרור גם את גירסתו על ההיכרות המחודשת עם זהבית. וכך הוא כותב:

את זהבית פגשתי לראשונה כחודשיים לאחר מעצרי. כאשר ליוותה את אמי לביקור בכלא רמלה. היה זה לאחר תקופה של כ-11 שנה שלא התראינו. בדיעבד התברר לי שלאחר ששמעה זהבית אודות המיקרה שאירע ביני ובין נוגה, היא התקשרה לעורך-הדין שלי ולאמי ושאלה אם אפשר לעזור. באותה תקופה היו פניות רבות כאלה מצד אנשים שונים שהיכרתו, אך בשל מצבי אז לא ייחסתי להם חשיבות ולא עניתי לפניות.

לאחר שהועברתי לכלא רמלה, נוצר קשר בין אמי לזהבית. כדי שזו תעזור לה להגיע אליי לביקור. (עד אז הגיעה אליי לביקורי בכלא גלמי, בסיועם של אחרים). זהבית גרה בראשון-לציון, והמרחק לכלא קרוב.

הביקור עצמו היה ביקור חטוף, שנמשך כמחצית השעה ומבעד לרשת חוצצת, ועיקרו נסב סביב שאלת הימצאותו של בני אצל דודו, שם הוא התגורר. באותה תקופה הגיעו אל עורך-הדין שלי שמועות על מצבו הקשה של בני שם, ועל כך שראו אותו חבול. הגם שלא יכולתי לבדוק את הדברים, היה לי ברור שיש צורך להעבירו משם, ועל כך נסבה השיחה בביקור.

זהבית, שהיתה עדה לכך, הסכימה לסייע ככל שתוכל. הכוונה היתה להעביר את בני לטיפול אצל מישפחה אחרת, ועל הפרק עמדו מיספר אפשרויות שהיו טובות ועשויות לפתור את שאלת הטיפול בילד.

מאחר שזהבית הביעה את רצונה לעזור, הסתייעתי בה בכל תקופת שהותי בכלא רמלה. החל להיווצר בינינו קשר, שתחילתו בעניינים שנוגעים לנושא של בני ולנושא של החלפת עורך-הדין שלי, והמשכו בשיחות אישיות בינינו, שהחלו להתפתח על רקע המצב הקשה שבו הייתי מצוי לאחר הריגתה של נוגה.

איבדתי את האמון בעצמי עד כדי מחשבה על הגרוע מכל. הידיעה שהגעתי למצב של איבוד השליטה העצמית, שבמהלכו הרגתי את נוגה, יצרה אצלי מצב של עירעור קשה בכל הקשור אל עצמי, תוך אמונה שיותר לא אוכל ליצור קשר ממשי עם איש ובוודאי שלא קשר ריגשי עם אשה. גם כיום קשה לי לתאר את תחושותיי אז. הייתי במצב שבו הכל מסיבב נהרס. נוגה, שאתה חייתי שנים רבות כליכך נהרסה על ידי, איבדתי את הקשר עם בני, נותקתי מסביבת-החיים שלי, ולפניי היו שנים רבות של חיים בתנאי-מאסר קשים.

השיחות עם זהבית, והקשר שהחל להיווצר בינינו, היווה לגביי למעשה את אותה אחיזה ראשונית עם התיקווה, עם המחשבה שאולי בכל זאת ניתן להתגבר ולהמשיך.

עוצמתו של הקשר גברה ככל שנמשכו עוד ועוד, והתפתח קשר

ככפרי-סבא. זהבית לקחה אותה לשם, והיתה עדה לוויכוח סוער בין דרור והסבתא. בני המישפחה אף טרחו לספר לה כי לאורי היו הרבה נשים.

השפעתה של הפגישה הראשונה של זהבית עם אורי, עם אמו, ועם הכלא, היתה עצומה.

"הרגשתי פיתאום שכולם זועקים לעזרה ואני צריכה לעזור. אורי היה במצב איום.

"הוא עד היום לא סולח לעצמו מה שקרה. לנצח הוא לא יסלח לעצמו את מה שקרה לנוגה. זה התפרץ אצלו אחרי 15 שנה כמו הריגוש שהיה כבוש. נוגה היתה החברה הכי טובה שלו. אולי ניקח פעם פסיכולוג, כדי שיעזור לאורי להבין מה קרה לו אז. "עזרתי לאורי לעבור לאגף אחר בכלא. ואחרי יומיים הוא התקשר אליי בטלפון והורה לי על הכל. הוא ביקש ספרים.

"בהתחלה הקשר בינינו היה קשר של המון שיחות. הוא היה אדם שבור, ממש שבר-כלי. לא היה לו אמון בעצמו, כל האידיאלים שלו נהרסו. הוא הגיע כמעט עד התאבדות. הוא לא היה ממשיך כך את חייו בכלא. הוא אמר לי אז: אני רוצה מאסר-עולם; אני רוצה להישאר בכלא ולגמור שם את חיי."

"רציתי להחזיר לו צלם-אנוש, כדי שיוכל להרים שוב את עיניו ולהביט בבני-אדם ולהאמין בעצמו.

"אחריכך שוב החזירו את אורי לכלא קישון. הוא היה בחרדה. הוא חשש מאוד מהקשר בינינו. הוא כתב לי במכתב אחר שהוא חושש מאי-ליות שמה הקשר בינינו הוא בלון ציבועני, שיתפוצץ לפתע. הוא לא יכול היה לעמוד בעוד אכזבה."

בתחילת הדרך לא חשבה זהבית כלל על רומאן. היא ראתה במעשיה עזרה אנושית טיבעית. "לא תפסתי בכלל שיכול להיווצר קשר. לא חסרו (המשך בעמוד 42)

אורי מספר על זהבית
לבקשת "העולם הזה" שלח אורי דרור גם את גירסתו על ההיכרות המחודשת עם זהבית. וכך הוא כותב:
את זהבית פגשתי לראשונה כחודשיים לאחר מעצרי. כאשר ליוותה את אמי לביקור בכלא רמלה. היה זה לאחר תקופה של כ-11 שנה שלא התראינו. בדיעבד התברר לי שלאחר ששמעה זהבית אודות המיקרה שאירע ביני ובין נוגה, היא התקשרה לעורך-הדין שלי ולאמי ושאלה אם אפשר לעזור. באותה תקופה היו פניות רבות כאלה מצד אנשים שונים שהיכרתו, אך בשל מצבי אז לא ייחסתי להם חשיבות ולא עניתי לפניות.
לאחר שהועברתי לכלא רמלה, נוצר קשר בין אמי לזהבית. כדי שזו תעזור לה להגיע אליי לביקור. (עד אז הגיעה אליי לביקורי בכלא גלמי, בסיועם של אחרים). זהבית גרה בראשון-לציון, והמרחק לכלא קרוב.
הביקור עצמו היה ביקור חטוף, שנמשך כמחצית השעה ומבעד לרשת חוצצת, ועיקרו נסב סביב שאלת הימצאותו של בני אצל דודו, שם הוא התגורר. באותה תקופה הגיעו אל עורך-הדין שלי שמועות על מצבו הקשה של בני שם, ועל כך שראו אותו חבול. הגם שלא יכולתי לבדוק את הדברים, היה לי ברור שיש צורך להעבירו משם, ועל כך נסבה השיחה בביקור.
זהבית, שהיתה עדה לכך, הסכימה לסייע ככל שתוכל. הכוונה היתה להעביר את בני לטיפול אצל מישפחה אחרת, ועל הפרק עמדו מיספר אפשרויות שהיו טובות ועשויות לפתור את שאלת הטיפול בילד.
מאחר שזהבית הביעה את רצונה לעזור, הסתייעתי בה בכל תקופת שהותי בכלא רמלה. החל להיווצר בינינו קשר, שתחילתו בעניינים שנוגעים לנושא של בני ולנושא של החלפת עורך-הדין שלי, והמשכו בשיחות אישיות בינינו, שהחלו להתפתח על רקע המצב הקשה שבו הייתי מצוי לאחר הריגתה של נוגה.
איבדתי את האמון בעצמי עד כדי מחשבה על הגרוע מכל. הידיעה שהגעתי למצב של איבוד השליטה העצמית, שבמהלכו הרגתי את נוגה, יצרה אצלי מצב של עירעור קשה בכל הקשור אל עצמי, תוך אמונה שיותר לא אוכל ליצור קשר ממשי עם איש ובוודאי שלא קשר ריגשי עם אשה. גם כיום קשה לי לתאר את תחושותיי אז. הייתי במצב שבו הכל מסיבב נהרס. נוגה, שאתה חייתי שנים רבות כליכך נהרסה על ידי, איבדתי את הקשר עם בני, נותקתי מסביבת-החיים שלי, ולפניי היו שנים רבות של חיים בתנאי-מאסר קשים.
השיחות עם זהבית, והקשר שהחל להיווצר בינינו, היווה לגביי למעשה את אותה אחיזה ראשונית עם התיקווה, עם המחשבה שאולי בכל זאת ניתן להתגבר ולהמשיך.
עוצמתו של הקשר גברה ככל שנמשכו עוד ועוד, והתפתח קשר

אהבה חזק, מצאתי את עצמי מאוהב בזהבית ומתחבט בשאלות קשות הנובעות מהמצב שבו אנו מצויים. נראה שדווקא התנאים הקשים והמיוחדים, והזמן הקצר שהיה ברשותנו למיפגשים, הביא למיצוי הדברים בפרק זמן קצר יחסית. ככל שחלף הזמן, הייתי בטוח יותר באהבתי כלפי זהבית וברצוני לחיות איתה את העתיד.

קשר זה לא היה קשור לזיכרונותיי וליחסי אל נוגה. הצער והקושי להבין ולקבל את המעשה שנעשה על ידי בהריגת נוגה - גם אם נעשה מתוך איבוד השליטה העצמית - היוו קשה ביותר, וממשיך להיות כזה. זיכרונה של נוגה קיים בי ואינו נשכח.

הקשר עם זהבית אינו איזה תחליף, אלא נובע מתוך הצורך בהמשכיות החיים, זיכרונה של נוגה ימשיך להתקיים בי למרות וגם מול מסע-ההשמצות והשקרים שמפזרים נגדי הוריה. אין אני רוצה להיכנס ולהיגרר לתגובות על דברים אלה. רק אומר שאני בוכה לא פחות מאחרים.

הקשר עם זהבית כיום הוא קשר של אהבה אמיצה, אשר מנסה להתגבר על קשיים ומיכשולים שקשה לתארם. זהו מאבק כמעט יומי במיוחד כפוי, שרק האהבה והתיקווה לזמן טוב יותר מאפשרות את קיומו. יחד עם זאת, זהו גם כוח מניע אשר נותן דחף לאותה תיקווה, שמאפשרת קריאת-תגר על הקשיים העצומים העומדים בפנינו.

ההחלטה שלנו להינשא ולקשור את עצמנו האחד לשני מבטאת יותר מכל את מהותם של היחסים בינינו.

הסנדרוויצ'ים שעוד יכבשו את המדינה ★ הבראזיליות בעיקבות הכדור ★ חאפלה ברמלה

פנינה לא צדיקה אף אחד

פנינה רוזנבלום ובניזוגה, יובל לוי, השתוללו והזיעו בחברת אלפי רוקדים אנונימיים, בערב שנות השישים, שנערך בסנירמה. הגיל הממוצע של החוגגים היה בסביבות השלושים. אך הגיבור האמיתי של הערב היה הר ג'יינס: אלפי הנוכחים החליטו לחזור לשנות נעוריהם וילדותם, ובאו לבושים בג'יינס, טיישירטס ושמלות כנוסה שנות השישים. אנשים ששכחו מזמן איך נראה ריס קוטק התרגשו מהשירים והאווירה שנוצרה. כשהופיעו הטרמלוס, ומשום מה, בלטו בהיעדרם כל הכוכבים והבליינים של התקופה ההיא.

חוגי, מעגל הכספים

מי שנקלע למסיבה שערך המילי יונר שמואל חוגי להולדת נכדו, ירעקב, היה נדמה לו שהוא נמצא באתר צילומים לסרט בנוסח אלף-לילה-לילה. לה. באולם ענק בעיר רמלה נערכה האפלה הענקית, שתושבי העיר לא זוכרים כמותה זמן רב. על שולחנות ארוכים נערכו ערימות מזון ומאכלים. לשונות-בקר ברוטב פיטריות, חזה-עוף ממולא בתמרים, דגים ברטבים חריפים. מאכלים עיראקיים מסורתיים וכמויות אדירות של ויסקי. גורדים של מלצרים ריחפו בין הרסועדים. כשהם נענים לכל בקשה ופיניה. בקידמת האולם הוצבה מערכת דיסקו, שהשמיעה מוסיקה ערכנית לציצורים. ובחלקו האחורי של האולם התמקמה תזמורת מיוזרחית, שכללה ארבעה נגנים ושני זמרים. השתיה ואווירת השימחה עשו את שלהם, ורחבות הריקודים התמלאו ברוקדים. שבלהט-השימחה הצמידו שטרות של כסף למצחיהם של המיטיבים לרקוד. לקראת חצות עלו בנות המישפחה הצעירות על השולחנות והתחילו לרקוד. בינתיים התמלאה הרחבה בשטרות-כסף בכמות המאפשרת איוון התקציב של כמה מישיפחות ממוצעות.

אתי חמרה בחליפת סטן היתה אחת מאותם שנענו לקריאתו של חוגי, וחוללה במרץ ברחבה, בעוד בעלה יושב בנחת ונהנה מכישוריה.

שמואל חוגי בחליפת ערב אלגנטי טית היה הראשון ברקדים - לצליליה של התזמורת המיוזרחית.

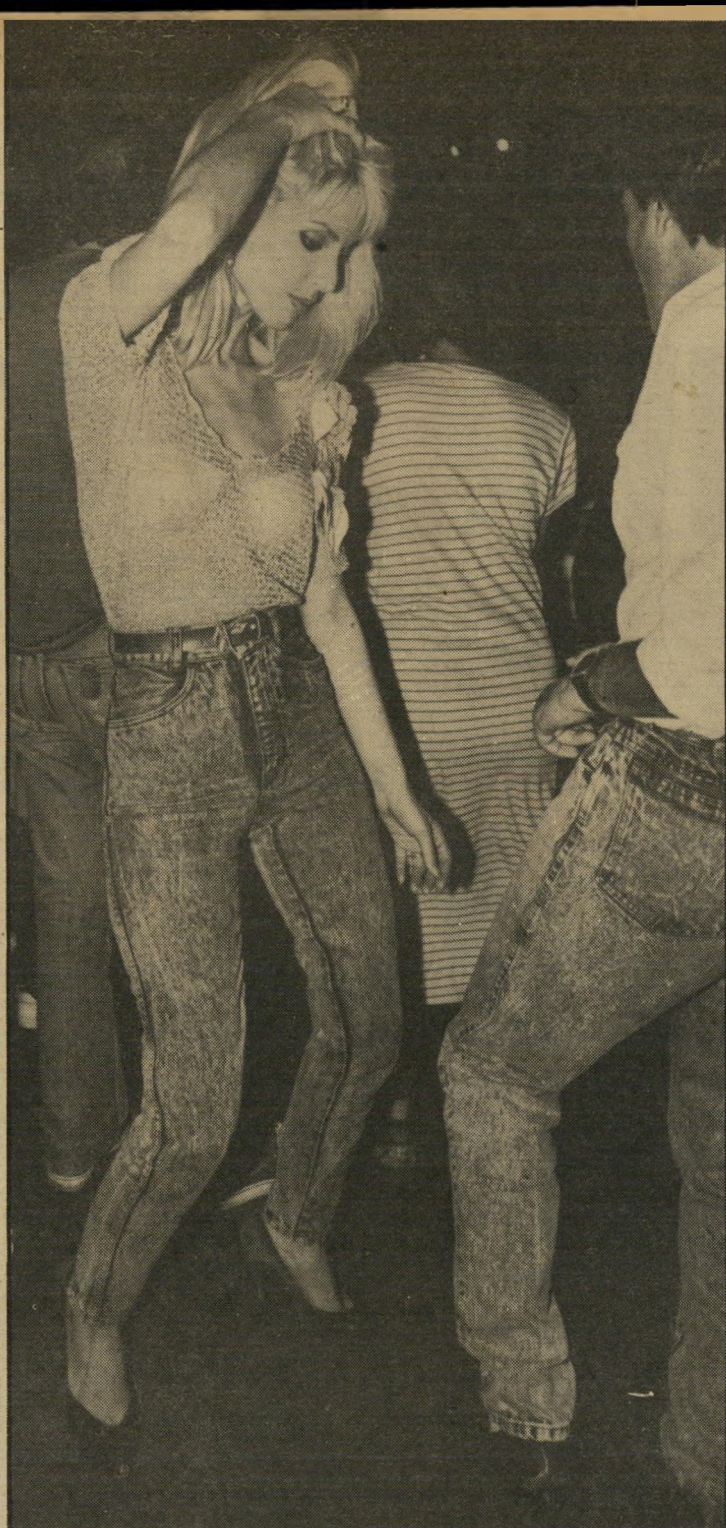
פנינה רוזנבלום את כושרה הגופני לעיניהם הפלגה

אורי מלמיליאן סולידי ושקט כהרגלו, היה גאה כשהציג את חברתו היפה, דליה כהן, המוכרת לאוהדי הספורט גם כאחותו של שחקן עור, נראתה שחיקה את

יפה נחום בתו הבכירה של שמואל חוגי. למרות היותה הבת הבכירה - הקדימה אותה אחותה הצעירה בלדית הנכד הראשון של שמואל חוגי.

מקסים לוי ראש עיריית לוד ואחיו של השר דויד לוי, גילה רוח ספורטיבית והזמין לריקוד את אשתו של סגנו.

בעוד שבועיים היא מותחת בוטיק למימכר אופנה פרי עיצובה, שיכלול גם מוצרי קוסמטיקה. בן-זוגה של פנינה, יובל לוי, מעדיף דווקא את המוסיקה החדשנית של שנות ה-80' – ולכן רקד בהתלהבות פחותה משל בת-זוגו

בחודשים האחרונים לסנדביץ' של המדינה, היתה ההצלחה הגדולה ביותר של מישחקי הפועל. הסנדביצים שהיא מוכרת הציפו את כינוס הפועל וזכו למוניטין רב. מעריציה טוענים שהיא ראווה למדליה, אך ידה עוד נטויה,

המפורסמת היחידה שנראתה ברחבת דים, אך כל זאת לא הפריע לה להפגין ת של הסובבים אותה. פנינה, שהפכה

החתיכות של בית"ר

המסיבה שנערכה לכבוד ניצחונה של קבוצת הכדורגל בית"ר ירושלים, בפאב התל-אביבי קולגה, הוכיחה לרבים שניצחונות הקבוצה נזקקים גם לזכות אוהדיה. שאגות השימחה, השירים ומחאות הכפיים ריגשו את כל באי ה"פאב", גם אם הם לא נמנים עם אוהדי הקבוצה.

מפיקי הטלוויזיה ריקי קרנצ'י ו-יוסי מישלם נראו סחוטים כשהגיעו מאולפן ההקלטה, אך גם הם נסחפו בשימחה. עוגות וויסקי-דיגור קיבלו את פניהם של גיבורי האליפות. ראשון המקבלים היה מנהל הקבוצה אברהם לוי. כשקיבל את העוגה לידיו, פצחו כולם בשר. אברהם לוי, אנחנו אוהבים אותך כולם! שני בתור היה המאמן דרור קשטן. השלישי, אורי מליאן, קיבל את העוגה לצלילי הפז' מון "אורי מליך ישראל". הרביעי היה אלי אוחנה.

ברומאן שניהלה עם שימי תבורי, נראתה מאושרת מאוד בחברתו של אלי ואחיו שימעון (לצידה בתצלום). שלושת החוגגים מוחאים כפיים בהתלהבות להמנון בית"ר.

אלי אוחנה הסכים לאשר בפעם הראשונה שהוא מנהל רומאן מזה כחודש עם הדוגמנית היפה רונית בן-בסט. רונית, שהתפרסמה

זורגל אבי כהן. דליה, הלבושה בחליפת שועשעת מחיקויו של הבדרן שמוליק ספן, אבי טולדנו. הזוג העדיף שתיה קלה.

עדנה ביינרו מסכמת את החצי הראשון של הפסטיבל ה-40 — יום ההולדת העצוב של מה שהיה פעם חגיגה של סרטים, כוכבים ושדיים

פעם היו קאו כוכבים

כי השניים, שהמאפר ניסה לקמט את פניהם לשווא, שכח לאפר את ידיה של מוטי, הנראות צעירות ורכות, שעה שכדי להזקין את אברט — כל מה שעשה זה להאפיר את שעריו. כל השאר, פניו, עיניו, קומתו, נשאר צעירים כשהיו, ואין צורך לומר שבקולנוע קשה לקבל ריאליזם מזויף וחוכבני מסוג זה.

מה קרה לרוזי? תהו כולם. אותו רוזי,

הכוכבות כבר לא מחפשטות
המפורסמות הכוכבות כבר אינן מתפשטות. מי שמעזות עדיין להופיע בנוצות בלבד לעורן השזוף הן מלכות-יופי מכל מדינות העולם. אחת הבולטות בהן היא המלכה הברזילית של הקרנבל האחרון בריו. חטובה ושחומה להפליא (בתצלום משמאל). שהתייצבה עם סגניתה בפתיח של בית המלון קרלטון. למרות הכל — החזה החשוף משמש עדיין נקודת משיכה מובהקת.

שאין סרט שבו אין לו דבר חשוב לומר לעולם, והוא עושה זאת תמיד היטב. רוזי, שהעמיד יצירות חשובות, שנלחם באלימות, באטימות ובטיפשות, רוזי הקולנוען הפוליטי, הקולנוען האסתי. האם הפשרות שעל יוצר מסוג זה לעשות כשהכסף בא ממקורות שונים וצריך לערוב בתבשיל אחד אנגלים צרפתים, יוונים ואיטלקים, ולדבר באלף שפות שנגמרות בסופו של דבר באין שפה ובחוסר-עומק מדהים, הם שהביאו לתוצאה העגומה הזו?

ועוד אכזבה: ויטוריו ופאלו ט' אוויאני, האחים שעשו את פאדריה פאדרוני ואת הלילה של סאן לורנצו, המטיפים לשלום ואחוזה בדרך מיוחדת משלהם, הנשואים איתם מסור רת מופלאה, הכנה קולנועית ורגישות

אבל בכל זאת, משהו מוזר מורגש בקאן. ככל שנדמה שהעניין חשוב וגדול — מסתבר שהגאונים נעלמים והולכים מן העולם. הסרטים שנראו כה גדולים ומבטיחים בתוכנית הרישומית, מוכיחים את עצמם כסערה כבוס מים. וכשמחכים למילת הגאון ויוצאת רק יבבה קטנה, למרות שזו עלתה לאיש — הו מפיק הרבה מיליונים, מסתבר שזהו יום-הולדת עצוב למדי.

אמנם, יש להורות, בזמן תכנית שור רות אלה טרם הגיע הפסטיבל לשיאו — שהם, בעיקר, בסוף השבוע האחרון שלו. אבל כמה יצירות, שהבטיחו להיות מרתקות, כבר איכזבו מאוד.

לא-בתולה לא-משכנעת

שני המיקרים העצובים ביותר הם דווקא של יוצרים מובילים, שהשפעתם בקולנוע חשובה ונערצת. פראנצ'סקו (כרמן). סאלוואטורה גוליאנו (רוזי, אחד הבימאים החשובים של איטליה, בחר להתמודד בקרפרז דוקציה משונה ביותר עם סיפורו של גארסיה מארקס סיפורו של מוות חזוי מראש. התוצאה: כישלון מפואר.

האמילטון. והנה רוכט דה-נירו, שהתיישב לו בהוטל דה קאפ, אחד מבתי המלון הידועים ביותר באיזור אנטיב, וגם דיאן קיטון, שהופיעה במסיבות קוקטייל אקסלוסיביות ככוכבים אלי פול ניומן, שלא דרך כאן במשך שנים, הגיע עם רעייתו, המשחקת בסרט שביים לפי מחזהו של טנטי ויליאמס ביבר הזכוכית. איב מונטאן, מי שנושא עיניו לנשיאות צרפת, בינתיים מתרגל את המישרה הרמה כנשיא חבר-השופטים בפסטיבל, השי מיע בכל בוקר הצהרה אחת לעיתון נות, כשהוא מנסה להתחרות לשווא בפופולאריות של מנחם גולן.

גולן, המפיק בימאי הישראלי, שבי שנה האחרונה עסוקה העיתונות כולה במעקב אחרי מאוני החברה שלו, ממ שיד לשחק את התפקיד הראשי בהצגה הגדולה הזאת, המתרחשת לאורך הי ריוויירה הצרפתית. הוא עורך מסיבות שמפניה ומודיע על סרט חדש עם מריל סטריפ; הוא מציג את איימי אירווינג המתוקה בפתיחת סידרת הקרנות של אגדות-הילדים. הוא מביא את הכוכבות ג'יל קלייבורג ובארברה הרשי מצד אחד, ואת גודאר עם קינג ליר המפתיע מצד אחר.

על הנייר הכל היה נראה מבטיח, נוצץ ומזהיר. יום-הולדת 40 לפסטיבל הגדול בעולם — פסטיבל קאן, האם היה זה סימלי שנשיאו של הפסטיבל, רובר פאבר לה-בר, נפטר שבוע לפני הפתיחה? אולי הרגיש שאינו מוכן לראות כיצר ילד טיפוחיו המבריק והמזהיר מאבד את הברק הייחודי שהיה לו פעם, כמו אותו פלייבוי מזרקן הידוע כי זוהר הועם, ומה שהיה איננו עוד?

על הנייר זה היה צריך להיות הגדול מכולם. סרטים של כל הגאונים (מי שעדיין בין החיים) — וודי אלן, פרנצ'סקו רוזי, האחים טאוויאני; עשרות אלפי אורחים — 40 אלף נרשמו בשבוע הראשון; 5000 אנשי תיקשורת וטלוויזיה; עשרות כוכבים. ג'ון ווייט, ג'ון טראוולטה וסילוסטר סטאלונה באו להטביע ידיים באספלט שלפני ארמון-הפסטיבלים, כמינהג הוליווד.

כל האמריקאים שכשנה שעברה פחדו מאימי הטרוריסטים, נחתו כאן הפעם. בבקרים הווהרים משמש האביב, שפרצה לטיילת המפורסמת ביותר בעולם. הנה, למשל, אליזבת טיילור, רזה ומפוכחת (בהשפעת הגורו החדש שלה בלוס-אנג'לס), בלוויית ג'ורג'

כשהשדיים עוד הדהיאו
ב-1953, הרבה שנים לפני שראו על הטיילת בליקיני בכמויות, הצטלמה הכוכבנית סימון סילבה בלי חזיה, אבל בתמיכתו המוסרית של רוברט מיצס. היום, מראה של נשים בלי חזיות על חוף הים בקאן, אינו מרעיש.

המוזמנים. באותם הימים, כמעט כל במאי הכניס בסרטו לפחות קטע אחד של מיטגל. שחקנים רציניים מהשורה הראשונה לא סירבו להופיע בקטעים הנועזים. הופעתה של הגברת החשופה לא גרמה סנסציה.

חזה משוחרר לא יחזר ב-1983 הגיע ראש עיריית ניצה, ז'אק מדסן, בלוויית גברת חשופת חזה לארמון הפסטיבלים. זה גרם למבטים משועשעים של

הקרח של הכוכבנית היפה, יותר עניין, מאשר השדיים הגלויים שלה. מופעי חצי-העירום אורגנו כדי לתת תעסוקה, לצלמים הרבים, שבאו בהמוניהם והתנפלו על כל אירוע כדי לספק חומר טרי לעיתוני העולם.

חזה גלוי וראש קרח נוסח שנת 1975: סילביה מאיר מרתקת את הצלמים בגילוי ראש וחזה. מהיפים שנראו בטיילת באותם הימים. באותה שנה עורר ראשה

מוסיקלית. מדרגה גבוהה ביותר, מטפ לים הפעם בנושא העתיק של מילח מתאחים בצורה הפחות מוצלחת מכל סרטיהם.

הפעם הם שולחים את גיבוריהם, שני הקטנים בשיבעת בניו של רביאמן איטלקי המומחה לשיחזור כנסיות ויצירות אמנות, לבנות תפאורות בהוליווד. ליתר דיוק: לבנות את שמונה הפיר לים של ד"ר גריפית בחוסר סובלנות. הסרט האנטי-מילחמתי שנחנך בדיוק כשארצות-הברית הצטרפה למלחמת העולם השנייה.

אם כי אין ספק שבסרט יש רגעים מרגשים ותמונות יפות שקשה לשכוח. גם כאן ניכרים סימניה של עבודה זרה. כל הקטעים על אתר הצילומים האמריקאי נראים מגוחכים בהשוואה למה שהאמריקאים עושים בעצמם, ושדה הקרב בסוף הסרט, כששני האחים חוזרים לאיטליה כדי למות על אדמתם, נראה לפתע כקולנוע חובבני חסר תקציב ומעוטי-כולת, שאינו מזכיר אפילו את מלחמת האחים האחרת, שהטאוויאנים ייחזרו בראותנות מרשימה בהרבה של סאן לורנצו.

את העניין המרכזי, לפי שעה, סוחר בים הברזים. לא סוחפים כמו האיטלקים ולא מרגשים כמוהם (אפילו ברגעי חוסר הגאונות) אבל מיקצועיים, שנונים ומתוחכמים.

פיטר (חזה השרטוט) גרינוואי מנסה לתהות על דעיכת האמנות, משבר היצירה בעולם, אולי בקולנוע, דרך הצגת נפילתו של ארכיטקט אמריקאי הבא לרומא כדי להרים תערוכה לזכרו של ארכיטקט. הסרט, הנקרא ביטנו של ארכיטקט, מנסה להתמודד שכלתנית ואסתטית עם כל בעיית הרפורמוקציה באמנות המודרנית מצד אחד — שכן הארכיטקט (השחקן האמריקאי הנפלא בראין דהני), אינו אלא ארכיטקט בינוני, המנסה להקות ארכיטקט בינוני אחר, שבעצמו לא בנה כלום אלא רק תוכנן — אטיין בולא — שעה שהוא עצמו הולך ומתכלה בידי הסרטן המכרסם בביטנו. והסרטן הלא היא מחלת המאה הזאת.

מעניין שהארכיטקטורה ואיטליה הם נושאים מרכזיים לא רק בסרטיהם של גרינוואי והאחים טאוויאני, כי אם גם אחד המוטיבים בסרט נעים ומשובב נפש של ניקיטה מיכאלקוב עיניים שחורות. שנעשה לפי הגברת עם הכלב וסיפורים אחרים של צ'כוב. גיבורו, מארצ'לו מאסטרויאני, הוא אדריכל איטלקי שאינו עוסק במלאכה תוא, אשר אינו מסוגל להגשים את אהבתו לאשה רוסיה.

חגיגת המפצים

שני סרטים בריטיים אחרים בעלי עניין וייחוד שיוצגו בקרוב גם בישראל הם סרט של דייוויד לילאנד בשם הלואי והיית כאן על נערה המורדת בחברה הבריטית הפורטנית השמרנית והמנוכרת להחריד, וסרטו של סטיבן פריירס (מי שעשה את המיכבסה היפהפיה שלי) על המחזאי הבריטי ההומורסטיקאלי שנרצח על ידי מאהבו, ג'ז (משעשעים את מר סלון) אורטון. זהו סרט שנון ומבריק עם תסריט כתוב היטב של אלן בנט. שבועות יעשה ימים רבים על כרי תל-אביב.

דרך אגב: אין כמעט מפיץ במפיצי הקולנוע הישראליים שלא נוכח כאן, והמירוצ אחרי רכישת הסרטים מקפיד את המחירים לשמיים — דבר שבסופו של דבר מכאיב לכולם. וכמעט שכחתי — שני האחים היצליחים התורנים של הקולנוע העצמי אי באמריקה, יואל ואיתן כהן (רציחות פשוטות) הציגו כאן את אריזונה ג'וניור (שיוצג כנראה בקרוב בישראל בשם לגדל את אריזונה) עם אחד משחקני הקולנוע המוכשרים ביותר בעולם היום, ניקולאס קייג', והיו משכרו רענן, מטורף ומקורי. להזכיר שג'ים ויטמן וחבריו עדיין יכולים להפתיע בקולנוע מקורי ותוסס.

זיכרונות ליום המחר או: סיפורו של שבועון

מירושלים גם את שם מדורו בדואר היום. כך הפך "9 בערב" המדור ל-9 בערב השבועון. תמו"ר עריכה, כתיבה ומה שנקרא באותם ימים, "י" צוג" התחייב קומרו, הפינאנסיר, לשלם לקיסרי, העורך, את הסכום של 6 לירות מנדטוריות לחודש. סכום לא מרשים במיוחד אך גם לא מבוטל בימים שבהם הלירה, היתה הרבה יותר רשנה משהיא היום, "כפי שיכתוב קיסרי ב-1975. גיליונו הראשון של 9 בערב הופיע ב-11 במרס 1937, כ"ח אדר תרצ"ז לפי מנייננו, והעורך מספר שנמכר ב-4,000 עותקים, תפוצתו-שיא בי אותם ימים. אבל לא לעולם חוסן. חלף שבוע ועוד שבוע והתפוצה החלה יורדת. ראה הפינאנסיר קר מרוב — שהיה, אגב, מוציאו לאור של העיתון העברי הראשון לענייני קולנוע אחרי 2,000 שנים בלתיקולנועיות — כי העניינים בכי רע והסתלק מן העסק. קיסרי, חסר כל ניסיון ניהולי

בימים אלה חגג העולם הזה את מלאות 50 שנה להיווסדו. המסיבה באולם האח"מים של הסינרמה נערכה ב-29 באפריל 1987. אבל אותו יום לא מלאו לעולם הזה 50 שנה, כי אם 50 שנה ו-49 ימים, ואילו על גבי שני שערי של השבועון מופיע כבר הציון "שנה 51" מאז שילדה 1986, כלומר, חודשים רבים לפני שמלאו לו 50! בקי צור, הכל קצת מבובל, לא מדויק ולא כרוניר לוגי — כראוי לעיתון שתמיד היה פרטזאני — בכל ההוראות של המושג. למעשה התחיל הכל ב-9 בערב. כלומר, לא בדיוק באותה שעה אבל בשבועון שזה היה שמו. כל המעוניין בפרטים נוספים על אלה שברשימה זו מופנה בזה לסיפור הנאה של אורי קיסרי, עור"כ של השבועון (אז עוד לא "מסויים") שנקרא בשם 9 בערב והסב אחר כך את שמו להעולם הזה. שם הספר: זיכרונות ליום מחר. כלומר

מה הקשר בין מדור בידור בעיתון ירושלמי לבין מי שעתידי להיות "השבועון המסויים" בתל-אביב? מי הם ראובן ינואר ומשה מייזלס או בנה של חסיה שיף והתמירה? מי הציע

לקרוא להעולם הזה בשם "העוילאם הזה" במיבטא יידישי אבל במילרע? ומדוע לא אהב אורי קיסרי את ה"נכס" שייסד וערך, ולעומת זאת סימפט "גבר צעיר, בהיר ואהוד" ש"נורר את סקרנותו? מדוע עברו אחר כך "חתולים שחורים" בין השניים?

כל מה שרצית או לא רצית לדעת על 9 בערב, על העולם הזה של קיסרי ועל העולם הבא (אחריו).

כל דיברי הסיפור, הראיונות, החידודים והאנקדוטות, כמו גם המודעות המובאות כאן, לקוחים מתוך גיליונו הראשון של 9 בערב, אביו-מחוללו של העולם הזה של אורי קיסרי, שהוליד את העולם הזה של אורי אבנרי — ממש כמו בתנ"ך ובברית החדשה.

קומון התל-אביבי העיר. פעם עיתונאי — תמיד עיתונאי. והנה מופיעים גם ראובן ינואר שעתידי להחליף את שמו לראובן ינאי ולהיות לעורכו הראשון של מעריב לנוער. ומשה מייזלס שעור הספיק להור" ציא לאור בווינה מחברת שירים בגרמנית וקיסרי מחבבו במיוחד ומפקיד בידיו, בשנות מילחמת העולם, את הדיווח על הקרבות נגד רומל במירבר המערבי. לא, לא מירבר סיני, כי אם הרצועה הימית הארוכה המשתרעת בין טוברוק (שום קשר לבירה טובורג) לבין מרסי-מטרוך. זוכרים? לא שאלתי ברצינות. רק בצחוק. איי-איי...

וגם הוא, מייזלס, עתיד לשנות את שמו ול- היקרא בישראל — לא תנחשו — רפאל בשן. שעורכי מעריב — כך קיסרי — הצליחו להח" ניק בו כל לחלוחית של פיוט. והנה גם מירדענו נערה-חמודות עוריה רפופרט (שום קשר ל"אני לא רפופרט"). נער עם הנערים בכריגה —

אורי קיסרי ורפאל בשן
בעצם מעולם לא אהב...

אבל זה כבר מאוחר יותר — וקולו "קטיפה מת" נגנת" (יפה, הקיסרי הזה). והנה מופיעה גם אורה זונשטיין שתשנה את שמה לשם-אור ותחליט שצריך לגרש את כל ערביי ישר"ע (על מישקל רשע, כמובן). ושם רשימתה הראשונה נראה כי עיני עורכנו יומרי מאור: "לא אלך לעבודה!" ולא ברור אם היתה סוציאליסטית, חס וחלילה, או סתם מפונקת.

באותה תקופה נאות גם אבא אחימאיר — כן, אבא של אחימאיר שלנו, איש "ברית הביירוניים" הלא-בריון — לספק לקיסרי מה שמכונה עור היום בעגה העיתונאית "פרופילים", ריוקנאות

לכסנדר פן שאותם שכח קיסרי להזכיר, ודב פרידריך. לונה במנאי וירדנה כהן המחוללת, ודב ויגאל קימחי ומנהיג "פועלי ציון" זרובבל (!) ומירדענו שמעון סאמט, ייברל לשנים ארוכות, שאף כיכר את יוכלו של העולם הזה בימים אלה בהשתתפות. והיה ברור קרופניק (קרווא). לימים עורך מדור הסיפורות של הבוקר הציוני-כללי והיתה זהה רובינא והיה עימנאל הרסי המשורר והפיומנאי שגם חיבר "סקיצות" פארודיות וסאטיריות, והיתה מרים ברנשטיין-כהן, והיה, כמובן, אביגדור המאירי.

האחרון סקר את חיי התיאטרון בארץ. קרי: בתל-אביב, אבל לא הניח ידו גם מכל נושא אחר שבעולם. קיסרי: "הוא כותב כדרכו, בחריפות, על רובינא ועל אהבה והתאהבות." אבל המאירי כותב גם על ירדיו ומתחשבן כהוגן עם יריביו ומשנאיו (הלא-מעטים) ומקדים בכך בכארבעים שנה את דן עומר ז"ל. השתתף גם יוסף אריא, בעל ה"רומאן לחם וחזון שהיקנה לו מוניטין, ואילו ורדינה שלונסקי, המוסיקאית ואחות המשורר, סקרה את המוסיקה בארץ. קרי: בתל-אביב, שעה שהצייר הנודע יצחק פרנקל, מורם של רבים מבני הדור השני של אמני ארץ-ישראל, כיהן ב"תור הרפי לביא המקומי. אחר כך הצטרף לכותבים גם ידידי יהודה האזרחי מנחתו עדן ו... כן: אמנם עוד אין "רחל המרכלת" אבל כבר יש מדור גראפולוגי. היום: איש קיבוץ, ואב בן-יעקב. וה" קוראים שולחים את כתב ידם והוא מנתח על פיו את אופיים. ויש להניח שלעולם כבר לא נדע אם לא נהג להעיר להם. בעל-פה, כי הוא מכיר מתוך כתב-ידים שהם עתידים לרכוש את גיליונות 9 בערב עוד שנים רבות וארוכות.

קטיפה מתוננת

ויום אחר הגיע הדוקטור אמיל פויררשטיין, אף הוא ממשתתפי מסיבת היובל, ופתח במדורו "ה" מזוודה הדיפלומטית", שהיה — דיכרי קיסרי — "שופרא רשופרא של מדור", וכל סודות הדיפ-לומטיה והפוליטיקה השתקפו בו. ופיתאום מצ" טרף מירד שיף החותם עדיין בשם דן (לימים יהיה זה אחד משמות-העט של ידידי א"ל שפיר או אר"ש) והוא מחברו של הרומאן שמעון צהמרא הכנעני הזכור לטוב. וקיסרי מתלהב: "בנו הצעיר של המורה מאיר שיף ז"ל, מורה למפת, אחיו הצעיר של ישרון שיף המנוח, ממפקדי ההגנה, בנה של חסיה שיף היפה והתמירה, כמעט עד יום מותה, מבית הגינזבורגים של פתח-תקוה — מי מסוגל לשטח מגילת-יוחסין רבה ועשירה יותר?" או לשטח מגילת-יוחסין בכלל. בימינו, כמו

בו. וכל "מגילה" הזאת מצטרפת לשבועון ומח" ברת שבוע בשבוע מדור בשם "מה שאיר הפנס". אלא שמירד שיף זה, כשם שבא — כך גם נסתי לק. "יום אחד", כותב קיסרי, "נעלם ושוב לא ידעתי היכן הוא." אבל אנחנו הלא יודעים: במי

ראשון במאי

היום היחיד בשנה שבו מתאחדים פועלי כל הארצות - לשם שביתה מעבודה.

ועיסקי, נשאר לבדו בתשע בערב של ערב תל-אביב רגיל כשהוא מטופל בשבועון התלוי על צווארו.

גראפולוגיה ופיוט

נשאר לבדו? לא לגמרי מדויק. דיפדוף בגיל" יונות השבועון, שנתאפשר באריכות אנשי מחל"קת כיתביהעת של הסיפירה העירונית בבית אריאלה, מגלה רשימת משתתפים ששום כתב"ע יומרי לסיפורת אוונגארדית לא היה בוש בה בימינו. מי לא היה שם? מאכס ברור, מחשובי הסופרים שהגיעו לארץ עם העליה המרכז-אירירית, והסופר והמתרגם מנשה לוי — "אציל מ" לידה, מעין נסיד בעל הליכות ונימוסים, ששוב אין רואים כמוהו בחוצותינו". יכתוב עליו קיסרי — אשר סיפק לשבועון "נובלות קצרות" ואף תירגם לעיתון (קיסרי טועה מעט: ה"נובלות" של לוי 9-בערב לא כללו גם אחת מאלה שאותן הוציא בסיפור מאה לילות ביפו העתיקה). והיה אריה נבון, שעליו כותב קיסרי כי "אף כי היו לו קאפריזות של פרימאדונה, הנה היתה בו גם מידה של ענווה, אריסטוקרטים", והיה הקרי-קטוריסט אדם שליין.

והיה לא-יפחות ולא-אחר מאשר חברו של נבון, נתן אלתרמן, שעדיין לא הוציא אז את סיפורו הראשון כוכבים בחוץ (1938). והיה י. סערוני (קיסרי: "קו של נזיר, הנשמר מאכילה גסה") והיו ישראל זמורה המבקר והמתרגם, ואשר כרש וא

להיום, והוא הופיע אתמול. כלומר, לא בדיוק, כי אם בשנת 1975 בהוצאת עם עובד. אני מקווה שעוד לא התבלבלתם לגמרי. כי יש עוד מן הסוג הזה.

וכן, גם 9 בערב, השבועון, לא התחיל, כפי שסבורים הכל, בעיתון הנושא את שמו. ראשיתו של "9 בערב" זה במדור שנקרא כך ואשר הופיע בעריכתו של אורי קיסרי בעיתונו של איתמר בן-אב" — הצבר הראשון, כפי שהוא מכונה — דואר היום. בראשיתו היה אפוא "9 בערב" שמו של מדור בידור, שכיאה לעיתון ירושלמי עסק בבידור תל-אביבי. כבר אז, בראשית שנות השלו"שים, לא הצטיינה עיר הקודש בכיכור או בחיי לילה רווקא. אני זוכר, כשעליתי אני עצמי לירושלים ב-1951, להתחיל את לימודיי באוניברסיטה (אוניברסיטת תל-אביב עוד לא היתה קיימת). הילכה בעיר הבדיחה המוכרת על אותו תל-אביבי אומלל שאחר את האוטובוס האחרון לשפ"ל ונאלץ לבלות את הלילה בירושלים. כששאל את מכריו הירושלמים, מבוהל ונבון, היכן הם חיי-הלילה בעיר, נענה: "מצטערים אבל דווקא הלילה היא נסעה לתל-אביב".

אבל אני כבר סוטה מן הנושא. 9 בערב, דואר היום, אורי קיסרי, מדור בידור, פלשתינה (א"י), איי-איי... ובכן, כשהחלית קיסרי, בשנת 1937, להיענות להצעתו של ידידו גרשון קומרוב ול"השתתף בהקמת עיתון המוקדש לחיי הלילה (של תל-אביב, כמובן), היה זה אך טבעי שייקח עימו

של אישי ציבור ואישים פוליטיים. ושלום רונן פלד סיפק טור קבוע "מהמרגליות שבפיו" ובי עטו, ושמו, הטר, "הציץ ונפגע".

שם חדש

אתם מתארים לעצמכם צוות כזה: זרובל ואי אחימאיר ועוריה רפפורט, שלום רונפלד ור מאכס ברור ואלתרמן, מירד שיף ואשר ברש וארי יה נבון וורדינה שלונסקי ומרים ברנשטיין-כהן וחנה רובינא?

איוה אורכטרה!

וכל זה, או לפחות רובו, עד סוף אוגוסט 1946, שאו מפרסמת הנהלת פברבר מודעה בזה הלשון: **קוראים וקוראות, מתוך אמונה בשביר עונכם שמרתם לנו ידידות כנה במשך שנות המלחמה הקשות, עכשיו אתם באים החל שכתכם בבוטאנו לפרוע לכם את חובנו! החל בחודש אוקטובר 1946 יפנה 9 בערב את מקומו ליהעולם הזה, שמו החדש של שבו עוננו.**

וקיסרי מגלה לקוראים כי השם החדש "קיבל את האוקי" של אברהם שלונסקי ונתן אלתרמן, שאיתם התייעץ בכל בכל בעיה לשונית וסופית. שלונסקי רק חשב שצריך לכתוב את ה שם בצורה כזאת שהקורא לא יקרא "העולם הזה" כי אם — במיטת הידידי — "העילא הזה", במילרע (ולמה? אם כבר יידיש, אז מרוע לא עד הסוף?) אלתרמן פסל את הרעיון, השבח לאל.

פרק אחד נסגר, איפוא. פרק שני מתחיל. גם בעיתון, גם בחיי היישוב שלאחר מלחמת העולם השנייה. כבר ב־1938 ראה הקיפה את קיפה של תל-אביב של פעם, של הגמלים והלבנים, כשכתב ב־9 בערב, ברשימה בשם "הקאנינו" ולא בית הימורים, חלילה, כי אם בית-קפה שזה ששכן

על שפת ימה של תל-אביב, כי יש בתים העולים באש והוא יעלה במים. בעוד שנים לאירובות יכתוב באחר משיריו, כי "דין הבתים לשקוע, לא דין הבתים לעמוד". את הלחץ הזה למד בתל-אביב הקטנה.

על העולם הזה, תחת הנהגתו של האורי ישן (קיסרי), לא החדש (אבנרי), אין הראשון מרבה דברים. הוא התיקם שנים מסעות כלבר ונראה כי עורכו לא רוה ממנו הרבה נחת. לשבועון הצ' טרפו אומנם כמה כותבים נכבדים: המשורר אליי הו טמקין, ש. שריה (שפתח מדור חדש בשם "שב עה ימים", שבועה לילית), דב בר מלכין והזכור לטוב ובנימין גלאי, "הילר הנורא", בן סורר ור מורה, כפי שקיסרי מכנה אותו דרך חיבה. זור בכל הוסיף לכתוב, וחזר לכתובה בשבועון גם ד"ר דויד לאזר, מעורב מערב.

צער אהוד

ואז מגיע אורי אבנרי וקיסרי כותב שלא ידע, כשעשיתי היכרות ראשונה עימו, כי הוא האיש העשוי — או העולל — לרשת אותי. לניסוח עצמו עוד נחוזה.

יום אחד, הוא מספר, נכנס לדפוס שוהם, שבו נדפס העולם הזה. בשמו החדש, גבר צעיר, בהיר מאוד (כונתו כנראה לסימפאטי — נ"ו), שימיני הנעורים טרם נמחו מפניו. הציגה אותו לפניו שריה ארנשטיין, שעבדה אז במערכת כמ תרגמת, מגיהה ומחברת רשימות מעת לעת. כשי קיסרי מתעניין ב"בחור שסיקרן אותי" — כי היו לו נתונים, שלא יכלו שלא לסקרן, היא אינה משיבה, כי אם שולפת מאמתחתה רשימה שגרי פסה בעיתון הבוקר תחת הכותרת: "איך נפל אחי". הרשימה התבונה: יוסף אוסטרמן.

זה שמו של הבחור הבוקר שואל קיסרי. ושרה ארנשטיין משיבה: כן, אבל היום שינה את שמו וקוראים לו עכשיו אורי אבנרי.

ארבעים שנה לאחר-מכן עוד ישמור קיסרי באחת ממגירותיו את רשימתו של יורשו, יוסף אורי אוסטרמן-אבנרי, על מות אחיו שנהרג באפי ריקה כאיש הקומאננדו. קיסרי אף מציין את תאריכה המדויק של הרשימה: 30 בספטמבר 1947. בשולי הדברים הוא מוסיף כי היה זה יוסף אוסטרמן ש"קנה בליבו את עולמו של אורי אבנרי".

בקבלנות ולזמנים קבועים

אחר-כך באה מלחמת העצמאות. שועלי שימ שון, אבנרי נלחם בשדות פלשת, נפצע וכותב את בשדות פלשת שלו, ההופך לרכימכר כמושגי אותם ימים. קיסרי מצירו מתחיל לחשוב על מכיר רת העיתון. תחילה הוא מוקיר את רגליו מן ה דפוס ומן המערכת. אחר-כך הוא מוסר את עריכת השבועון, "בקבלנות ולזמנים קבועים, במעין תורנות", לעמיתיו. הוא נותר עדיין "הבעלים של הנכס", כפי שהוא מגדיר את. אבל ה"נכס" שוב אינו גורם לו כל הנאה ואף הולך וצובר הפסדים. קרוב ל־30 שנה לאחר-מכן יכתוב כי בעצם מי עולם לא אהב, לא את 9 בערב ולא את העולם הזה שלו, אבל הוא מסרב "להיכנס לחשיפות נפשיות כדי לנסות ולהסביר תופעה זו".

לא נעסוק בניחושים. אולי צריך לזקוף גם את זה לחשבונם של אותם "כוחות אוקולטיים" (מיס תוריים, שמעבר להיגיון) שקיסרי אוהב להדקק להם כשאניו יורע להסביר את מהלכיו.

מכבט לאחר, עם הריחוק והשנים, הוא מהרהר, "אולי בהגזמה כלשהי, אך בכנות מלאה", כי שכרו "בכך האכסרימנט של 9 בערב היה בעיקר באנשים, שהלכתי עמם את כיבת הדרך, אם כסופרים ואם כקוראים... אחרי ככלות הכל מה יש לנו בחיים אם לא הביקוש לאנשים והררי צות עם האנשים". דברים הראויים שיישמעו: אבל כיצד מתיישבת "איהאבה" שלו לעיתון עם סיפורו איך הוא וכמה מחברי המערכת אורבים ליד לוח מודעות כדי לראות איוה רושם תעשה על העורבים והשבים הכרוה, בארום ובשחור, המי כשרת את הופעת גיליונו הראשון של השבועון? לאלוהי העורכים וכותבי היזכרונות פיתרונים. דבר אחד ברור: בתחום הארמיניסטרציה, הה פצה והפירסום לא למד מן הניסיון. באלה מלך על המנהל שלו ועל מי שהוא מכנה בשם "שר הפיר סומת שלי" ועל מפיצי שבועונו, בני מישפחת טפול, ואייאפשר שלא לצטט מה שאמר לו אחד האחרונים: "העיתונות זה כסדר. אך למה לכתוב? כותבים הטיפשים. החכמים מפיצים". גם כן חוכמת חיים!

הזכות ההיסטורית

הדפים האחרונים כסיפורנו עוסקים במכירת השבועון. מי היו המועמדים, מה היו השיקולים. מתברר כי שני המועמדים הראשונים היו עזריאל קרליבך ועודד מעריב וגרשום שוקן ועודד ובעל הארץ. שכבר היה לו שם חדש לשבועון: פנים. המכירה לקרליבך באז צאה לפועל בהתערבותו של דיסנקליק שהורה לאוני קיסרי: "אני מנעתי זאת ממנו כדי לא לאבד אותו למעריב". החשש היה שקרליבך יתאהב באתגר החדש שלו ויזניח את עיתונו. שוקן, לעומת זאת, ביקש שהות, ואז, "ואז הופיעו באופק אורי ושלום" והעיסקה הושי' למה.

קיסרי מוסיף: "מודר ואלי אפילו משונה. אך האמת היא, כי לא זכור לי, 24 שנים לאחר מעשה, בכמה קנו היורשים שלי את העולם הזה". כל השאר כבר שייך לסיפור אחר, זה של 37 השנים האחרונות. לפני שהוא חותם את סיפורו עוד מספר קיסרי כיצד החמיאו לו דבריו של אבנרי על המהפכה שהוא, קיסרי, הכניס בעיתור נות העברית, ועל "זכותו ההיסטורית בה" מאד החמיאו לו גם זה, שהעורכים החדשים שמרו על השם הישן, ובעיקר נהנה מכך שבאבנרי שיב את בכותבו כי "לא רבים הם הכוכבים הצעירים בעיתונות העברית. אך אלה שישנם, עצדו כמעט כולם את צעדיהם הראשונים על עמודי עיתון זה".

ממש כדברים הנאמרים ונכתבים בעצם הימים האלה על שבועונו של אורי אבנרי עצמו. בהבדל אחד: עם קיסרי תם העידן של העיתור נאיסיהסופרים או העיתונאים החובבנים. מרבית האנשים שיעשו את צעדיהם הראשונים בהעולם הזה בדמותו החדשה, מהפכנית לאיפחות ובעולם הרבה יותר מקודמתה, כבר לא יהיו סופרים, כי אם עיתונאים, מיקצועני עיתונות. הקיסר מת. יחי המלך.

תולים שחורים

בנקודה זו חרל קיסרי — מנומס וקורקטי עד הסוף — ממחמאותיו. האם לא הבטיח שיכתוב "בלי כחל ושרק" וכלום לא רמו, כסיפורו על פגישתו הראשונה עם אבנרי, כי אותה שעה לא ידע כי הוא, אבנרי, "האיש העשוי" או

נתן אלתרמן:

נשף סיפרות-אמנותי

(דין וחשבון יבש)

החלת ומיד נשמע קול הבטה והתאבקות קשה. עד שהספיקו הסופרים לכזב לעזרתו שב ואמר בהתאמות: —

החלתה! — דומיית מוות נשתלטה כאולם. המזכיר העלה את הגר והוסיף:

— זוהי החלתה! מזה שבוע ימים היא סובבת פה ליד הבית. סובבת ומייללת. מיס תובבת ומייללת. חברים. אני משתגע. חבי רים. אינני יושן בלילות. השבעתי אותה — והיא מסתובבת: גירשתה במקלות — והיא מסתובבת: שיסיתי בה את הכלבים — ובכל זאת...

הוא נודקף ושאנ באחרית כוחותיו: — ובכל זאת היא מסתובבת!

ג. הסופרים בפני הקהל

מאורע תרבותי איום זה לא יישכח מליבי. הקצר החשלי ומוקדם כיסה את עיניו

במשקפיים שחורות. כי אור החשמל היה קשה להן. שבי עת הסופרים ישובו בשורה והוא ביניהם. הפנים והגופות קפאו כבעת צילום כלתי פור סק. בשורה הראשונה באו למ. שורה שנייה מלאה כור לה. ישובו עשרים קורבנות. יתר הקהל טבע בחושך. בין אלה שכאו לנשף היו ודאי גם אנשים צעירים ומלאי חיים. ליבי כואב בחושבי על כך.

התוכנית היתה מגוונת למדי.

משורר אחד קרא פואמה על נוציה ושני סונטים על הגולם מפראג. זו היתה ראשית הניצחון על הקהל. הסיפור הארוך שבא אחר כך השלים את המלאכה במשך שלושת ריבעי שעה. הקהל רבץ עקד כבשים מוהפי נט מול משקפי האיומות (וכן) — נ"ו של המזכיר-הנשף.

משורר אחד קרא על אהובתו המכהה לו במקום מעורפל.

שני יתאר שביטה בבית חרושת.

פרוואיקן אחד סיפר על חמישה מושגעים שונים בצורה מידרנית מאוד.

המשורר שלפני האחרון שר על כיבוש החוליה והמשורר האחרון — הליריקן — על כיבוש הייצר.

לקריאות הדרך של המזכיר נסתיים הנשף בפואמה על הגעגועים לקוסמוס והקהל הורה לסופרים תשואות חן.

כל אדם ישר ידע כי אותו ערב נשמעו גם כמה דברים טובים וראויים לדפוס. על כל פנים לא מעוררי זוערה. גם מחיאות הכפיים לא היו קמפניות ביותר. גם הוויכוחים עברו בשלום ואיש לא שאל מי מתעניין בכל זה כאמת בתום לב. המזכיר צלצל בעצמו ותחיל לצמוח מכיסאו. כאשר צמח כולו הקריב פיסת נייר אל עיניו ונשא נאום נלהב ומשקפים שחורות על הספרות העברית ועל הקשיים האמיצים שביניה וזו העם והארץ. הוא ריבב גם על השירה בדרך כלל.

שהיא הכרת לכל אדם והיא הנותנת גם לקהל וגם ליוצר ריגעי אושר והתרוממות נפש. התנים עזו לו מרחוק בככי.

א. במכונית

הספרות העברית הצעירה יושבה באוטו ונסעה אל ההמונים הצמאים לה. הספרות העברית מנתה הפעם שני כעלי פרוזה וחמי שיה משוררים. ביניהם אחד ליריקן זך ולוחם לאמת הטוהרה בשיורה. הסופרים הטוהר ביר קורת נגד "מאוננים" וחילקו תפוח זהב לשירי שה חלקים שוויים. הליריקן לא בא בחשבון. הוא קנה לו יום אחד לפני כן נעליים חדשות והיה אדם אבוד לגמרי. הן לחצוהו בצורה ברברית. כאשר קרא אחר כך מן הבמה את שירו "מקד אל קר. מקד אל קר. מה טוב להתרונן יחף..." זלגו עיניו דמעות מרוב התרגשות. זו היתה אמת שירית טוהרה.

הסופרים הצעירים נסעו מתל-אביב למוד שבה. לקראו שירים וסיפורים. הנוף הארצי ישראלי שטף משני עברי הכביש. מי שהס פיק בחייו הקצרים לכתוב דבר מה על גמל או על צבר. הביט ביהירות מבעד לחלון.

האחרים. שלא הזכירו עדיין ביצירותיהם שמוט'עצם אי התביישו להביט ונסעו בין מראות המולדת המקי סימים בשתיקה צנועה ונוי הרת. בעלי חוב שלא פרעו את המגיע מהם. בינתיים עלה ירח. מלא במאה אחר זים. שלושה תמרים החליקו על פני הגבעות ונעלמו עם עיקול הכביש. בעולם כולו שדרה רממה אפלולית ר מתוחה. כלפני הצגת בכורה. מזה חלפה צצו שני כתם קטנים. הם השתחוו וקפצו

אחורנית. המכונית הוסיפה לנסוע. בית גדול ורחב רץ לקראתם. בנשימה כבדה. כנגדל אחוז אסטמה. וכחרף צין התמתה. נתאכן, סב על עקביו ונמצא עומד בפני פלוגה הדורה וחגיגית, פלוגת הכתים של הרחוב הראשי הריק.

ברקט נאה כזה קיבלה המושבה העברית את פני סופריה העברים הצעירים.

ב. ובכל זאת

היא מסתובבת

הם עמדו תוהים ונבוכים על הכביש הזה, מתחת לשמים הרחבים להפליא. לבם היה מלא רגשות ונתיייהם רטטו לריח המרחבים והובל. הם נעשו סנטימנטאליים ויש לסלוח להם על כך. מאז החלה לכתוב לא יצאו מרחוב אלנבי של תל-אביב. כעת הם רואים מושבה עברית שלמה בבת אחת. בעיניהם התחילה מנצנצת גאווה. כך מנצנצות בחושך עיניהם של מגלי ארצות חדשות.

באולם הריק של בית העם היבבה גר כחוש ועצבני. על הבמה. למול מידבר הספ' סלים. ישב המזכיר כנבוכות שעות. הצללים על הקירות רקדו ממחולות תימן. זה עתה אייר קצר חשמלי. המזכיר חיד במרייות ושלח ידו אל האורחים. עיניו הביעו ייאוש מהיר. כל האנשים הגבוהים נפתחו לפתע. הנה התנוהר וככה בקול זעקה מהה. מן החצר בקעה יללה פראית. גם אמיצי הלב שכין הסופרים הרגישו כי שערותיהם מלבינות מפחד. המזכיר כונן למולם חפץ שחור ומכר ריק ואלומת אור פרצה מתוכו. הוא רץ לעבר

העלול — לרשת אותי (ההדגשה שלי — נ"ו)?

"העניינים נתקלקלו", אני עובר לציטוט יי שיר, "כשאבנרי החל להשתמש במרגמות כבדות כדי לפגוע במימסד. הביטוי אולי עדיין לא היה קיים, אבל כבר היה קיים המושג. ואז כתבתי לערך כך: אפילו מי שישם המלחמה כשההיקרב בעד המולדת, אינו רשאי בימי ש' לום להקיט את הם המולדת בדקרו אותה שבועי שבוע במחטים של רעל ושינאה".

האם ויהא, במקרה, את המולדת" עם דויד בן-גוריון הנערץ עליו וידידתו גולדה מאיר, ש' בחברתה אהב להתלסלם?

אבל היו גם "השולשים" אחרים, כגון זה שעבר, לרברו, בינו לבין אבנרי בעת שהאחרון העליב, על פי קיסרי, את עזריאל קרליבך, שגם

הוא — מודה קיסרי — "לא נהג (באותה פרישה) כפי שהיה חייב לנהוג עיתונאי בעל ותק ואישיות בחברו הצעיר והמוכשר".

גם אז, אפילו אז, עוד מודה קיסרי כי השבועון, שבועונו לשעבר, "ממשיך להיות עשוי בכישרון". אבל הוא מוסיף: "אם זה וכזה עיתון שדי קורא רוצה לקרוא, והעורך רוצה למכור".

הוא גם נזכר בשיחה שקיים שנים רבות קודם לכן עם גרשום שוקן על כתיבתו של אבנרי, בעת שהז עוד עבד בהארץ. אני, כותב קיסרי, "הי' ללתי ושיבחת את כתיבתו אומתי: זהו פלי טוניסטן ממדרגה ראשונה". אבל שוקן לא הס' כים. "לחלית אומר", השיב. "זהו אדיטורי" אלוט מאמרי מערכת, משקף מדיניות העיתון — נ"ו) ויש ברעתי למסור לו כתיבת מאמרים ראשיים". (המשך בעמוד 28)

(המשך מעמוד 27)

מאז כותב אבנרי את מאמריו הראשיים בש"בוענו שלו, זה 37 שנה, ועל פגישותיו האחרונות עם קיסרי הוא (אבנרי) מספר לי שעמדו בסמן של חידוש הידידות והזיקה, חידוש שנגרם בי עיקר בעטייה של אכזבתו העמוקה של קיסרי עצמו, בשנותיו האחרונות ובעיקבות מלחמת יום הכיפורים, מן ה"מימסר" שעליו יצא להגן מפני "יורשו" בשנותיה הראשונות של המדינה. סיפורנו תם אך לא נשלם. את סיפורו של ה"עולם הזה של אבנרי יצטרך הוא עצמו לספר באחד הימים. מובטחני שיהיה זה סיפור מרתק. אבל היום שבו ייכתב אינו נראה לי קרוב. אני יכול לסיים רשימה זו מבלי לצטט את הפסקה האחרונה בסיפורו של קיסרי:

אנשי רוסיה, בצאתם לדרך, נוהגים לק' יים כמה דקות של דממה, של התיחדות עם הזמן, אולי עם הנצח, בנייהמשפחה, בין ה' יוצאים ובין הנשאים במקום, ניצבים ב' בתי'הנתיבות, או על רציפי הרכבת, או ה' ספינה... ניצבים ודוממים. לא מלה, לא תנו' עה.

אני יודע אם גם בשוכם מדרך מסעם נוהגים הרוסים לקיים את השתיקה, שהיא שתיקת הנשמות. אני, על כל פנים, חש עכ' שיו כאילו חזרתי ממסע ארוך-ארוך, שיי צאתי אליו בתשע בערב, היקפתי את ה' עולם, שביתתיים קראתי לו "הזה"... עיפתי, עכשיו אשתדע ואשכב לנח. אלי הטוב! אנא, הראה לי בחלומי עולם טוב יו' תר!

מי כתב את הדברים האלה המצטללים כריכ' רי פרידה סופית? עיתונאי? סופר? עיתונאי? שהיה וסופר שהיה עיתונאי.

נתן זך

אברהם שלונסקי

מספר לנו... מדוע תירגם

את "יבגני אונייגין"

המלכה שבשחמט אינה מושכת יותר את ליבו של יוצר "אבנרי בזה", במפקדה הראשית שלו, בקפה "כסית", מתלחשים על הבגידה הזו. י. זמורה מורה, שאפילו הוא, בימים שכתב את סיפורו על שלונסקי, לא יכול היה להעלות אפשרות מורה זו.

אנו מוצאים את המשורר ליד ספל קפה שנתקרקר, כשבנלוריתו המפורסמת מורכנת על גבי רפיס להגדה.

עם שלונסקי לא טוב לכת בעקיפין. מראש

שלונסקי (קאריקטורה של שליון)

מובטח לך שלא תצליח. ועל כן, פשוטות וברורות:

— מדוע תירגמת דווקא את "יבגני אונייגין"? חיוך קל ומיד נעשים הפנים רציניים: — תרגומי זה הוא השני שניגשתי לעשותו מתוך רדישה נפשית. (הראשון היה "שנים עשר" של אלכסנדר בלוק). יתר התרגומים נעשו לפי הזמנה. גם הם גרמו לי הנאה כמובן. כשתירגמתי את "בשפל" (של גורקי) ואת "אופרה בגרוש" שמחתי להיווכח תוך כדי עבודה שלושנו גמישה למדי ויש בה כבר שמנים שייכדו בה ייחורים מסוגם של אליושקה או (מקי) סכינאי, ליד

עשן, עשן — ואש אין

המקום, כמובן: קפה ארט. אלא שבניגוד להיסטוריה ולגיאוגרפיה: חם. הבורזיה שלנו מזיעה. תה, מיץ, קפה. מנשה לוי, האיס' טניס, שותה "יין קאליה".

— אפילו במשקאותיו הוא מבקש להיות אורייגילי — שולחת בו הרקנית קלת הרגלים.

הוא מביט בה מבט אלכסוני ואינו משיב. מירון סימה מדליק "עליה" ומחפש נושא למכחול. הוא מציד' לתוך השמים. ואחר כך משפיל ראשו ומפשפש על פני האדמה.

— עליה צורך ירידה... — אומר שלונסקי ומעלה באצבעותיו סגירה מקופסת סימה. פרנקל שותק. אריה נבון משעמם היום. מחוסר כל הומור משום-מה. מנשה לוי אומר:

— מי יתנני בפרס: גוסטב מאירוב, הפריסאי, מדובב בתפילה:

— פריס. עירי הברוכה! שריה, הריפורטר העוקצני, שואל את לוי:

— אמור, מנשה... כמה דיו, כמה דם וכמה יפהפיות עלו לך האלף לילות ביפו העתי?

קה" — גיבור הרומן האכסטרזוגטי נהנה. הוא משיב:

— ארבעים סיגריות בכל לילה. אלף ליל' לות פעם ארבעים — הרי לך חשבון פשוט: ארבעים אלף סיגריות!

— עכשיו בנתי מדוע נשרפנו? — מפליט פנחס לנדר, מן הפינה שלו.

נכנס אביגורד המאירי. נכנס דניאל. נכנס פינקל. שלושתם מעשנים.

— לפנים — אומר המשורר-הסופר המז' היר' שלנו — כשהיו אמרים כינרת, היתה הרומנטיקה סוחטת געגועים מן הלב ואגם כינרת הכחול היה מצטייר בעיניים... כיום, כשאומרים "כינרת", מביאים לך עשרים סיג' ריות בשלושה בריש...

סערני עובר: — איזה עשן, איזה עשן! ובפנותו אל אריכא, המלווה אותו: — אילו, לפחות, היתה גם אש...

טיפוסי היהודים הידועים לנו, המדברים עברית של מגדלי ושל עגנון. כך היה גם עם "קרקע בתולה", שהלשון העסיסית שם עוררה בי גאווה. אלא כל זה נהווה אחר כך. אבל השקעת עבודה מתוך קונטאקט נפשי, מראש, זאת אני יכול לציין אלא ב"שנים עשר" של בלוק, בשירים בודדים מהשירה הרוסית המודרנית שיתרגמתי בזמנים שונים (מאיקובסקי, ייסנין, בלוק) וכעת פושקין.

— ואולם מאימתי הלכת אחרי פושקין? עוד כהיותי נער בן שש עשרה, ברוסיה, תירגמתי אגדה, "מעשה במלך סלטן", של פוש' קין. בלדה זו כתובה בריטמוס פזיז ועממי. וסבורני שלא קשה למצוא הר' להשפעתה עלי ב"מיקימהו" שלי בגילגול מודרני. כמובן, ובכן, כבר אז היתה בי זיקה לפושקין וכבר אז הרגשתי וחשבתי שהתרגום הזה שאנו מדברים עליו יוטל כוורא על כתפי.

— והיש לשאול מדוע ולמה? אין לשאול. בתור יליד רוסיה, חניך רוסיה, אי אפשר שפושקין לא ייבלע בדמי, מרצון או מאונס: וזורם הוא בדמו של כל איש רוסי. כמובן שאין לשכוח את הסיבה הפורמאלית שחשיבותה עימה: היוכל ויובל המאה למות פושקין—"נ"ו). אולם שורשי הסיבה הזו נעוצים, כפי שהסברתי, בעבר שלי, והואיל והרצון לתרגום זה חי בי תמיד ולא הירפה ממני אף לרגע, הרגשתי שבאה השעה והטלתי על עצמי את העול הכביר. זה לי שמונה חודשים שאני נושא בו.

— ומה וכיצד? — מתוך אהבה, נושא בו. — פה ושם שמענו, שגם מבחינת הצד המהותי... שלונסקי משטע, חוטף את שאלתנו בדרך וממשיך:

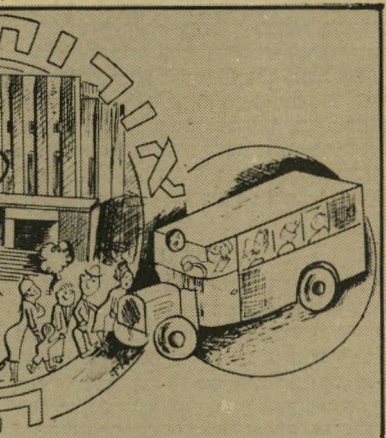
— מן הצד המהותי, כלפי חוץ, נראה אולי פושקין כור לדרכי כתיבתי ולכל האקלים שלי ואולם בשורשים שבמעמקים יש בו משהו קרוב לי. בחוסר עניוהי אני רוצה לומר שיש בי משלו, וזהו המוסר שבכתיבה. לא הכתיבה לשם טיפוח מוסר, אלא עצם הכתיבה כמלאכה מוסרית, השיכלול, הקפדנות, העמל שאדם מעמיל על עצמו, העבודה הקשה שאדם מטיל על גבו למען תת קלות רוננת לאוזן. קלות — אמרתי, ונא להבין שיש מיני סוגים של עבודה קלה בספרות. הראשונה באה מתוך עוני, מתוך כוכר

פה, והשנייה, עבודה קשה שהיא תוצאה מה מלחמה עם הקלות שבשפע המצוי בקיריבר, והשובב והמוקיוני שהיו בו, יחד עם הרצינות וכוכר הראש, קרובים הם בזיווגם ללבי, כי המוקיונות כאן כמסיכה לרצינות, וזה קרוב ללבי הן מבחינת הדרך בכתיבה והן מבחינת המהות של שורש הנשמה שבכל אמנות.

— וכיצד שרתה עליך הרוח, רוח ההברה הספרדית? חיוך רחב, עמוק ונריב. נגענו במקום הגאווה של הפייטן.

— נדמה לי כי רשאי אני לחשוב את עצמי למי שנתן לשירה העברית את ההברה הספרדית. איני יודע אם אני הראשון מבחינה כרונולוגית, אבל נדמה לי כי מסיבות מסויימות, הייתי שייך לדור שהעברית חיה וטבעית יותר בפיו. יצא שעלי הוטל לגאול את ההברה הספרדית ולהוכיח את אפשרותיה, ורצוני לומר, תרגום זה של "יבגני אונייגין", שהוא כששת אלפים שורות יאמביות, רוננות, טבעיות, נעשתה בו עבודה לאבוראטורית עצומה שקיפלה בתוכה הכרח לפיתרונים לכמה וכמה בעיות קשות בריתמיקה המקורית ובחריזה המלעלית הטבעית. דממה קצרה, המשורר מתווכח עם עצמו, ומשמיט:

הטכניקה השירית בהברה הספרדית היא כידוע ממוזית. אין לה אב, אין לה דורות ששיכללו שירתה כמו שהיו דורות ששיכללו את ההברה האשכנזית. ואין ספק שכשעברו מה משקל הסילאבי למשקל הטוני היו טוענים כנגד המשקל החדש הזה ורואים מיעוט אפשרויות ודלות, לא פחות מאשר בעבור השירה שלנו מההברה האשכנזית לספרדית.

אלבום תל-אביב

— סידרי העבודה כיצד? — בתחילה עברתי מתוך שיכרון. עכשיו נגמר התרגום, ועורני עובר ומבקר ובורק... שמא ריח התרגום מורגש יותר מדי ופחות ריח המקור. ידידי יודעים שאני עובר 23 שעות כמעט לעת (ביממה). — ומתי יופיע? — עד החמישה עשר למרץ עליו להופיע. הוא יהיה בפורמט של אלבום גדול, בהוצאה מהודרת עם אילוסטרציות קטנות וכמה תמונות גדולות ממיטב הציור שבכיתבי פושקין הרוסיים כמדי דורה החדשה.

— מי המוציא לאור של הספר? — אני בעצמי! — כן אני בעצמי. ועלי לומר שוועד של ידידים הצטרף בקשר עם היוכל וקיבל על עצמו את ההפצה בצורה נאותה. ועלי לציין שבשמה שלי אכת ההפצה נפגשת בכל מקום בהתעניינות.

— כאן נגיש אל המשורר הצייר פרנקל ומציע "לסדר" משחק שחמט. שלונסקי מסרב. המלכה אינה לוקחת שוב את לבו. אבל אל הקפה נכנסה עכשיו לזסי שלונסקיה. (רעייתו הראשונה, שחק' ניה, התאבדה).

— אולי תאמרי לנו מדוע תירגם המשורר את "יבגני אונייגין"? — המשחקת מהססת תוך כרי רגע. — אולי זו השפעת ש'לי — היא אומרת בחיוך. אני התבתי תמיד את אונייגין. — אחר כך נעשה מבט רציני ועמוק: — מאז הוא שקוע בתרגום הספר נעשה כה אורה, כך ורגיש. העדות הפשוטה הזו היא אולי ההוכחה הטובה ביותר לכוחו של הפייטן הרוסי שחי לפני דור שלם (לא מדוייק: מאה שלמה—נ"ו).

מנשה לוי

אלבום תל-אביב

פורטרט של נעליים

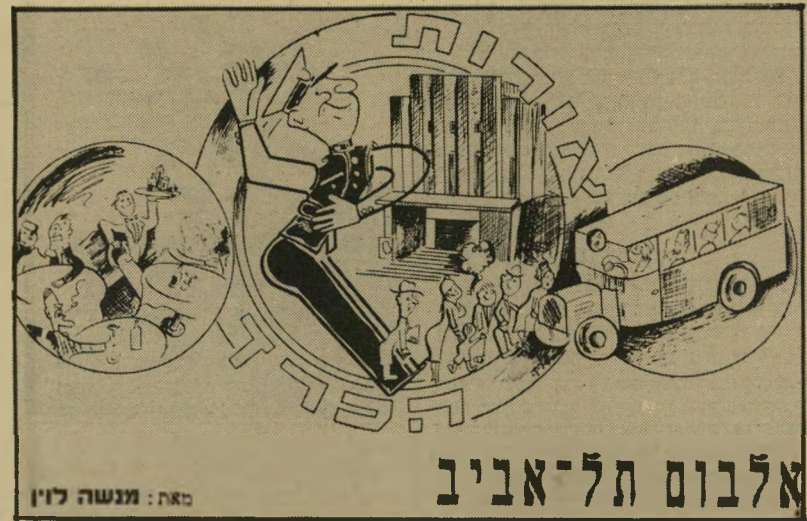
חנא נעל לרגליו את הנעליים הגדולות ביותר בתל-אביב. ואולי בעולם כולו. האגדה מספרת: כיום צאת חנא לאוויר העולם (גם חנא הוא ילוד אשה) מדרה לו הסבתא, דרך הלצה, את מגפי האב; וראה זה פלא: המגפים הנ"ל נמצאו צרות לרגלי התינוק...

— איינשטיין, מסביר חנא ושיניו המעוכות טוחנות צחוק, נולד עם גולגולת ענקית, ואני, חנא, נולדתי עם רגליים ענקיות — שנינו גאונים, הא, ואולי לא?...

ועוד מספרת האגדה: בניוירוק רכתי נפתח "כליבו". 100 הקומות של גורד-שחקים זה יכולת לקנות שרוכי נעליים, ממחטת האף של הפומפדור, פיל מלומד, צעצועים יאפאניים, פיז'אמות הסרוגות מתבן יאווה, סבון לגילות, העתקות מציירים מפורסמים, סלסקופ משומש, קופסת הטבק של נפוליאון, אקדוחים חלודים של שודרי קאליפורניה וכו'...

לילה לילה כתבו אווירונים בכל ציבעי הקשת על שמי ניוירוק שאינם משובצים כוכבים, ריקלמות (פירסומות) בנוסח כזה: כל בעלי-דימיון שידרוש ב"כליבו" שלנו איזה חפץ, מודרני או עתיק, ולא ימצאו — יזכה בפרס של 50.000 דולר!

חנא, הסהרורי היחיד של ניוירוק, הפשיל את ראשו אל הריקלמות וחייך, השפיל את עיניו אל

נעליו וצחק, בקול אדיר כזה שזוגיות כל גורדי השחקים התחילו להצטלצל. חנא נכנס ל"כליבו", השתפל לתוך כורסה וצעק: — ה, בוי, זוג נעליים בשביל חנא! לחנא, מאה נערים מכל גיוצי אמריקה מודרים את רגליו. הטלפונים מצלצלים, הכתבניות מכות בעצבנות על מנעני ה"אנדרווד" (מכונת הכתי' בה), המנהלים מתרוצצים חיוורים בסמוקיינגים השחורים:

"אין זוג נעליים למען חנא!" המנהל הראשי ששיחק אותה שעה בכרידו' בפלורידה, בא באווירון והושיט חגיגית צ'יק לחנא: "ניצחתנו, חנא!"...

והאווירונים כתבו לילה לילה ריקלמות בכל ציבעי הקשת על שמי ניוירוק שאינם משובצים כוכבים, ריקלמות בנוסח כזה: "כל בעלי-דימיון שידרוש ב"כליבו" שלנו איזה חפץ, מודרני או עתיק, ולא ימצאו — יזכה בפרס של 50.000 דולר — מחוץ לחנא."

ומאותו פרס תופר לו חנא את נעליו עד היום הזה.

כוכבים בחוץ

נתן אלתרמן יוצא מן הקולנוע. בחוץ: בושמי שרונים ונערות פתויות. — כיצד הסרט, נתן? — שואל אותו מישהו.

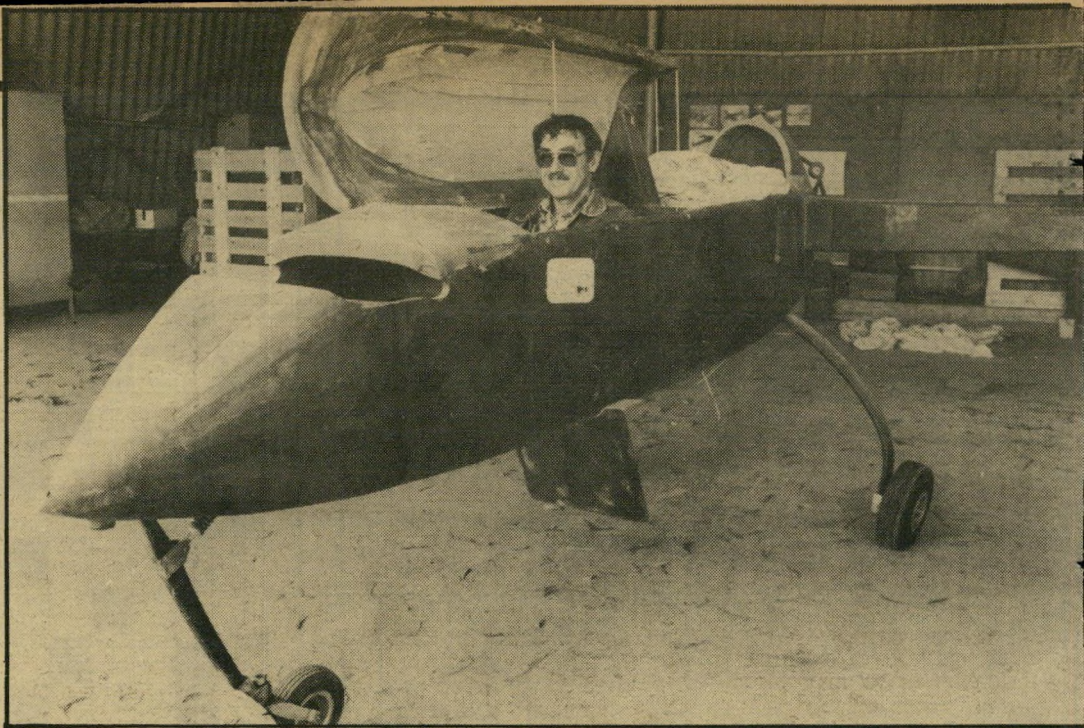
— הבלים ורעות רוח! המסך היותר מקסים הוא זה הפרוש מעל לראשינו... אין סרט נאה מזה שמראים לנו כאן כל לילה. וחינם, אין כסף...

— וכשהכוכבים בחוץ... לא כן? — אומר השני ומחייך.

מטוס בי-5000

העבירו ארגונים והתחילו לעבוד. במשך השבוע כל אחד עסק בפרט. סה שלו ורק בשבתות. אחרי ריב קצר עם האשה, הם נסעו ללול ועבדו בו כמה שעות טובות. אחרי חצי שנה התחילו חתוכות

ישן לקרח בהדרהדרון. אחרי שהעי- בירו את כל הארגונים, פרקו אותם, אירגנו את כל העבודה והתענגו על החתיכה הראשונה שיצאה להם מתחת ליד, "בריוק כמו שכתוב בספר", אמרו להם שסליחה, אבל הם צריכים לצאת

כן, מטוס זה, שכולו נבנה בעבודת יד, יטוס בשמיים — חמישה משוגעים לדבר מקדישים לכך את מיטב מירצם

הקליקר והבר לקבל צורה, ועם הרבו רמיון יכולת כבר לראות התחלה של מטוס קטן. אבל בריוק אז אמרו להם (המשך בעמוד 30)

משם ולחפש מקום אחר. שלושה חודשים של חיפושים, ומי- שהו עשה להם טובה ונתן להם לול ישן, בלתי מאוכלס. הם השיגו טנדר,

לם אחר, כי הסכום של חמשת אלפי הרולארים גדל, וכל פעם היה צריך ל- תת עוד כמה גרושים לקופה המשות- פת.

הלבנון, ותחילת העבודה נדחתה בכמה חודשים. שני שותפים, כנראה חסריאמונה בעתיד, פרשו מהעסק. חיפשו מייד חר-

אלו מישפחת יבנה לא היתה מור מינה את מישפחת שמי לארוחת ערב של ספגטי, לא היו נכתבות שורות אלה. אבל מישפחת יבנה הזמינה ומיש- פחת שמי הגיעה וכולם אכלו ספגטי. אחר כך נשארו הגשים במיטבח להדיח כלים, והגברים עברו לסלון כדי לדבר על דברים חשובים באמת.

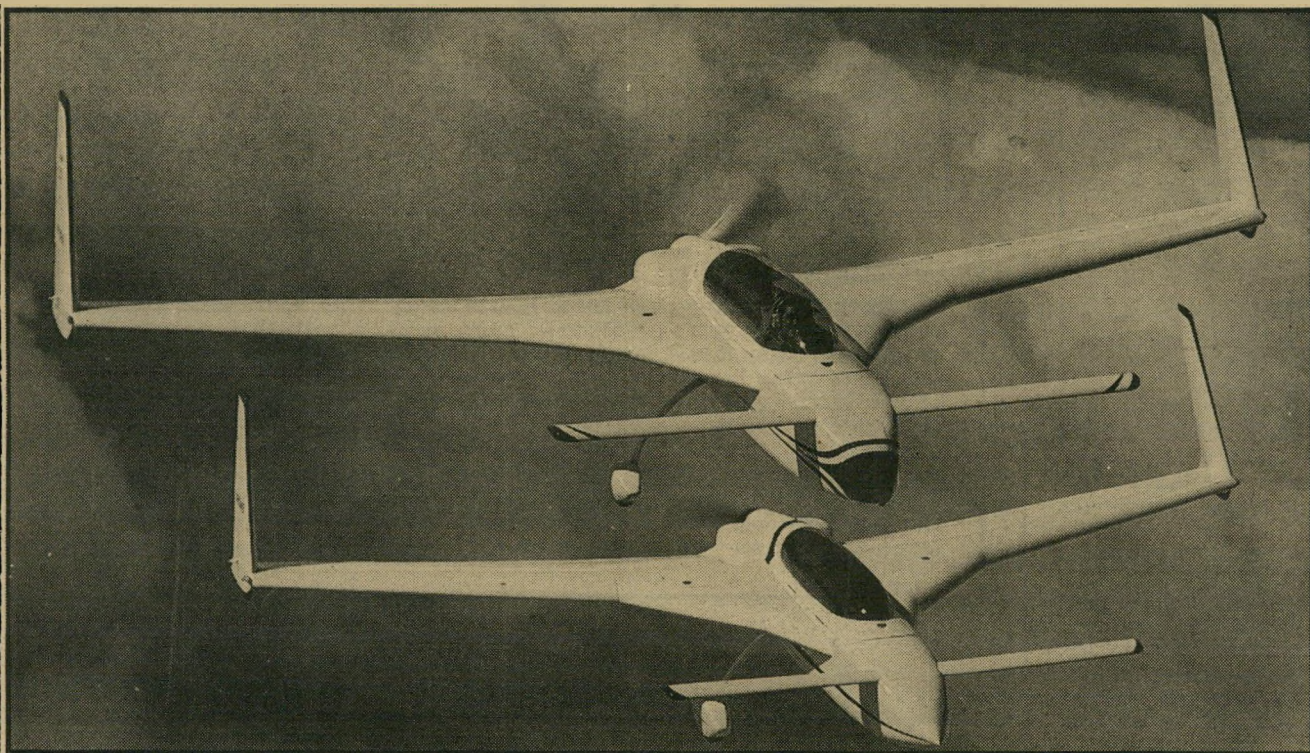
בשיחה הזאת, שנערכה בסוף שנת 1980, סיפר אל"מ (מיל) יצחק ("צ") חיקי ("יבנה לאהרון שמי על גאון אחד באמריקה, ברט רוטאן שמו, שתיכנן מ- טוסים מסוג חדש, בטכנולוגיה חדשה, והכל לבניה עצמית. צחק שלף כמה ירחוניתעופה אמריקאיים והראה לש- מי את הצילומים של שני המטוסים שתוכננו והורכבו על ידי ברט רוטאן, וסיפר לשמי שתמורת 5000 דולר גם הם יכולים לקנות את התוכנית והחומי- רים, ולהתחיל לבנות מטוס במורידיהם.

ככה זה התחיל. בגלל 5000 הדרי- לארים צירפו צחק ושמי עוד שני שר- תפים, מחזיקי רשיונות טיס כמובן (ש) אחרי-כך התחלפו באחרים, והתחילו את הדרך להגשמת החלום.

בסוף השנה נסעו צחק יבנה ואהרון שמי לכינוס המטוסים באושוש, במי- רינת ויסקונסין בארצות-הברית. שם פגשו את ברט רוטאן עצמו, שאלו שאלות, ביררו פרטים, קנו את תוכנית הבניה והזמינו את החומרים לבניה (ברי- פיברגלס) משני סוגים, דבק אפוקסי מיוחד ואריבעה סוגי קליקר).

במשך חצי שנה טילפנו ארבעת השותפים כל ערב אחד לשני ושאלו "נו, שמעת משהו?"

אחרי כמעט שנה הגיעו הארגונים ארצה, אבל בדיוק אז פרצה מלחמת-

חובבי הטיס האמריקאיים. בתערוכת המטוסים הקלים בעיר אושקוש בתמונה התחתונה נראה קיס, העובד כסבל זמני. ואומר: "אם אני אפיל את הארגונים, החברה יהרגו אותי!" התמונה צולמה בהעברה האתרונה.

בתמונה המופצת על-ידי היצרן האמריקאי, נראים שני מטוסים בצילום-אוויר. כשהם טסים אחד מעל השני. לפני מספר חודשים. הצליח מטוס זה לשגע את

מהר מאוד מצאו עוד משוגע שחלם לבנות מטוס ולהטיס אותו בשמיים. לא היה זה אלא קברניט אל-על אברהם ("קיס") קמחי, שאינו מסתפק בשעות ארוכות מאוד של הטסת הגמבו הענק, ובא לו דווקא על הלונג איזו, הנראה כמחזיק מפתחות של ה-747.

יאוש וקינאה ★

בארצות-הברית בונים אנשים את המטוסים האלה במוסך הפרטי שלהם או בחצר האחורית. לחמשת המשוגעים שלנו לא היה מוסך פרטי וגם לא חצר אחורית. לכן, תחת להת- חיל סוף-סוף לעבוד, הם התפזרו ברחבי הארץ כדי לחפש מקום שלא יעלה כסף ויהיה מתאים לבניית מטוס. המקום הראשון היה בית-חרושת

הנפשות הפועלות

- קברניט אברהם ("קיס") קמחי, טייס 747 וכל מטוס אחר עלי אדמות. נשוי לפיה ואב לשניים.
- אל"מ (מיל) יצחק ("צחק") יבנה, בעבר מפקד טייסת המוסטנגים שחתכה את חוטי הטלפון במיבצע סיני. מפקד בית-ספר בחיל-האוויר. היום מדריך טיס ומקים אגודת התי- עופה הישראלית. נשוי לאביבה. אב לשלושה. וסב לשלושה.
- אהרן שמי, בימאי ועיתונאי. בעל רשיון טיס פרטי. לא מסתיר את גילו אבל מסרב להגיד כמה שעות טיסה יש לו. לעומת חבריו. נשוי לכותבת שורות אלה. אב לארבעה וסב לשלושה.
- מתי קרוין, קבלן בניין (הצעיר שבחבורה) בעל רשיון טיס פרטי. חובב אופנועים ומכוניות-מירוץ. גרוש ואב לשניים.
- אשר קרטון, קבלן. בעל רשיון טיס. כרגע לא בארץ ולכן חסרים פרטים.

(המשך מעמוד 29)

המטוס הלא גמור ועשרות ארגונים מלי אים בחומרים ובכלי-עבודה, והעבירו את הכבודה בשתי נאגלות למקום מישכנו הקבוע, אם ירצה השם, של ה־לונג איזי הישראלי הראשון. בכביש גהה הסתכלו הנהגים בציפור המשונה המורכבת על טנדר נדנד בראש שם בתמיהה. קים וצחיק, מתי ושמי החזירו חיוך לכל המתפלאים. עכשיו זה באמת עניין של ארטיסטי: רק גומי רים לבנות את מיכלי הדלק, מכניסים מנוע (שכבר נקנה), צובעים את המטוס בלבן, מתקנים לוח מכשירים ו... מע־בירים את המטוס המוכן לנח"ג, לטי־סות־ניסוי.

תיכף אחרי טיסות־הניסוי יטיסו צחיק ומתי את המטוס ללונדון, שם יחכו להם קים ושמי, שיטיסו את המ־טוס לאושקוש, כדי להראות לאמרי־קאים מה זה תוצרת ישראל.

לעוף גם מהלול. עוד אחד מהשותפים פרש, בגלל היאוש, וגשאר ארבעה: צחיק יבנה, שמי, קים ומתי קרוין. שוב נפסקה העבודה, וכל אחד עשה מאמצים גדולים למצוא מקום חדש. אחרי כמה חודשים מצאו איש אחד שהזמין אותם לעבוד כמזכיר שלו. לא נוח, אבל סביר. מצאו טנדר, העמיסו ארגונים וכלי־עבודה ואת העובר של המטוס ועברו שוב. הם אמרו האחד לשני בחיוך, בטח בקיץ המטוס כבר יטוס בטיסת־הבכורה לרומא.

אם לא נשותיהם, שצחקו עליהם כל הזמן, בטח היו כבר קונים דולארים ככנס.

שלושה חודשים הם עבדו קשה. לפעמים גם כאמצע השבוע. כבר בנו את הקאנדר ואת שתי הכנפיים, ובאמת כבר אפשר היה לראות מה זה היצור

החמישה השותפים להרכבת המטוס ובהוצאות הכספיות. מימין לשמאל: קים הגבוה, מתי, שמי המזוקן, צחיק המ־טוס מאחור. במישקפי־שמש, אשכנזי, שהתנדב לעזור. מרימים כוסית.

על הטנדר העמיסו המשוגעים־לדבר את המטוס שהרכיבו והעבירו אותו מבין־שמן עד הרצליה. בכביש גהה. לא היה מקום לכנפיים הארוכות של המטוס - לכן עשו שתי נאגלות.

פעם הם היו נוהגים להגיד, "עוד חצי שנה, עוד שלושה חודשים, עוד חודשיים". היום הם כבר לא מתחייבים לכולם. אבל בלב הם כולם חושבים על אוגוסט 1987.

חמישה גברים מבוגרים שהולכים להגשים חלום קטן.

למתעניינים

בלבר

שם המטוס	לונג איזי
מנוע	לייקומינג 0-235
כוח	108 כוחות סוס
מישקל ריק	392 ק"ג
מושב	שניים
מהירות	183 מייל לשעה
טווח מירבי	1430 מייל
מהירות טיפוס	מלא - 1350 רגל לדקה
מוטת כנפיים	8.7 מטר
מגיע ללא תידלוק ביניים מ־תל־אביב לפאריס	

הזה, בשבתות היה כל אחד מהם מביא איזה חבר פרטי בשביל להשוויץ לפניו ולהסביר לו מה זה ולמה ואיך זה יטוס. ואז סילקו אותם שוב מהמקום, ובי אמת היה רגע של יאוש. חיפשו, חיפשו ולא מצאו מקום. כל החלומות נארו בארגונים והושמו בפניה קטנה־קטנה של איזה האנגר לא שלהם.

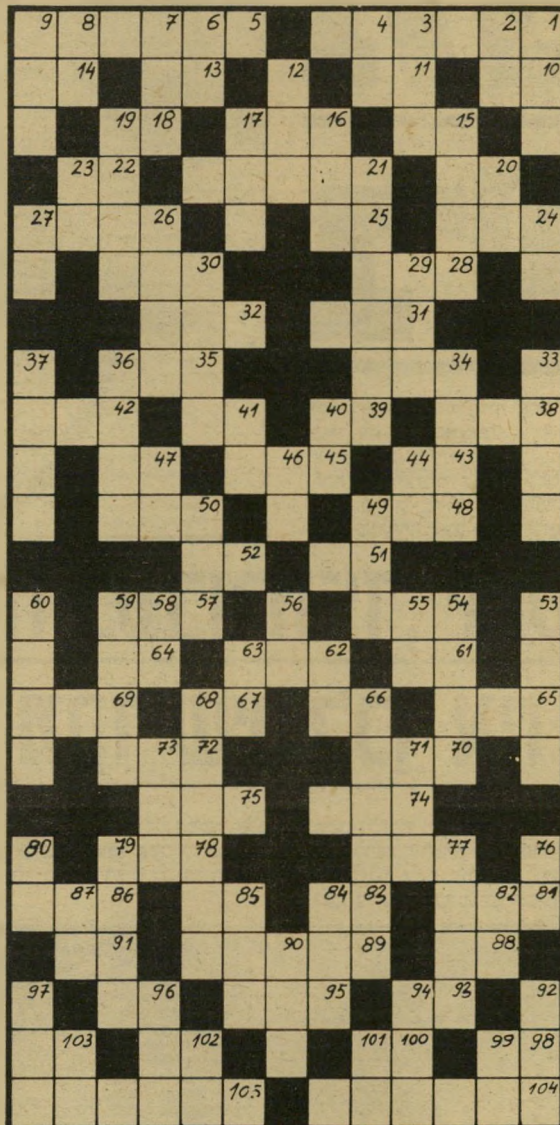
אחר כך, למולם הגדול, המריא הווי־אגר שגם אותו תיכנן וכנה אותו כרט רוטאן, והטיסו אותו אחיו ריק רוטאן וחברתו ג'אנה. אנשים התחילו להתעניין במטוס שלהם ובתוכניות. חשבו אפילו לעניין מישוהו שיתן להם חסות, ובכסף־החסות יבנו האנגר משל עצמם. אבל כמו שהם יודעים לבנות מטור סים ולהטיס אותם, ככה הם לא יודעים לארגן כספים. בינתיים קנה קים בית במושב. במושב, הבית בא בדרך־כלל עם איזה לול או רפת. קים הבין מייד שהרפת הריקה תציל את המטוס שלי. משם הוא ימריא, סוף־סוף.

בין הטיסות הארוכות של קים בעיר לם, קרם התאנגר החדש עוד וגידדים באיטיות מדהימה. אבל התיקוה החזו־קה אותם כל הזמן בין שימחה להתלה־בות.

לפני שנה היו שוב באושקוש. ראו כמה הרבה לונג איזי כבר טסים בשמי יים, והקינאה אכלה אותם. הקינאה הזאת זימנה אותם השבוע לשדה התעופה בהרצליה. אספו את

2594

תשבץ השולם הזה

הגה את הרעיון — א"י הרומיני יון השביעי: (71) הוולת מים: (73) קרבן שאיש קבל על עצמו: (76) בן נח: (77) טומבון: (79) שטן: (80) מגש: (82) אות על בגד: (84) אלומת שבלים: (85) רב ראשי בישראל — לפניו (ש"מ): (87) בוסתן: (88) הכנת סמי משחה וקטורת: (92) חיה שמעורה עשו מכסה למשכן ה': (94) פן: (96) מלאו כף היד: (97) כלי חפירה: (99) שן: (101) הוראה: (102) תושב ארץ ורה: (103) שר.

— 2 חרות ו־2 רחבות (ח): (40) גמל צעיר: (41) מין צפור טרף: (44) עיר מבצר על הנילוס: (46) מכשיר עיניים: (47) כסא כבוד: (49) למשל ולדוגמא: (50) מכשיר התעמלות: (53) שיר אבל: (54) קרוב: (55) אות הנצחון: (56) אס־קופה: (58) מורה תורה: (59) חיה קטנה החיה על עצים: (60) הק־שיב: (62) איבר תנועה: (63) מבר של בחלקו: (66) בקע באדמת מלחה שהמים נאספים בו: (68) קולונל בריטי, ירד הציונות שי

אבינול ינא

מאת:

(1) חורש אייר: (5) עוקצים. קוצים: (10) סמל למידה קטנה: (11) תו מוסיקלי: (13) עונה: (14) אחד מן הצאן: (15) חלף. עבר: (16) אליל הכנענים: (18) אם הפנינה: (20) נכרי: (21) תרגילים לזמרה. בלי מלים: (22) עבר. כנף: (24) סרט לקשט הבגד: (25) הדר דרום אפריקני: (26) מהיר: (28) שם לזממורי התהלים הנקראים ב"ח ובמועדים: (30) תועבה. זנות: (31) מעשה ידיו של המ־הר"ל: (32) חול: (34) שם אחד מספריו של אבא אבן: (35) בריי־אה: (38) עשב מאחר לצמח: (39) שפלידות: (41) קבוץ בדרום: (42) הכרה ברורה: (43) קריאת צער: (45) שבר. כתישה: (47) מודר: (48) משקה של מוטי בן פייסי: (40) יין בלול במרקחת: (51) לחות בצמח: (52) מוכר מערת המכפלה: (54) ענף דק: (57) שמש: (61) מילת שאלה: (62) עץ נותן פרי ענבים: (64) ראוי ל... המשקל ללא האריות: (66) כעס: (67) מילת ברירה: (69) נתון אות: (70) מירמה: (72) מבצע צה"ל לכיבוש לור ורמלה: (74) אספקת מזון: (75) שמן משובח: (77) מרינה דרום אמריקנית: (78) פרח נוי: (81) ריתוק ברזל כפי בהמה: (83) ירד: (85) שיטה: (86) צלחת שטוחה: (88) גוף: (89) נינו של נח גבור ציד: (91) ארון הולנדי: (93) שמה: (95) מי אפסים. ביצה: (96) בית: (98) טבעת באף: (100) חומס. צורה: (102) מילה הבאה לרבות: (103) פרורה: (104) משפחת מלחנים וינאית: (105) עבר על גורת הריחוק מן העבירה.

מאת:

(1) כבוד: (2) רי: (3) גול: (4) אלוה: (6) זו ממקום למקום: (7) אחת ההברות בתורת המשקל של השירה: (8) קים: (9) התשלום שמשלם החתן לאבי הכלה: (12) צעד: (15) שבר. בקיע: (16) גוש בלי צורה כלשהי: (17) לפרט קטן (ר"ת) — מניין השנים העברי ללא האלפים: (19) צורר אבן לוהט: (20) סוג: (21) דורכים. רומסים ויוצרים דרך: (23) שניים: (24) דורון: (26) ירק המצמק: (27) שיוור ממנו ריר: (29) מלאו הפה: (30) חוץ מ... בלעד: (33) מאכל ששפכו עליו מים רותחים: (34) גול, רצוע: (36) הצעה: (37) מרובע שצלעותיו שוות וזוויותיו

איתן עמיחי

הדברת מזיקים

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עירפול מיוחד לארועים למניעת יתושים וחרקים מעופפים.

רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272 · טל. 5-6-790114

בשמירה על בריאותך ורכושך

1987

מתי תוכל הבורסה לבדוק חשבונות לקוחות?

הנהלת רשות ניירות-הערך קבעה בישיבה האחרונה, שכראשה ישב **אליעזר שילוני**, הוראות לגבי בקשת הבורסה לניירות-הערך כי תהיה לה הסמכות לבדוק את פעולות ועסקאות חברי-הבורסה עבור לקוחותיה. משמעות הבקשה היא מתן סמכות חדירה לחשבונות-הבנק של הלקוחות אצל חברי-הבורסה. בריון שהתקיים באחרונה בהנהלת-הרשות תבע מי שהיה או היועץ המיטבטי של האוצר וכיום יו"ר הרשות, **אריה מינטקביץ**, כאשר את בקשת הבורסה שתהיה לה הסמכות לבדוק חשבונות לקוחות אצל חברי-הבורסה, הדריקטוריון או מנכ"ל הבורסה, ביחד עם דירקטור חיצוני. חבר הנהלת-הרשות, עורכי-הדין **בצלאל בן-דוד**, התנגד להצעה ולטען שיהיה עוד כלם חצוני לפעולות הבנק. לדבריו, הבורסה היא גוף פרטי, ולכן כל רציו להשיג את הסמכות לחשבונות הלקוחות, כפי שהיא מציעה, כי כלל מיקרה כזה יהיה צורך גם באישור יו"ר הרשות לניירות-הערך. היועץ המיטבטי של הרשות, **אריה וייס**, וכן אריה מינטקביץ, התנגדו לכך, שכן הרשות ממונה על הבורסה, ולכן אסור לה שתהיה שותפה בהחלטות ביצוע. חברי הבורסה, בהצעת מינטקביץ, היו"ר הפרוש, שילוני, נמנע. ההחלטה היא שאם תחליט הבורסה לבדוק חשבונות לקוחות של אחד מחבריה, יהיה עליה לקבל אישור מראש מיו"ר רשות ניירות-הערך, או מי שתסמך הרשות.

השקעה בעטורלינגים וינים

בורסה

הדולר. הבא בחשבון כי בריטניה הפכה למדינה הפורחת כלכלית, וכן למרכז ההון הבינלאומי. היא הצליחה לנטרל את האגורים המיקצועיים, ולהביא לפריחת ייצוא השירותים והייצוא התעשייתי. עזרה לכך הייתה החדה בערך הלי"ש בשלוש השנים האחרונות (מ"ש 3.3 פונקט שווייצי ללי"ש, ל-2.44 כיום) חולית מחזירי הנפט. ביפאן פורחת הבורסה, והייצוא לאמריקה לא נפגע. למרות ההיטלים שייקרו את המחירים של המוצרים היפאניים, ולמרות ירידת הדולר לעומת היין ב-40% עד כה, הסיבה: קנו פחות מוצרים יפאניים, אך מחירים עלה, ולכן התמורה הריאלית לכלל המכירות היפאניות באמריקה גדלה. ביפאן מצפים לירידת היין לשער של מאה יין כנגד הדולר, לעומת 135 כיום. או ימחקו שני אפסים ויעשו יין שווה לדולר. בבריטניה מצפים לירידת הדולר לרמה של 2.5 דולר ללי"ש, כרמה מצפני שלוש שנים. מי שקונה כיום ל"ש וינים, יכול להרוויח יותר קמחישים אחוזים בזמן קצר.

אין מנוס מהמשך ירידת ערך הדולר, לעומת המטבעות האירופיים, בעיקר הלי"ש, וכן לעומת היין היפאני. אשתקד היה הגירעון במאזן התשלומים האמריקאי 201 מיליארד דולר. השנה הוא מתוכנן ל-175 מיליארד. כגלל הורדת שיעורי המיסים, הדרך לכסותו היא הרפתת כסף. מכיוון שנגיד הבנק הפדראלי ג'ון וולקאר, מסרב להפסיק מחשש לאינפלציה, ימנעו את הגירעון מהרפתות וממכירות איגרות-חוב. הגרמנים והיפאנים סירבו להוריד את הריבית בארצם כדי להגדיל את הצריכה, מה שיקטין את הייצוא לאמריקה, כך שהשנה יימשך המצב של אשתקד, ושום כוח בעולם לא ימנע את ירידת הדולר בשיעור תוספת המימון החדשה שתוצא כנגד הגירעון. חוקים בסיסיים אלה ידועים היטב לתעשיינים, ומי שמיצאם לאמריקה ממרחק למכור מראש את תמורות ייצואם מחזירים מובטחים. דבר היוצר לחץ על שער הדולר. הוסף לכך את שלוש רבעי טריליון (750 מיליארד) הדולרים המסתובבים בשוקיהם-הימין הספקולנטיים, והי כורחים מן הדולר, והרי לפניך מירשם ברוך להמשך ירידת

תביעה נגד הרבי-מכר

יכת לאנשי-העסקים **אברהם פילין**, **אורי אבן** ו**נסים ברזיק**, התביעה טוענת כי הסכום היה צריך להיות משולם עבור עבודות-בניה שנעשו. מחברת אמפוריום נמסר כי הסכום אינו מגיע, שכן מאגרי בניה לא ביצעה את מה שהתחייבה לבצע.

חברת מאגרי בניה הגישה לבית המישפט המחוזי בתל-אביב תביעה בסך מיליון דולר נגד הרבי-מכר בצומת גלילות, וכן בקשה לפירוק החברה והעברת הנכסים לתובעת. מאגרי בניה נרכשה באחרונה על ידי קבוצת מגרית של אנשי העסקים **שיממן** ("צ'פאן"), קדם, **אורי זירממן** ו**נריא ציר**. החברה בנתה את הרבי-מכר עבור חברת אמפוריום. השי

חסרות מדליות זהב

לאחר בדירות ממושכות הסתיים רישום המלאי בחברה למדליות ומטבעות בניו-יורק. הבדיקה נעשתה לאחר רינונים על גניבות גדולות מאמלאי. עתה הבורסה כסרה מדליות בשווי 5000 דולר. הסיבה למחסור היא כנראה רישום לקוי וחוסר יעילות בניהול המלאי. לא נמסרו כל ראיות לסיווג המלאי. להיעלמות המדליות. מנכ"ל החברה, **אליעזר שילוני**, היה לאחרונה בניו יורק, לבדוק את מצאי הבדיקה. מוסק, החברה הוא ממציא הבדיקה. של מנכ"ל המכס. מנהלת החברה היא **סידני רוט**, שהיתה פקידה ראשית בעבר. פרט לשניים מועסקים עוד שלושה אנשים בחברה.

בנק-ישראל אישר אי-הפרשה לחובות מסופקים

שמעון ("צ'פאן") קדם לא שילמו

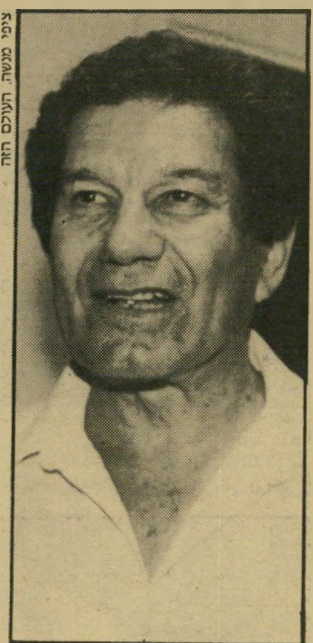
בחודר מה"8 במרס השנה חוזר בנק ישראל על חובת הבנקים להפרשה כללית לחובות מסופקים בשיעור 0.2% מכלל חביות הלקוחות באותה שנה.

במאזן בנק המיזרחי לשנת 1986, בהערה (ז) העוסקת בהפרשה לחובות מסופקים, נאמר כי לא נעשתה השנה עלי-די הבנק הפרישה לחובות מסופקים. כמו שנעשתה בשנים קודמות. דובר בנק ישראל אמר כי הוא מנוע מלהתייחס ספציפית לבנק מסור יים. בגלל הסודיות הבנקאית, אולם הפנה אותי לסעיף אחר בחוק, שממנו עולה כי אי-ההפרשה נעשתה כתאום עם המפקחת על הבנקים.

חשב בנק המיזרחי **ראובן אדלר**, אמר כי המפקחת על הבנקים הסיימה לפטור את הבנק מחובת-ההפרשה. בגלל הסכום הגדול של מחיקת חובות, שנעשה בצורה שמרנית ביותר. מקורות בנקאיים העירו כי הבנק הפריש השנה לכיסוי הפסדי-העבר. אולם ההפרשה הכללית לחובות מסופקים נועדה ליצירת רווחה להפקדים בעתיד. ולבנק אין עתה רווחה נאותה.

אשר ידלן מנהל מלון

אשר ידלן מנהל עתה מלון קטן במיאמי. ידלן שייך לישראל-לשעבר, בר. מידליו של ידלן, הוא עזב את פעילותו הפינאנסית בניו-יורק, אחרי הפסדים כבדים כבוססות. הגוישו נגדו כמספר תביעות של לקוחות, שסמרו לו כספים להשקעה, והוא הפסידם.

אשר ידלן במיאמי

מנים. החוששים שמא הקשר בין עור ברת מישורו לפקידת מסי-הכנסה יוצר ללקוחות המישרד-יתרון על האחרים.

נציב מסי-הכנסה, **יאיר רבייביץ**, אמר כי כבר לפני שלוש שנים נבדקה התלונה, והתברר כי הכל בסדר. עתה ברק שוב, והתברר כי עדה פרידמן אינה מסתפלת בתיקי ילדומים, וחוזר מזה הפסידה לעבור לפני כמה ימים, ולכן הבעיה אינה קיימת עוד. עקרונית, מסי-הכנסה לא יאפשר לבן מישפחה לייצג ענייני מס אצל קרוב. בדיקה העלתה כי עדה פרידמן יציאה לחופשת לידה ואחריה תחזור לעבודה. גם גלינה גולדניר, פקידת המס, יצאה לחופשת גללל לידת בתה.

נייר עיתון מתייקר

מחסור חמור בנייר-עיתון גרם באחד רונה לעליית מחיריו ב-20%. מייסלת של איגוד העיתונאים היומיים יצאה בדר חיפות לעיתונות. כדי להגן על זכויות לרכישת נייר, אחת יהיה מחסור ב-נייר-עיתון בישראל. ישראל צורכת כל שנה 60 אלף טון נייר עיתון, ומחירו עתה יהיה כ-600 דולר לטון.

המחסור בעולם נובע מאי-הקמת מופעלים חדשים בשנים האחרונות. לפירות הגידול בעיתון נייר-עיתון, בישראל יש גידול העולה על המקובל בעולם, ומכאן המחסור המיוחד.

חגי בליך רוצה לחזור

חגי בליך, מבעלי חברת פייט, שברח לחו"ל עם שותפו **יורי סלנט**, מנהל מגעים לחזרה לארצה. אשתו וילדיו כבר חזרו, אחרי שאשתו הודיעה על סירובה לעזוב את הארץ. נראה כי בליך יציע לכונסיה-הכנסים מידע, שעד כה נמנע מלמסרו. תמורת אפשרות חזרתו ארצה ללא מעצרים.

האם, הבת

ומסי-הכנסה

פקידה-השומה גוש דן מטפל בשור מות היהלומנים, ופקידת מסי-הכנסה האחראית לתיקנים, היא **גלינה גולדניר**. המישרד הגדול ביותר לניהול חשבונות-היהלומנים הוא של **שיממן**, **הסדאי**, שמישרדיו בבורסה-היהלומנים, אחת מראשי המישרד היא **עדה פרידמן**, שהיא בתה של גלינה גולדניר. מצב זה יצר אי-נוחות אצל יהלומ

הקיבוצים מכרו חלקם ב"סונסטרה"

התק"ם מכר באחרונה את חלקו, 42%, במלון אביה-סונסטרה באילת. המחיר הוא כסבי שיכעה מיליון דולר, בתשלומים למיספר שנים. הקונה היא חברת-הגג של המלון, שבעליה הם **אלי פפירשור** ומנו ללו.

מתנהל משא-ומתן על מכירת חלק זה לקבוצה שווייצית, הכוללת את **יעקב חטאורי**, שקנה באחרונה את טבריה קלאב הוטל מכונסיה-הכנסים. חטאורי הוא סוחר-השטיחים הגדול באירופה, וחי בציריך. פפירשור אישר כי הקיבוצים מכרו,

אלי פפירשור מי אה

אך סירב לומר למי, ובכמה, הוא אמר כי אינו יודע מי זה חטאורי. נציגיו של חטאורי בישראל אישרו את המגעים, ואמרו כי לחטאורי יהיה בקרוב מלון באילת, גם אם לא סונסטרה.

"בנק ישראל" אישר מימון יקר

חברת כלל גייסה באחרונה בלונדון 30 מיליון דולר, באישור בנק ישראל. במכירת אמיסית איגרות-חוב. העלות הכוללת של ההנפקה היא ליבור ולונדון אינטר-בנק רייט — הריבית הבינבנקאית בלונדון) ועוד ישישה אחוזים. והי עלות יקרה ביותר, לפחות בשלושה-ארבעה אחוזים לשנה. ממה שניתן להשיג כיום. בנקאיים בלונדון אינם מכינים כיצד אושר גיוס הון יקר כל-כך. לכלל עלות הגיוס אינה חשובה, כי היא מקבלת בארץ תמורת הלוואות דולאריות לפחות 20% לשנה.

הצגה לצלמים בשינוי מיפלסים

כמה טוב שיש בארץ מיסערות בעלות שני מיפלסים. למשל. כשזוג נמצא במריבה מישפחתית, או כשבני-הזוג חיים בנפרד, ולשניהם מתחשק לאכול דווקא במיסערה מסוימת, הם יכולים לסעוד את ליבם, האחד במיפלס העליון והאחרת בתחתון. אפשר, אגב, גם לשנות מיפלסים. כשבוע שעבר בא זוג כזה למיסערת לוטוס באפקה, שיש בה שני מיפלסים. הוא ישב במיפלס התחתון, עם קבוצה של חברים טובים, והיא באה מאוחר יותר לברה. עלתה למיפלס העליון.

אבל הארוחה במיסערה באותו ערב לא היתה סתם ארוחה. זו היתה מסיבה לכמה אמנים, ולמסיבות שכאלה מוזמנים, כמובן, גם הצלמים. שכאלה נכנסו למקום, התחברו לפתע הזוג, היא ירדה לה לאיטה מן המיפלס העליון, קרבה לשולחנה, ישבה לצידו, הצטלמה עימו, ודקה לאחר-מכן חזרה למקומה למעלה.

הזוג הנפרד-מחבר הזה הוא האמרגן **שלמה צח** ורעייתו-בנפרד **אילנה אביטל**, שלא רק

מתנה לחג הפסח

עוד לפני שהספקתי והחלטתי לספר לכם ש**אלי רונן**, המיסערן לשעבר, התגרש מאשתו **זהבה**, כבר נודע לי שהוא מתרוצץ ברחובות תל-אביב ומציג את אשתו לעתיד, דרינג'דרינג.

"את אלי רונן," מדבר.

"מה הסיפור הזה על התונה?"

"זה נכון. במשך 17 שנה הייתי נשוי כאושר עם אשתי זהבה, אם שתי בנותיי, **ליאת** בת ה-15 ו**מיכל** בת ה-10. יום אחד, כשחזרתי מפאריס, היא פשוט לקחה את הילדות, עזבה את הבית ועברה לגור בדירה אחרת. סמוך לביתי."

"בטח נמאסו עליה הבגידות שלך."

"מי לא כוגד? כך חיינו שנתיים בנפרד. עד שהגעתי לאילת כדי לחגוג את חגיגת הפסח. וכמו שאני יושב ומשחק ששיבש עם עור-הדיון **אלי פפקין**, בין מהלך למהלך, ניפגשו עינינו. כשהי געתי מאוחר יותר לתל-אביב, נפגשנו, ועשרה ימים אחרי זה התארסנו. התארסתי עוד לפני שהתגרשתי. הייתי בטוח שזהבה לא תעמוד בדרכי, אם אספר לה שהתאהבתי. צדקתי. החי תונה תיערך ב-27 באוגוסט במלון דניאל."

אלי רונן ופלורנס סוויסה. התארסתי עוד לפני שהתגרשתי.

מזכירה בבית סוקולוב ממנה יש לי שני בנים. **גיל** בן ה-26 ו**וביני** בן ה-24. "יש לה כסף?" "תכתבי שהמישפחה שלה אמירה. זה מספיק."

"מי המאושרת?" "צרפתייה, **פלורנס סוויסה**, בת 32. מעצבת אופנה. בעלת בוטיקים בפאריס. היא תהיה אשתי השלישית. אשתי הראשונה היתה **זהבה רונן**."

נשמה מעופפת בכל העולם

שמעתי פעם על דבר שנקרא שבע נשמות, ואף פעם לא ידעתי למה הכוונה. אני גם לא מצליחה להחליט מי מהשפיונים שלי צודק הפעם.

שפיון אחד סיפר לי ש**משה שחר** נמצא באיטליה. השני טוען שהוא ראה אותו כמו עיניו אוכל במיסערה קטנה ואינטימית בהונגיקונג עם אמריקאית מולטי-מיליונרית.

אבל העובדה, שרק מעטים יודעים אותה, היא ש**משה שחר**, מבצעי מין, החליט שהארץ קטנה עליו, ושהנישואין שלו הם לא הדבר המוצלח ביותר שקרה לו בחיים. הוא פשוט ארו את הפקלאות ועזב ליעד לא-ידוע.

כאן, בישראל, הוא השאיר את **מירה** ושלושת בנותיהם, ואת העסק המישפחתי שהצטמק כתוצאה מניחול כושל.

מירה שחר. ניסתה להציל

באחרונה נודע שהוא מצליח בעסקיו בהונגיקונג, ומגיע לישראל פעם בחודש. כדי לראות את הבנות. על **משה שחר** אמרו תמיד שיש לו שבע נשמות. אחת מהן הערימה. כצפוי, על כולם.

בארבע בנות, כשהקטנה ביניהן היא רק בת 3. דיוש החליט להחזיר את אינגריד הביתה. הוא מיהר אחריה לחוץ-לארץ, אך חזר כלעומת שבא. לבד. הוא לא הצליח לשכנע אותה לחזור הביתה. ההפתעה היתה גדולה כשאינגריד הופיעה פיתאום בבית. לא ברור היום אם החזרה היא סופית, או רק כדי לברר עניינים שבין בני-זוג. העיניים הכולשות של הסקרנים הירושלמים, הסובלים משעמום מוחלט, גילו השבוע את רדש ואינגריד מבליים כמו כימיהם העליזים.

סעדו את ליבם בנפרד. הם גם יצאו מן המיסערה כל אחד לדרכו.

אילנה אביטל ושלמה צח. כל אחד יצא בנפרד

פמיניסטית בירושלים

אני מקווה שהפעם לא אתכרה, כשאני כותבת שהסוף הוא טוב. הדיווחים האחרונים שקיבלתי, ממש ברגעים אלה, מירושלים, היו כשבני-הזוג רדש הם שוב ביחד.

שמו של **משה רדש** הגיע גם לשפלה התל-אביבית. כולם כאן מתקנאים בהצלחה שהיתה לו כיושב-ראש בית"ר ירושלים. שמענו גם שהוא בעליהם של רוב בתי-הקולנוע בבירה. הנישואין עם **אינגריד** נראו עד לפני זמן קצר אידיאליים, והכל אצל הדדשים נראה ורוד.

לפני זמן קצר התעוררה אינגריד בוקר אחד וראתה כי הכל לא בדיוק כמו שנדמה לחברים. היא עזבה את הבית, לקחה קצת בגדים, קנתה כרטיסיסה ונסעה לחוץ-לארץ. ורדש, שהיה רגיל לעבוד 20 שעות ביום, מצא עצמו מטופל

אינגריד ומשה רדש. מבליים כמו בימים ההם...

יחסים מזוכיסטיים

הזוג נראים מאושרים, הורידו כמה עודפי-מישקל וחגגו את ליל-הסדר האחרון בדירתם, בחברת כל בני-המשפחה שהגיעו מהארץ. כל המישפחה חוץ מהבן רוני, שהריב המפורסם בינו לבין אביו הפך כבר לסיפור ישן.

הישראלים הבאים ללונדון יודעים שאירוח כיד המסורת הבריטית אפשר תמיד לקבל אצל מונדק ורוחקה פורר. הזוג, המתגורר בדירת-פאר, נוהג לארח לפי כל הכללים. בכניסה לבית עומד באטלר, המקבל

רוחקה ורוני פורר
יש גם מועדון כזה

מונדק סיפר לשפיון שלי כי הריב עם רוני גרם לו לכאב הגדול אפילו מהכאב על מותה של בתו האהובה. אצל הזוג פורר הצעיר יש גם כן חידושים. רוחקת לבית פלטק היא שוב בהריון, אחרי הפלה לא מכבר. אתם יודעים שהשפיונים שלי מסתובבים בכל העולם. אחד שחזר מאמריקה סיפר שלרוני בע' לות על מועדון של סאדו-מאזוכיסטים בניו-יורק. אולי זו אחת הסיבות לכך שהיחסים במישפחה פורר המורחבת מתנהלים על יסוד מזוכיסטי.

את האורחים, מכריז על הבאים, לוקח את המעיל, הכובע ואפילו את המיטריה. הנהגים מהאירוח של הפוררים בלונדון מתלוננים כי כבר זמן רב לא הצליחו להחזיר למונדק ולרוחקה אירוח דומה כאן בתל-אביב. מונדק, שהיה אחד האנשים העשירים ביש' ראל, מעדיף לשחות בלונדון חצי-שנה רצוף. חקירה שלי העלתה כי השהייה הממושכת היא לצורך קבלת התואר הנכסף: "תושב זר", העוור מאור לבעלי-עסקים. עניין של מסיכהנסה, אני חושבת. שפיון שחזר לא מכבר מלונדון סיפר שבני

הצ'ק שחזר

תמיד חשבתי שכל הדברים המוזרים והמצחיקים קורים רק בקריית-קודש תל-אביב. השבוע הסתבר לי שבפתח-תיקווה קורים דברים לא פחות מוזרים ומצחיקים. הסיפור המוזר נכתב כאן בעילום שמות הגיבורים, כדי לא לפגוע במישפחות טובות בישראל, והוא הולך בערך כך: איש-יבואר חושב וידוע בפתח-תיקווה ניהל במשך תקופה מסוימת רומאן נחמד. עם מי, אתם שואלים. עם מזכירתו, כמובן. הרומאן היה דבר ידוע בפתח-תיקווה, אבל כמו בכל הסיפורים לא היה ידוע לאשתו של איש-היבואר. אותה מזכירה, שהיא רווקה, ניהלה בו זמנית רומאן נחמד נוסף עם איש-יבואר אחר, גם הוא. למרבה הפלא, מפתח-תיקווה, גם הוא איש-מישפחה. באחד הימים החליטה המזכירה הרומאנטית לראות לעצמה בחיים, ורכשה דירה. מכיוון שהיא בחורה לבד, לא היה בידה די כסף לאירגון הדירה. בצר לה פנתה למאבית, כל אחד לחוד, וביקשה מהם עזרה כספית. אף אחד מהם לא העז לסרב. והיא, שהיתה צריכה לתמרן בין שניהם, הטילה על כל אחד לקנות פריט אחר, הדרוש לדירה החדשה. על אחד מהם הוטל לקנות את החרסינות לדירה. האיש, שרצה בכל ליבו לעזור למזכירה, נתן צ'ק לאיש-החרסינות והלך הביתה לאשתו. לא עברו ימים רבים והאשה הנאמנה והחוקית קיבלה ברואר את הצ'ק, שחזר מהבנק בצירוף תלונתו של איש-החרסינות. היא הביטה על הצ'ק בתימהון, ולא הבינה מתי הספיק בעלה לקנות חרסינות, ולמי היא חיכתה עד שישבו הביתה מהעבודה, ואז עשתה לו סקנרל כזה שרעמיו עדיין מדהרים בפתח תיקווה והגיעו עד אליי, לתל-אביב.

המוכרת מכל-בו שלום והאמא המוכשרת

מלכה רוזנשטיין
שני שלישי

עד לפני שבוע עמד פנטהאוז אחד במיגדלי דויד למכירה. זה היה הפנטהאוז המפורסם של מלכה רוזנשטיין. הפנטהאוז הזה התפרסם בשעתו בגלל עבודת-התיכנון המסורה והנאמנה של האדריכל התל-אביבי שלמה פרנקל. השבוע התגלתה מלכה לא רק כפסלת מוכרת. היא גילתה גם את כישוריה המיסחריים. כמי שהיתה ב-30 השנים האחרונות אשתו של רואה-החשבון והעורך-דין אמנון רוזנשטיין, ספגה מלכה לא מעט מידע כלכלי. כשמחירי הדירות באזור תל-אביב עלו באחרונה ב-10 אחוזים, ומחיר הפנטהאוזים בעשרות, הבינה גם מלכה את העניין. תחת למכור את דירתה במיליון וחצי דולר בלבד, המחיר שלפני שבוע, היא החליטה לחכות עוד קצת. בינתיים יש פנטהאוז אחד פחות בשוק הדירות הפנויות בתל-אביב. מי שמיהר וחיפש עבודה למלכה, שקיבלה בצוואתו של אמנון רק לירה אחת, לא ידע כמה מיהר. למרות הצוואה המדהימה, היא שולטת כיום בשני שלישי מן הרכוש הגדול שהוא השאיר לשלוש בנותיהם. באופן טיבעי היא האופטרופוסית של הבת הצעירה שירה בת ה-14. וחץ מזה היא מנהלת את ענייני בתה בת ה-28, טלי. בעיקבות נסיבות מישפחתיות הגיעה טלי מאמריקה, שם השאירה את בעלה-השעבר ושני ילדיהם. את בני בלד, בעלה, לא היתי מכתירה כבעלה-השנה. טלי עוברת כיום כמוכרת במחלקת הסדינים והמגבות בכל-בו שלום.

הודעה מאורית

בשבוע שעבר הזמינה אורית, בתם הצעירה של גוגה ומוריס רגזאן, את הוריה לארוחת-ערב. לארוחה באה אורית עם חברת מזה שנה, יואב שלוש, העוסק בעסקי יבוא-יצוא. אורית היתה נבוכה. גוגה חריפת-הלשון תפסה מייד במה דברים אמורים: "תגידי דוגרי מתי החתונה?" הזוג הודיע להורים המאזכרים: מתחתנים באוגוסט. אורית גבוהת-הקומה, הדומה בחיצוניותה לאמה היפה, רומה לה גם באופיה. היא תמיד ידעה להחליט מה יהיה בחייה. עוד לפני שחגגה את יום הולדתה ה-18 כבר הודיעה להורים שהיא מתחתנת עם אהבת-נעוריה. שנה מאוחר יותר הישא-כבר גרושה, עם תינוקת שהיא היום בת 6. מחותנו החדש של מוריס רגזאן, עתירי-הכספים וחבר מרכזי במפלגה הליברלית, בא מהצד השני של הקשת הפוליטית והכלכלית. האבא של יואב הוא עיתונאי, כתב סוכנות עיתונים לענייני בתי-משפט ופוליטיקה. בעבר היה מאנשי משה סנה, ובעבר הרחוק גם חבר קיבוץ שובל של השומר הצעיר. את החתונה הזו תערוך גוגה בחגיגה-מישפחה, בביתה בירושלים, וגם זאת על פי בקשתה המפורשת של אורית.

גוגה רגזאן
תגידי דוגרי

מזל החודש:
תאומים
מה מצפה
לתאומים?

מתנת יום־הולדת הרצויה ביותר היתה יכולה להיות הידיעה, שתאריך־זה יחתום התקופה לא נוחה ודי קשה. אבל זאת המתנה הזו אפשר יהיה להגיש לבני תאור־מים רק בעוד שנה. שכן, תאריך יום־ההולדת מצוין הקלת מה בהרשעה הכללית, אבל בשום אופן לא סופה של התקופה שבה מדובר.

מאז נובמבר 1985, עם כניסתו של כוכב סטורן למזל קשת, חשים בני תאומים מועקה. כובד ומעט דיכאון, ונתקלים בקשיים המהייבנים אותם להתייחס לחיים בצורה שונה. אינאפשר להתעלם מהם שמציק, וההתמודדות הישירה אינה קלה.

מזל קשת הוא המזל הקוטבי למזל תאומים. באסטרולוגיה מייחסים חשיבות רבה למזל הנגדי. הניצב ממול ויוצר ציר משותף. לכווכב הנמצא במזל קשת השפעה חזקה לא רק על המזל שבו הוא ממוקם. אלא לעתים השפעתו חזקה יותר וקובעת דווקא לגבי המזל שנמצא ממול. במזל קשת נמצא גם כוכב אוראנוס. שמהלכו איטי יותר ולכן משפיע בכל פעם על קבוצה אחרת בתוך המזל. לאורידוקא על כל בני-תאומים נעזר ובעונה אחת.

השנה הוא ישפיע בעיקר על אלה שנולדו בין ה-15 עד ל-19 ביוני. אלה יצטרכו לש-

את החודש הקרוב תעברו כמעט על גלגלים.
נראה שגם העבודה דורשת לצאת לנסיעות,
פגישות והיכרויות עם
אנשים שונים. קשה
איוורור בהחלט דרוש
לכם אלא שיש לשים
לב לימים מסויימים ו-
לדת גש' לתחומים ש-
בהם אתם עלולים לש-
גות. 20"ה- 21"ה בחו-
דש אינם ימים מתאים
מים לפגישות, נסיעות
או מאמץ מכל סוג.
נראה שלא תהיו חזקים ויהיה קשה לתפקד.
גם 27"ה- 28"ה אינם מתאימים לנסיעות.

הבריאות שוב תציק לכם. לפחות עד ה־24 בחודש. לאחר מכן תרגישו שוב חזקים יותר.

ממה שחשוב יותר זה ה־תחום הכספי. ששם נר־תאה כאילו אתם מתחיל־לים לאבד שליטה. קל להנות אתכם בתקופה זו. ובכל עיסקה שבצעו־תמצאו את עצמכם מפ־סיידים בגלל אמונ באנ־שים הלא נכונים. בשי־כוע הבא תוכלו לבצע את כל הקשור בכספים־מבלי להינזק. לכן דרושה דחיה של שבוע. דעיה שתגיע מחו־ל – תעורר בכם זעם רב.

אלה שנולדו בתחילת המזל חוגגים השבוע את יום־הולדתם. ואלה, ויכלו ליהנות מבריאות יותר טובה. השאר עדיין נתונים ל־מצבי רוח די קשים וכן לבעיות בריאות. בכל מה שתעשו, אם זה קִשור בכספים, בתוכניות עתידיות עבודה או כל דבר אחר, חשוב ש־תשמרו על סודיות. אל תשתפו חברים וידידים לעבודה. מישהו מנסה ופעול נגדכם מאחרי גבכם. וזה מאוד מסוכן וכשוי. עייבות רבה 25־ וב־26 בחודש.

קשורה ליחסים עם הסביבה. או יותר נכון
עובדים אחרים. זו לא תהיה שמימה
עלה. האנשים שערים הם עובדים יעוררו לא
פעם כעס. תיסכול ורצון לעזוב הכל. עמיתים
או שותפים ינסו לעכב ולעצור התקדמות של
פרויקט שיכול להיות מוצלח. וזה רק בגלל
קוצר-הראיה שלהם והסירוב לקבל רעיו-
נות מקוריים לעצמם יותר מדי.

גם ביחסים עם הממונים לא יהיה קל, ששוב לא ממני שהם אינם מרוצים מהעבודה המתבצעת. אלא ממני שהם עצמם יימצאו בבעיות ולא יהיה להם קל לללא את תפקידם. לפעמים אפילו בלתי-אפשרי. המאבקם שלהם יקשו על בני תאומים העובדים ועימם יגרמו לצורך לשנות מקום עבודה.

ליילידה ה-29 במאי עד ה-3 ביוני זו תהיה שנה מאוד משמעותית בכל הקשור לעבודה. וגם אם כרגע הם אינם מעלים בדעתם לשנות מקום. עד סוף השנה הם ימצאו את עצמם עוסקים בתפקיד חדש. לעיתים אפילו בתחום שונה מאוד מזה שבו הם עובדים היום. הנסיבות שבהן הכל יתרחש יהיו מוזרות ומפתיעות ביותר.

החודשים נובמבר ודצמבר מצביעים על תקופה שבה צפויים שינויים לכל בני תאור'מים. זה קשור במאבק על עניין מוצדק בהחלט של בני המזל, ונראה שעד ינואר ה'תשנ"א יסתדרו לשיעור רצונם של בני המזל. אפילו אם זה בהחלט לא יראה כך ברגע הראשון.

כספים ●

שנת 1987 אינה אמורה ליצור קשיים ב"משוור הכלכלי. בני המזל יוכלו ליהנות ממהכנסות נוספות ולבסס את עצמם היטב. לא מומלץ לקנות דירה חדשה ולהיכנס להתחייבויות לטווח ארוך. תקופה זו מצ"ביעה בעיקר על היכולת לחסוך ולהשקיע את הכספים בצורה נכונה ובטוחה.

שנת 1988 עלולה להיות מאוד לא נוחה בכל הקשור לכספים. כך שאת 1987 כדאי לנצל היטב. אולם, התחייבויות לתקופות ממושכות אינן רצויות. רכישה של נכס יקר- ערך עלולה לגרום דאגות קשות בארבע (המשך בעמוד 42)

נלקחו מהם זמנית. ועד שסטורן יזוז למזל
הבא. בני תאומים יצטרכו להתייחס לחיים
ביתר רצינות. אי-אפשר לטייה. כל בעיה
דורשת טיפול עמוק ויסודי.
אם כן, מה צפוי להם בשנת 1987?

● עבודה וקריירה

הבעיה העיקרית קשורה לאו דווקא לעי-סוק עצמו. שאותו מבצעים בני המזל בדרך הטובה ביותר – ביחוד לאחר ששנת 1986 איפשרה להם התחלות חדשות או התקדמות במקום הקבוע. הנקודה הרגישה השנה

מור על עצבים חזקים ולגלות כושר הסתגלות מהיר. אין ספק שאוראנוס הקפריזי והמפתיע מכין להם שנה מעניינת ומאוד לא צפויה. השיגרה הקבועה והמוכרת לא תימנע הפתעות. שלא תמיד יתקבלו ברצון.

כאמור. דברים אלה, מתייחסים לילדי השבוע השלישי ביוני. מאד בני מזל תאמינים יחושו את השפעתו המכבדה של כוכב סטורן. הרגשה אינה זרה להם. מה כש? תיים הם נאלצים להשלים עם השפעותיו הקשות של אותו כוכב. הקלילות, ההומור והיכולת להתעלם ממציבים לא נעימים. אלה לעיתים לא להכיר במוצאם – מותרות אלה

כל הפעולות שאתם מבצעים כדי לקדם פרויקטים בעבודה עלולות להתעכב השבוע, אל תלחמו בכוח להשיג הכל עכשיו. נראה שלא תוכלו לעמוד בקצב ש-הצבתם לעצמכם. זהו שבוע די מעייף, יחסים עם הסביבה אינם קלים כל-כך. ואנשים שהבטיחו הבטחות – אינם מקיימים אותן. בינתיים, השיחו על הבריאות. בתחום הרומאנטי אתם עשויים לפגוש מיהרו שימצא חן בעיניכם. אבל התנאים אינם מאפשרים קיום קשר.

ידידים באים לעזרתכם. בתוך כל העבודה הרבה שבה אתם שקועים אינכם רואים את האפשרות לסיים את מה שהתחלתם. וכאן באים לעזרתכם הברים ממש טובים, שטובתכם חשובה להם. עקשיו תמצאו את עצמכם מ"עורבים בפעילויות חברתיות וציבוריות. לא יתנו לכם להתרחק או להתחמק מכך. אך נר"ה שזה יגרום לכם הנאה. במקום עבודה צפויה גישה מוזרה ומיוחדת במינה עם משרה מבני המיו השני.

מאוד לא נוח ב־20 עד 22 בחודש. אתם
נוטים להתפרץ ולהרגיז על הסביבה ובני
קר על בני הזוג. לא ת
מיד אפשר להסכים ל
מה אתם מבקשים וגם
אם אתם צודקים כדאי
לזכור שלא כולם בנויים
באותה צורה ואנשים
זקוקים לעיתים לעזרה
מה שבא להם. גם אם
הם טועים. נסיעות לא
חריג או קשים עם אר
צות אחרות – ישמחו
אתכם מאוד. אם לא אתם הנוסעים בקרוב
לפחות תוכלו ליהנות מביקור נעים מאוד

אם ה'20 וה'21 לא יהיו נוחים. לפחות תוכן
לו ליהנות מה'22 בחודש והלאה. מבחינה
רומאנטית זהו הזמן ש-
לכם. בני המין השני
שמים לב אליכם ומעוניי-
נים ביצירת קשרים.
התחדשות של קשרים
מן העבר תוסף התרג-
שות לתקופה. נסיעה ל-
חול' עומדת על הפרק.
כדאי לשקול זאת בר-
ציון. העצמים שבי-
ניכם יוכלו להצטרף לשם
בדי לקדם את הפרויקט שלכם עוסקים.
בכספים כדאי להמשיך ולשמור על זהירות.

בכמים האחרונים הרגשתם הרבה יותר טוב. אולם לפתע משהו עומד להשתנות. התנהגותו של מישור שאלי אדם קשורים אם דרך העבר? וזה או בדרכים אחרות - תגרום לכם אכזבה. תכנן שאתם ממחרים ולשפוט ולהאשים לפני שהמצב מתברר. אולם תשעה להאמין שתהיו זוכים להסכים עם דיעות שונות ממה שאתם עושים. צהובות להדאיק אתכם. אי קשר לכספים של בני הזוג או בני המשפחה. אי מה לעשות - כדאי להמתינו

* * *
 יחודש הקרוב יהיה קצת יותר קל. בעיקר
 משום שאנשים מוכנים לשתף פעולה ולבוא
 לקראתכם. אולם חשוב
 מאוד מיהם האנשים
 שעימם אתם יוצרים
 קשרים ושעליהם אתם
 סומכים. התמימות וה-
 אמונה באנשים יכולים
 לגרום לכם נזק. לצערי
 רים מכס יש הפעם סי-
 כוי להכאיב לכם ולא-
 זב אתכם. אז שימו לב
 ובידקו היטב לפני ש-
 יסבלו. בענייני כס-ספים - היו יותר עירניים.
 טוב שתעברו את השבוע מבלי להססיד

נחודש הקרוב תמצאו את עצמכם כל-כך יסוקים. שלא יישאר לכם זמן לעצמכם. נראה שכולם תלויים בך. דווקא בכך. זה קורה בעבודה. ששם תסריט אנשים והתפקידים של-הם עוברים לאחריות-כך. אך גם בבית תהיו מאוד עסוקים. תחום המגורים מעסיק אתכם רבות. אך בין השאר תתכוננו לביקור מתע של אורחים שיגזלו מכם זמן יקר ואף מאמצים. בתחום המאכלים – משהו חדש מתחיל להתעורר.

20* ובי' 21* חודש – אתם נוטים לבצע
עולות מסוכנות בקשר
לכספים. זה לא
זמן הנכון לקחת סי-
ונים. אתם עוילים ל-
מסיד. נסיעה, פסול או
ציאה לחופשה כדאי
בצע בין ה' 22 ל- 24 ב'
ודש. תיהנו ממנישות
וידים ומבילויים
ומאנשים. ילדים יגד-
ו לכם הנאה. אך בכך
יגפער להסתמך. ו-
ש לציון שה' 27 וה' 28
סוכנים עבורם וכדאי
שורכים עיניים ויכולו
לברוא את שמים

ינייני מגורים הפוכים לפתע להיות חשובים. תתם חושבים לארגן את הדירה מחדש או לעבור למקום אחר. ה" שבוע הזה אינו מתאים למכירה, קניה או כל עסקה הקשורה למגוריים. זה לא קשור למדבכס, הכסף, שממשיך הפתע לטובה, בזאת תיווכחו בסביבות ה"22 עד ה"24 בחודש. פגישה חשובה צפוייה ב"25 או ב"26 בחודש תוכלו לק"ם את מה שעובד האחרון, כושר יכירונו שלכם עולה, לנשות את המוני לכה

שני מיכתבים שכתב מרדכי וענונו בכלא לאחיו מאיר

מרדכי וענונו. האיש החשוד כי גילה את סודות האטום של מדינת ישראל. עדיין יושב בכלא. הוא יושב בבידוד מוחלט. כשבתאו יש מצלמה המצלמת את כל מעשיו לטלוויזיה במעגל-סגור. הוא אינו רשאי להיפגש עם איש מן האסיר-רים האחרים הכלואים באותו הכלא. יש לו שומר קבוע. הנמצא איתו

77

טה של ג'ודי. ששלחה מארה"ב. למרות שעברה בדיקה. הגשתי עתירה לבג"ץ בעניין זה. וגם בנושא של עוד מיכתבים שמונעים ממני לקבל או מעכבים אותם זמן רב. ובנושא של שיחת-טלפון — זכות שיש לכל אסיר.

האם אתה יכול לברר עם האגודה לזכויות האזרח את האפשרות שהם יתנו בעו את הטלוויזיה ולהגיש בג"ץ — מרוע מונעים ממני להסביר את המניע לעבירה שאני מואשם בה. לאור כל מה שהתפרסם בעיתונות עד היום.

תברר אם סמיר קפיתי קיבל את מיכתבי והאם הוא שלח לי מיכתב או שהוא מחזיק מיכתבים אליי מאת מקיניית.

תביא בבקשה מיכתבים מזיכרונותי מיועדים לי.

תמסור ד"ש חם לכל האחים אחד. ותאמר להם שאני מרגיש טוב וחושב על כל אחד. ושלא ידאגו יותר מדי. אני עוד אשתחרר מהשבי. אני שבו. אני לא אסיר. לא עבריין.

וענוני: מיכתב מהכלא

אני שבוימילחמה. מילחמה פרטית שלי.

המאסר שלי הוא פוליטי. וגם המישפט הוא פוליטי. זה לא מיקרה שאני גם מקבל טיפול פרטי. ברור שאני קטן מול המימסד הזה. אבל אני עוד אצא לחופשי. ו"א. הם לא יכולים לעצור ארתי בלי הגבלה.

עד מתי יחזיקו אותי בבידוד, ומה יקרה כשהתקופה הזאת של הבידוד תסתיים. האם אז הם לא חוששים שאני עלול לגלות "סודות". או שאולי המימסד רחוק מלתק אותי במשך התקופה הזאת. עד שהמישפט יסתיים. כפי שהמתכננים אותי. ואז המטרה של הבידוד היא לא מניעת גילוי סודות. אלא המי

"אני שבו" מילחמה — מילחמה פרטית שלי!

טרה היא למנוע ממני הגנה טובה. לי התכונן למישפט. מוטי. להתראות.

16.4.87
אל מאיר, שלום

מה שלומך ומה חדש. תוכניות שלך. מה קורה. אני רוצה לכתוב בצורה יותר ברורה מה המצב שלי כאן. אני מרגיש כך.

האם אני שבוי בידי השב"כ או מוחזק זק ביי שרות בתייהסרה? יש להם. לשב"כ. הרבה סיבות מדוע לנקום בי. במיוחד שהצלחתי להגיע ללונדון. זה כישלון של השב"כ. עדיין לא פורסמה כל האמת. מהו תפקידו של השב"כ ב"מרינה הזאת"???

אני רוצה שיירדו ממני. כמו כל איש עצור לפני מישפט. שאף אחד לא מטיייד אותו. יושב ומחכה למישפט. כך זה עם כל האסירים. אותי הם לא רוצים לעזוב. אני ב"טיפול" אישי שלהם. החקירה הסתיימה. אין להם סיבה להתנכל לי. אלא אם כן רוצים להתנקם בי לסגור אותי חשבון. מי יכול להגיד להם מה לעשות? להתראות. מוטי.

② מקי 16/4/87
אל מאיר, שלום
מה שלומך ומה חדש. תוכניות שלך. מה קורה. אני רוצה לכתוב בצורה יותר ברורה מה המצב שלי כאן. אני מרגיש כך.
האם אני שבוי בידי השב"כ או מוחזק זק ביי שרות בתייהסרה? יש להם. לשב"כ. הרבה סיבות מדוע לנקום בי. במיוחד שהצלחתי להגיע ללונדון. זה כישלון של השב"כ. עדיין לא פורסמה כל האמת. מהו תפקידו של השב"כ ב"מרינה הזאת"???

ורורשים שתפעל לטובת המדינה, הר כיוו שהם פעלו לטובתם האישית ולא מילאו את תפקידם, וכל דאגתם היא רק להגן על עצמם. על המשך החוקתם בקרנות המיזבח של השילטון. פוליטי קאים עלובים. החליטו שאסור לי לקבל את הקסי

בכל שעות היום. והמוציא אותו לטיול יומי בן שעה. לבד.

השומר האישי מספק לווענונו את כל צרכיו הבסיסיים. והוא ש'אחראי גם על הניירות שאותם מקבל וענונו לכתובה. וענונו אינו רשאי להחזיק בלוק-ניירות. בכל פעם שהוא צריך. הוא מקבל מן השומר מיספר מוגבל של ניירות. הממוספרים בסדר עולה. כשהוא מסיים את כתיבתם. בודק השומר אם מיספר הניירות זהה למיספר שקיבל.

מיכתביו של וענונו עוברים צנזורה קפדנית ומגיעים ליעדם רק אחרי שבועיים עד שלושה שבועות. מקצת המיכתבים אינם מגיעים כלל. וענונו ביקש משומרו שיחזירו לו את המיכתבים שאינם נשלחים. אך לא נענה.

לוענונו מותר גם לקבל מיכתב'ים מן החוץ. גם אלה עוברים צנזורה קפדנית. לאחיו. מאיר ואשר וענונו. ידוע כי מרדכי אינו מקבל את כל המיכתבים שנשלחים אליו. אך הם אינם יכולים לעקוב אחרי כולם.

בני משפחתו רשאים לבקר אור'תו פעם בשבוע למשך חצי שעה. הפגישה נערכת משני צידיה של רשת-ביטחון. בחדר נוכחים באור'תה השעה גם מנהל הכלא. איש שב"כ וסוהרים.

בני-המשפחה אינם רשאים ל'הביא לו שום דבר. פרט לבגדים. שנים הם עוברים בדיקה.

וענונו מקבל בכל יום עיתון'צהריים. ואחיו עשו לו גם מינוי על עיתון הארץ. לעיתים שולל הסוהר האישי גבר חובש כיפה. את העיתון היומי מן העצור. באופן שרי'רותי. ללא הסבר.

22.3.87
אל מאיר, שלום

אני מחזיק מעמד וסומך עליך. שא'תה ואשר ושאר האחים עושים את ה'מקסימום לעזור לי להתגבר על כל הקשיים ששרות-הביטחון מערימים בדרך למישפט צודק והוגן. לא נשאר לי שום קשר עם העולם החיצוני. והפגישות שלי איתכם מוגבלות לחצי שעה. שלא מספיקה להרבה. אם אני מחזיק מעמד. זה ניצחון ה'מונח בעצמי ובמה שעשיתי. אני ה'יודע את האמת. וזה יכול להחזק אותי גם בתנאים אלו. ואתם אחים יקרים. שמכירים אותי ומכירים אחד את השני. יודעים שאפ'

צוות העולם הזה ליווה את אוהדי בית"ר ירושלים לאיצטדיון "בלומפילד" – ובחזרה

האוטובוס של בית"ר

הנהג שלנו זאב הררי, נהג האוטובוס, שגם הוא אוהד בית"ר שרוף, הביא לאוטובוס את שני בניו. שישבו לידו בספסל הקידמי של האוטובוס. "במישחקי-חוץ אני הנהג של הקבוצה."

ב"טחיש להפועל הרבה אוהדים. "איר לא? נותנים אוטובוס חינוס, כולם כאים." כך אמר אחד מאוהדי בית"ר, שבשבת האחרונה, כמו בכל שבת, התייצב בשעת-צהריים חמה כי רחבת בנייני-האומה בירושלים, וחיכה לאוטובוס שיוביל אותו ואת שאר האוהדים השרופים לאיצטדיון בלומפילד כיפו.

בשבת הזאת, בניגוד לשבתות קודמות, היתה הרחבה צבועה, דווקא, כי צבע האדום, שהוא למי שמבין קצת בכדורגל ובעיקר בפוליטיקה, ציבעה של קבוצת הפועל. אוהדי בית"ר, כי ציבעי צהוב-שחור, שהיו בשלב זה מעטים, נטמעו בין אוהדי הפועל הרבים.

קבוצת הפועל ירושלים, למי שאינו מבין, נמצאת בליגה הארצית, ובשבת האחרונה נאבקה על המקום הראשון בליגה זו, שיוכל אותה אל הליגה הלאומית בעונה הבאה.

כשראו אוהדי בית"ר את ים הרגלים האדומים, התחילו לצעוק: "קומניסטים! הלוואי וגם בשנה הבאה תסעו חינוס! בטח, אתם תסעו באוטובוס חינוס."

התוקיע יעקב רחמים הביא תוף גדול ליציאת מס' 8. הוא וחבריו המסנדלים בירושלים.

לנות לשבת במקומותיהם על הספסלים, והם עמדו במעבר, ניהלו שיחות עירוניות על עתיד הקבוצה והמדינה, ושרו את שירי האליפות לצלילי הקסטות.

יאללה בית"ר תמונה כוללת של האוהדים טובוס ושל האוהדים השרופים. במהלך הדרך לא היתה לרבים מהם הסבת

ואנחנו נשלם קופת-חולים להסתדרות!

אוהדי הפועל לא נשארו חייבים: "בושה! אתם אלופים והנהלה אפילו לא נותנת לכם אוטובוס חינוס!" אוהדי הפועל נסעו לחדרה, אוהדי בית"ר התחילו למלא את הרחבה שהתרוקנה. מחיר כרטיס הלך ושוב ליבלומפילד עלה פעם, "שש שקל" כי ריבירי האוהדים, עכשיו הוא עולה "שמונה שקל".

שלום, איש גדול מידות, ששרשרת זהב עבה לצווארו, עמד בקירמת האר טובוס ומכר לאוהדים כרטיסי-כניסה לאיצטדיון: 25 שקל הכרטיס. אוהדי בית"ר ענדרים ברגלים, כובעים, צעיפים, כרזות וטייפים גדולים תפסו אט-אט את מקומותיהם. בשלב זה היה עדיין האוטובוס מצוחצח ונורף ריח של נקיון. בתוך דקות ספורות היה האוויר לבילי שירי האליפות ושירי הקבוצה שהתנגנו בקוליות. מכל טייפ נשמעה מנגינה אחרת, שיר אחר, זמר אחר, כשהמכנה המשותף לכולם הוא: בית"ר ירושלים האלופה.

השירים לוו בקולותיהם הערבים של האוהדים השרופים שידעו, כמובן, את כל המילים בעל-פה.

עניין הפועל ירושלים לא ירד מעל סדר-היום: "האליפות לא תהיה מושלמת אם הפועל לא תפסיד היום." אמר אחד האוהדים לחלל האוויר. אחר ענה לו מייד: "מה איכפת לך שהם ינצחו ובשנה הבאה יהיה לנו סוף-סוף דרבי?" "איפה נשחק דרבי אם אין איצטדיון?" ענה אחר.

"הכל בגלל הרב פרץ." ענה פוליטיקאי מהספסל האחורי.

"שיעלו ללאומית. מה איכפת לנו שכבר יהיה לנו שש נקודות בטוח. עם הפועל לא צריך להתאמץ, הם יתרמו

חבורת המסנדלים משה ניסים, במרכז, שבימים כתיים קונים הוא פקח בעיריית ירושלים, עוטה על גופו בשבת גליבה צהובה, שעליה מוצמד סמל של בית"ר.

מתפלח אוהד בית"ר ירושלים המחזיק בידו כרזה ועליה התמונה של שחקני הקבוצה האהובה עליו. סיפר כי מגיל 5 הוא מתפלח למיגרשי-הכדורגל, ואין אצלו שבת בלי מישחק של בית"ר.

האשכנזי היחיד
משמאל: משה הראל, ש.היה-פעם" הור רוביץ, ושחבריו אמרו שהוא האשכנזי היחיד באוטובוס. לידו: יעקב מזורחי המתגורר בשכונת הבורכים.

כדי לחסוך
חייל צעיר (משמאל) משכונת סרסימון, ליאור מרז, סיפר שאת כל המשכורת הצבאית הוא מוציא על בית"ר ירושלים. כדי להשלים את התקציב הוא עובד בלילה במאפיה.

מוכר הכרטיסים
שלוש, שבידו היתה חמילה שלמה של כרטיסי-כניסה למישחק, שאתם מכר לאוהדים בעליה לאוטובוס. הכרטיסים של שלום היו רק ליציע מס' 8.

חתימות השחקנים
אחד האבירים הפופולאריים ש- הביאו האוהדים היה דגל צהוב גדול, שעליו מצויירת מנורה העומדת על כדורגל, וחתימות השחקנים.

לעולם לא!
אוהד שרוף של בית"ר ירוש- לים מראה מחזיק מפתחות מיוחד במינו, שמצידו האחד כתוב: "לעולם לא תצ"

עדי לבד" שהיא סיסמה הלקוחה מאחת הקבוצות האנגליות. בצידו השני של מחזיק המפתחות מוט- בעת המנורה. סמל בית"ר ומתחתיה המילה "בית"ר".

נושאים בידיהם טיפים, דגלים, צעיר פים, כובעים, והכי חשוב: שקיות מל- אות גרעינים. בשלב זה היתה כבר ריצפת האוטובוס מזוהמת בקליפות גרעינים ובדלייסיגריות.

בתום המישחק, שמביני דבר הודיעו כי היה המישחק הטוב ביותר של בית"ר העונה, יצאו האוהדים השרופים כמו נחל גועש מיציץ 8, היציץ המוקדש באיצטריון בלומפילד לאור הרי בית"ר ירושלים.

אחרי ניצחון 2:0 מול קבוצת מכבי נתניה, היה מצבה'הרוח מרומם ביותר. כל יוצאי המישחק, ללא יוצא מן הכלל, התגבשו לערימת אדם אחת, צועקת, רוקדת ושרה לכבוד בית"ר האלופה. הם נופפו בדגלים עצומים בצבעי צהוב-שחור.

באותה השעה היו שחקני הקבוצה בחדרה'הלבשה כשהם מתקלחים, מת- לבשים ומסתרקים. הם יצאו אחד-אחד מן המיבנה וזכו, אישיאיש בתורה, לשירה ארייה שעיקרה הערצה. נהג האוטובוס קיים את שהבטיח. הוא המתין 20 דקות בדיוק ונסע מן המקום. מי שהספיק, עלה לאוטובוס, מי שלא הספיק נאלץ להידחק למי כוניות פרטיות של אוהדים שרופים אחרים.

האוהדים שנסעו במכוניות הפר- טיות ישבו כל הדרך כשחצי גופם בחוץ. בידם אחזו בדגל קבוצת בית"ר, נופפו בו לאורך כל המסלול. אחרים אף הרחיקו לכת וישבו על גגות המכוניות וכך עלו לירושלים, תוך כדי צפירות, תרועות חצוצרות, היכהבי אורות המכוניות וצרחות ארירות. הם חסמו את הדרך העולה לירושלים ויצרו פקק תנועה אדיר במעלה הקסטל.

אצבע
על כובעו של גל רפי- אל מסמלת המקוט הראשון ומתחתיה סמל בית"ר.

בית"ר שווה כל דבר. אין גדולה כמו בית"ר!"
לא, תעזוב, נמאס לי לבזבז כסף על נסיעות!"
האוטובוס התקרב בינתיים ליפו. השיחות נפסקו, והאוהדים השרופים התחילו להוציא את דיגליהם. צעיפיהם ואבזורים אחרים מן החלונות ובגרונות ניחרים וצורדים צעקו וצרחו את שיר האליפות. הנהג הודיע שהוא ימתין להם רק 20 דקות אחרי סיום המישחק. "תן עוד כמה דקות, למה אתה יורע, אחרי המישחק רוצים קצת לגעת ב' שחקנים כשהם יוצאים, וגם כן קצת ללוות אותם לאוטובוס!"
אבל הנהג לא הסכים. האוהדים השרופים ירדו מן האוטובוס, כשהם

נקורות לכל הליגה ויירדו עוד הפעם." השעה 3 התקרבה והאוטובוס יצא לדרך. עד הקסטל היתה שם שירה ארירה: "בית"ר האלופה! לעולם לא תצעדי לבד, בית"ר ירושלים! בית"ר זו אימפריה!"

במהלך הדרך הסבירו האוהדים השרופים את הפילוסופיה ואת תפיסת העולם הפוליטית שלהם. "אנחנו כל החיים עם הליכוד!" "הלוואי ויצחק פרץ לא יחזור לממ" שלה, כי הוא והרתיים נגד איצטריון בירושלים!"

"אין גדולה כמו בית"ר." "זה שאוהנה עוזב יפגע בבית"ר, אבל מה לעשות? שיתקדמו!" "למלמילאן לא היינו נותנים לל- כת. אורי זה בית"ר. אוהנה זה עוד לא ממש בית"ר. חוץ מזה הוא שחצן וגם כן לא נורא שהוא עוזב."

"כל התל-אביבים הם אוהדי בית"ר מווייפים. רק כשאנחנו מובילים בטב- לה הם מגיעים." "בעזרת השם יבוא הרב'ל (גם אלי- פות הליגה וגם גביע המדינה) ונסגור את ירושלים לחורש. ואללה איזה חגיגות נעשה!"

"טוב, יוס'היכרון עצר אותנו."

"תגיד, למה משה לא בא?"

"למה הוא נהיה אינגליזי, רוצה לראות גמר גביע האנגלי בטלוויזיה. אני אותי לא מעניין כלום. אני מקליט בווידיאו. איפה שבית"ר, אני אחריה!" "מוכרחים איצטריון בירושלים. אני מרווה 80 שקל משכורת צבאית. מוכרח לעבוד בלילה במאפיה להרוויח, כי בית"ר עולה לי מאתיים שקל בחורש."

"לא נורא. לא נורא כמה עולה."

שיחה של אלי אוחנה

נאיות של העולם הזה. אמר ללוי כי הוא אינו אוהב את העיתון. מכיוון שזה עיתון אש"פיסטי וקו- מוניסטי.
לוי: שרצה להדגיע את התקפתו של אוחנה. אמר לו: "אבל אורי אבנרי היה באצל לוי!"
אוחנה שתק רגע ושאל: "מה זה אצל לוי?"
לוי נדהם. חשב רגע וענה: "אירגון צבאי לאומי של בגין."

אוחנה לא הסתפק והמשיך: "אז מה זה לח"י?"
לוי: "זה של יצחק שמיר."
אוחנה: "אז מה זה לא היו ביחד?"
לוי: נבזבז קצת. הסביר לאוחנה שגם אצל וגם לח"י זה "אנחנו. הליכוד. אחרי שקמה המדינה כולנו נהיינו ביחד."

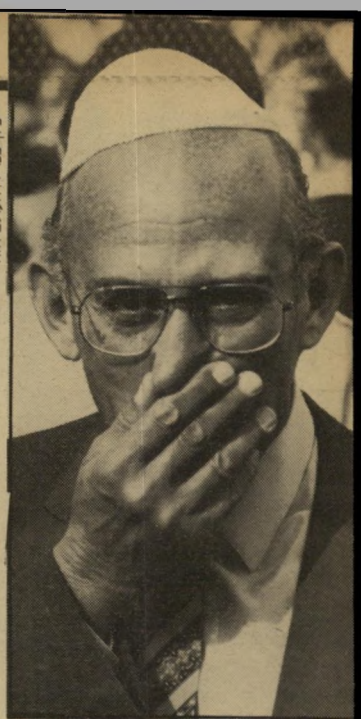
ואוחנה לא הירפה: "אז מה זה הפלמ"ח?"
לוי: בחיוד מבוויש: "הפלמ"ח זה המערך."
אוחנה: "ואללכ תמיד חשבתי שהפלמ"ח זה גם כן אנחנו. הליכוד."

מי שנסע במוצאי-השבת לירושלים. ולא הבין מדוע התנועה אינה מתקדמת. מי שהיה באותו הערב תקוע בשיירה ארוכה במעלה הקסטל. היה צריך לדעת שבראש אותה השיירה נסעו מכוניותיהם של אוהדי בית"ר ירושלים. שחזרו מאיצטריון בלומפילד. ביפו.

בתחילת השיירה נסע גם האוטובוס שהוביל את שחקני הקבוצה האלופה ומנהליה בחזרה לבירה.

בספסל הראשון שמאחורי הנהג ישבו בצוותא אברהם לוי. מנהל בית"ר. ואלי אוחנה. החלוץ ה- מוכשר. אליל הנערות, יפה-התואר. מי שנמכר ב- שבוע שעבר לקבוצה בלגית. אוחנה. העסוק ב- ימים אלה בעיקר במחשבות ובתוכניות לעתידו הבלגי. סיפר ללוי כי הוא אינו חושש מן המעבר לקבוצה אחרת. ולא יתבייש לחזור לירושלים אם לא יהיה לו טוב שם. ואם לא יצליח להשתלב בקבוצה.

כשנודע לאוחנה כי מאחוריו יושבות עיתו-

ציון צמיר, העולם הזה

נדאי להיות ניסים גאון. זה עוזר מאוד לעסקים. זה עוזר, למשל, לא לשלם ריבית

לגאון קוררים ניסים

כשמו בן הוא: הוא גאון, וקוררים לו ניסים. אחד הניסים האלה מתפרסם לראשונה בעמוד זה. הוא נוגע לבנק צפון-אמריקה, שעמד לפשוט את הרגל, אך שניצל עליידי הממשלה, למרות שגורל בצורה פלילית.

נסים גאון לא היה סתם לקוח בבנק זה. הוא היה אחד ממייסדיו ומבעלי מניותיו.

יש לו גם מעלות נוספות: הוא היה מקורב למנחם בגין, שלקח אותו עימו במסעותיו. בתו נשואה ליואל הרצוג, בנו של נשיא-המדינה, החי בשווייץ והמכה כראש הקהילה היהודית ב"ז'נבה". הוא עזר להקים את מפלגת ת"מ. כאשר תמ"י הפילה את הממשלה הי קודמת, ממשלת-הליכוד, לקחה חברת סולל-בונה על עצמה חלק מעסקיו בניגריה, שסבלו קשות אחרי ההפיכה הצבאית שם.

הוראה של מונסה

עם הקמת בנק צפון-אמריקה ב-1983, משך ניסים גאון כספים מ"חשבונו שם". הוא פעל בעיקר באמצעות חברת אפרופים, שמישרדיה שוכן

כפוצת גאון	
הרכב החוב	
1.1 אפרופים בע"מ (חובש ישראל) (חח"ד)	\$ 134,262
1.2 אפרופים בע"מ (חח"ד)	\$ 1,000,000
1.3 דוד ונסים גאון (הלוואה עו"ש)	\$ 537,643
1.4 נגה ס.א. (חברה זרה) (הלוואה)	\$ 510,105
כמו כן קיים חוב נ.א.ב. שלגאון חלק בה.	
הסדר פרעון מוצע	
הניספח למכתב-ההסדר	
חמישה חובות שונים	

מיסמך ההוראה: ריבית 0000%

לפי בקשת הגב' מונסה, אפרופים אשראי קבוע בסך 2.5 מיליון דולר, ללא ערבויות ממשיות, שהרי מדובר באחד ממייסדי הבנק ומבעלי-מניותיו.

אילו חייב החשבון בריבית ריאלית, היה על גאון לשלם בשנת 1985 לבנק ריבית בסך חמישה מיליון דולר, כפי שמי גלה הישוב של הבנק.

ב-19 בספטמבר 1985 כתבו עורכי-הדין וקסלר את כרגמן, שנשכרו על-ידי בנק צפון-אמריקה, מיכתב ליוסף ויגרצין, המנהל המורשה של הבנק מטעם בנק ישראל. הם דיווחו כי בישיבה שהתקיימה בלישכתו של ויגרצין, בנוכחות עורכי-הדין יעקב וקסלר וזמשה אבולס מבנק ישראל, הוחלט לאשר את הסדר תשלום החובות, שה ציע גאון בטלקס.

במיסמך המצורף נקבע כי כפוצת גאון חייבת לבנק כ-2.2 מיליון דולר, מזה 1.13 מיליון דולר שלקח באמי

צעות חברת אפרופים ישראל שכביעלותו, מיליון דולר לדוד וניסים גאון, ועוד 510 מיליון דולר לחברת נוגה של גאון.

הסדר פירעון-החובות הוצע על-ידי נסים ויואל הרצוג, שהפטיחו לפרוע את חובות אפרופים בשלוש העברות מחו"ל. את יתר החובות יפרעו מתקבולים צפויים מליבריה.

עורכי-הדין העידו כי: "הבסס המצופה מניגריה אינו מגיע, בשל ההפיכה שם", וכן כי "ביצוע ההסדר באופן מישפטי מלא מחייב סדרת מיסמכים, אך מחישש לזעזוע ההצעה על-ידי מיסמכים פורמאליים, מוצע לעשות את המינימום הדרוש".

עורכי-הדין העידו גם שקיים חוב נוסף של חברת נא"ב (נורת-אמריקה) בבנק, שבה יש חלק לגאון, אך אין הוא מודע להלוואה לחברה זו. הוא מבקש מידע הקושר אותו להלוואה.

באפריל-מאי 1986 העביר גאון משווייץ שלושה תשלומים בסך כולל של כ-1.5 מיליון

מס' הסניף 4092

מס' החשבון 017900

שם החשבון: אפרופים חברה (חח"ד)

ריבית זכות	סיפור ריבית %	9999	אופן חישוב	3
ריבית חובה	סיפור ריבית %	0000	אופן חישוב	1
עבלה וטיפול בחשבון:	הסיעור באג או פרומיל	13-14	הסימול	12

החשבונית נכנסה לתוקף ב-1985

דולר, ובה זוכה חשבונו ונמך חקו כל חובותיו.

ההפרש: 5 מיליון

המסקנה: במשך שלוש שנים שילם גאון על אשראי של כ-2.5 מיליון דולר ריבית מיוחדת ונמוכה. הפרשי-ריבית אלה הם למי חות חמישה מיליון דולר בשי

יתרת החוב של 2.5 מיליון דולר, שניתן לו בינואר 1985 (יחד עם חלקו בחוב נא"ב), החזיר רק 1.5 מיליון דולר.

בעוד לקוחות של הבנק עומדים לדין ונתבעים לשלם את מלוא הריבית והחוב, ויתרו לגאון על שישלם מיליון דולר, ריבית והחזר חלק מהחוב.

גאון לא היה יחיד בדורו. כמה בעלי-מניות ומנהלים נוספים של הבנק נהנו מהטבות דומות. על כך בהמשך.

יאושר עקרונית ההסדר שהוצע ע"י גאון בטלקס מ-27 באוגוסט וישלח נוסח הסכם ערכות שעבוד מניות לחתימתו. (לוטה תאור תמציתי של חשבון גאון ונוסח מוצע של המכתב. אני מציע כי לפני שיגור המכתב נקיים דיון נוסף בשאלת הסדר הפרעון המוצע בסעיף 1 לטלקס נוכח הקשיים שנוצרו בניגריה. את הסכם הערבות/שעבוד אמור להכין אבי ואח תצהיר עו"ד כרזל אנסה אנכי לקבל).

ימשך הכרור לגבי חשבון אריון זוסמן והתיחסותו לחובותיו ל-נ.א.ב., וכו' לעשה מאמץ לאתור רכוש בארץ.

קטע ממכתב עורכי-הדין וקסלר נקיים דיון נוסף.

מי יגאל?

(המשך מעמוד 7)
נות משרדים על שטח של 22 אלף מ"ר. הם מנהלים משאומתן למסירת השטח בעסקת-אחווים. שווי הנכס מוערך על-ידי גורמים כלכליים בשרי שה מיליון דולר. אולם התמורה תבוא רק בגמר הבנייה, בעוד שלוש שנים לפחות. מכאן שהכנסה צפויה זו לא תפתור את הבעיות המיידיות של הבנים, ויש גם להביא בחשבון תשלום מס-השכחה גבוה.

הידיד התפטר

הגורם שהבנים אתם עמוק לבוך הוא רכישת חברת-ההספקה החקלאית הספקה מידי כונסי-הנכסים, בסכום של 4.2 מיליון דולר במזומן. את הסכום לוו מידי אירגון הקניות של המושבים בצפון, כאשר מנכ"ל האירגון היה אברהם כרמאיר, לשעבר מנכ"ל משרד-החקלאות. כיום הוא מנהל בכיר בעסקי בני הורביץ.

אירגון הקניות שכר באחד רונה את עורכי-הדין רם כספי, החוב המגיע כיום לחמישה מיליון דולר, והמצאה מיידית של ביטחונות נאותים, שכן הביטחונות שניתנו בשעתו אינם מספקים כיום.

בני הורביץ משקיעים את כל זמנם בהספקה, והצליחו להביא את החברה לריווחיות. הבעיה היא שכלל שהם מצליחים יותר, כן גובר התמריץ של יריביהם בתחום זה לחסלם. וכיצד יוכלו להתחרות בהמשכיר המרכזי בתנאי-מימון לחקלאים?

כאשר רכשו את הספקה, עברו בה 350 איש. היו לה 120 מכוניות, ושיל-50 אלף דולר לחודש דמי-שכירות למחשב איי-בי-אם 38, שהיה מחובר ישירות לצינור מנהטן בנק. כיום מועסקים בה 108 איש, 30 מכוניות, נרכשו מחשבים לכל אחד מעשרת הסניפים במחיר כולל של 120 אלף דולר, והעסק מרוויח. החברה מוכרת כל חודש בארבעה מיליון דולר, ומכון התערוכות שלה (22 דונם בצור מתסגולה) עובד בשיא היכולת.

על מה מבוססת תוכנית ההבראה של בני הורביץ?

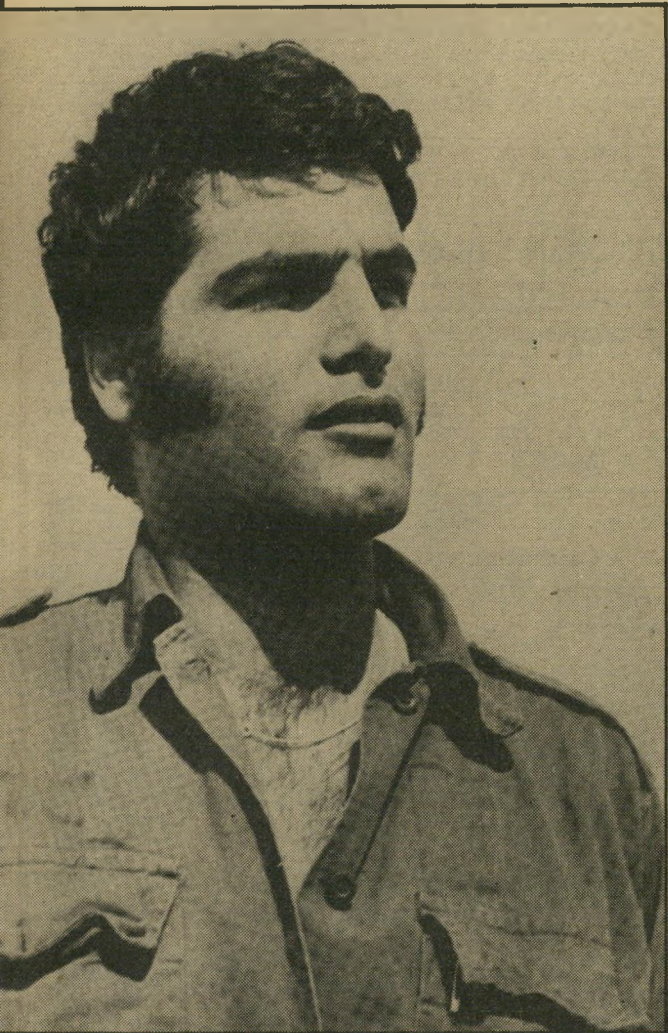
החוב לב"ל יוקטן ב-3 מיליון דולר ממכירת הנכסים הבאים: זכויות-בניה על גג מיבנה מיסחרי קיים בקריית מלאכי, השייך לאורן מיבנים; מכירת נכס בשוק תלפיות ונכס בטירה, שני הם מושכרים. לאחר מכן יסכים בל"ל למכור את החובות, דבר שיאפשר לאורן מבנים לצאת בהנפקה בתמיכת בל"ל שתגייס מהציבור עוד שלוש מיליון דולר, אם רשות-ניירות הערר תסכים לאשר הנפקה לחברה במצבה הרעוע.

הכנסה נוספת תבוא אם יתנו רשויות המדינה אישור למתן משכנתאות לשטחים שבנתה אורן באפרת, בגרה המערבית. שם נבנו יותר מ-3000 מ"ד במרכז מיסחרי. המחצית נמכרה, ומחצית הושכרה. כאשר השטחים הושכרו, אברהם הזכות לקבלת משכנתאות לצור כי מכירת השטחים. עתה מטפלים בהשגת הזכות מחדש, ובמכירת השטחים המיסחריים תמורת כמיליון דולר. תוכנית נוספת היא להעביר את מכון-התערוכות בסגולה למקום אחר, ולבנות במקום (צומת סואן ביותר) רכי מכר גדול.

יש סיכוי טוב שהתוכנית תאושר, ושההבראה תצליח. במקרים של חבירות אחרות, כמו מתי ליפשיץ, הצליחה ההבראה. הבנקים כבר למדו כי מוטב להמשיך בעסק קיים מאשר לפרוק. אחד שירד מההפינה הוא ידידו הטוב ורעו לדרך הסרי ליטית של יגאל הורביץ, זלמן שובל.

לפי חודשים התפטר ממועצת המנהלים של אורן מיבנים. כאשר שאלתי לסיבות, ענה כי החוק החדש בדבר אחריות דירקטורים מחייב אותו להקדיש זמן לתפקיד, ומכיוון שיש לו די חבירות מישפחתיות משלה, שבהן הוא מכהן כדירקטור, העדיף להקדיש את זמנו להן.

הם ברחו מהארץ והשאירו חובות במיליוני דולארים ★ הם גרים שוב בסטייל בדירה יקרה בשכונה טובה ★ כוכבו של עמוס אהרוני דרך שוב, כאלוף-הטניס של המישמר הלאומי האמריקאי

עמוס אהרוני
העסקים מתחילים לפרוח

בפארק-אכניו, במנהטן, בכניין רחבי ידיים ומרשים ביופיו, ממקמת הדי מיפקדה של מחסן-הנשק מס' 7 של המישמר הלאומי. כפתח מתנופף לו תמיד דגל ארצות-הברית. בתוככי הבניין הישן, לאורכם של הקירות החי שוכים, מוצבים פסלים ואותות ומגיני כבוד שנהם זכו חיילי המישמר בעת שרותם הצבאי, בקרבות במזרח הרחוק וסתם בתחרויות-ספורט שבין חילות צבא-ארצות-הברית.

חייל

בצבא אחר

חיילים לובשיי-מדים-מנומרים מסתובבים באולמות הגדולים של הבניין. הם נושאים נשק אישי. ברחבה הגדולה לחניית-הרכב, ההופכת ביד מות-החורף הקשים למיגרשי-טניס, חונות מכוניות-צבא, וחיילים עסוקים בתיקון כלירכב.

באחד החדרים, באולם גדול ומרשים ביופיו, נערך לפני כמה שבועות טקס מיוחד במינו. חילקו שם פרסים לחברי מועדון-הטניס היוקרתי של היחידה, לראשונה מאז שנוסד המועדון וזה באליפות זו, שלא היה מעולם חייל ביחידה. הוא היה חייל בצבא אחר. עמוס אהרוני וזה בכבוד, והוא אלוף-הטניס של מחסן-הנשק מס' 7 לשנת 1987.

לפני שנתיים הגיע אהרוני לניו-יורק בגפו. מישפחתו נשארה בווייליה המפוארת בשכונת אברטור בירושלים. עמוס שכר דירת-חדר עלובה בכניין מגורים השייך לישראל, וקבע את מושבו במנהטן.

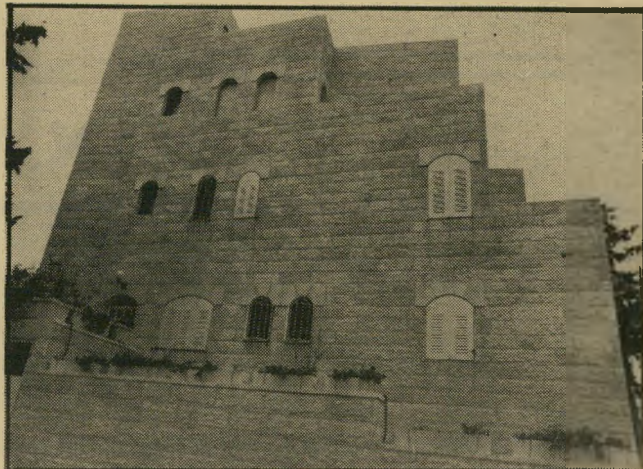
בקומה השניה של הבניין העלוב, בשני חדרים קטנים, שלחם מחובר מיטבחון צר וחדרי-אמבטיה קטנטן, חי עמוס יותר מחצי שנה. הוא נאלץ להחליף את ביתו המפואר ומלונות הפאר, שבהם נהג להתארח, במסעדות בעולם, בדירה קטנה ומוזנחת, וחיכה בקוצר-רוח לאיחוד מישפחתו. בארץ ניתן צו-איסור-יציאה נגד קלרה.

לפני יותר משנה הצליחה קלרה להערים על מישטרת-הגבולות, וברחה מן הארץ עם ארבעת הילדים. כשהגיעה לניו-יורק, שכרה המיש-פחה דירה, והחיים התחילו להתנהל על מיינוחות. עמוס הצטרף למועדון

המישמר הלאומי הוא צבא מילואים, השייך למדינות הנפרדות של ארצות-הברית. בעיתות-מלחמה הוא מצטרף לצבא ארצות-הברית. "מחסני-הנשק" (ארמורים) שלו בערים הגדולות הם למעשה מיפקדות אוגדתיות ומרכזים חברתיים של אנשי-המילואים.

"מין נטע זר"

שעות אחרי-הצהריים הופיע עמוס מישפחת אהרוני, בהרכב מלא, לקבל את הפרס.

הוויליה של אהרוני בשכונת אברטור בירושלים
מדירה עלובה ומוזנחת לדירה של 2000 דולר

עמוס, אלוף האוגדה האמריקאית

קלרה אהרוני
כרטיסי-האשראי הנכונים

אהרוני ממשיך לעשות עסקים. מישדרו ממקום בשדרה החמישית היוקרתית. קלרה אינה עובדת, ומנצלת את זמנה לטובת לימודים באוניברסיטת קולומביה. ארבעת הילדים לומדים בבתי-ספר אמריקאיים בשכונה. הבן הקטן, שלא מכבר מלאו לו שנתיים, נשלח לגוילדים דתי, "כרי שילמד קצת יהדות, קצת יידישקייט", כדיברי קלרה, שאימצה את ז'רגון היוורדים.

עמוס אהרוני, שנמלט מישראל לפני שנתיים בשל הסתבכויות כלכליות, חי לו בניו-יורק בסטייל. עמוס, קלרה אשתו וארבעת ילדיהם מסתובבים ברחובות ניו-יורק כבירוי-שלים. מכונית מפוארת, דירה באזור המכונה "ריברדייל", רובע ברונקס. הם משלמים שכר-דירה בסך 2000 דולר לחודש. מחזיקים בכרטיסי-אשראי נכונים ומרגישים כי ניו-יורק הגדולה והתוססת מאירה להם פנים.

כשנכנסו בני-המשפחה לאולם הגדול, ניגש אחד המארגנים והודיע לעמוס כי עליו להוציא את ארבעת הילדים הקטנים. החוק, הסביר, אוסר על השתתפות ילדים קטנים במסיבות שבהן יש אלכוהול. עמוס וקלרה מצאו תוך דקות סידור הולם לכל הילדים, וחזרו למסיבה. באולם הגדול ניגנה תזמורת שירי-לכת אמריקאיים. ברחבת הריקודים פיוזו להם כמה זוגות סלואריפיקס ורוק. בחדר סמוך, סביב שולחן עמוס בתיקובת עשירה — סלומון וגבניות, פירות וירקות, פאטה ונקניקים — הסתובבו בוגרי היחידה, כשבידיהם כוסיות-משקה. חיילים-לשעבר למודי-קרבות שוחחו על תחרויות-הטניס האחרונות, שבה הפתיע ישראלי בעל שם קשה להיגוי, וזכה בפרס היוקרתי. באולם הגדול הסתובבו כמה נשים מלוכסנות-עיניים, שלל אישי של בוגרי היחידה מקרבות במזרח הרחוק, אינדרוניה, יפאן והפיליפינים. מועדון-הטניס הוקם לפני 20 שנה, והפך מאז לאחד המועדונים היוקרתיים בניו-יורק.

מנחה-המסיבה הודיע על חלוקת הפרסים. השחקנים ונשותיהם הסתדרו. מי בישיבה ומי בעמידה, והמתינו לקבלת הפרסים. עמוס נקרא ראשון לקבל את הפרס. אלוף-הטניס קיבל לידיו מגש-כסף, ועליו ארבע כוסיות. קלרה היתה מאושרת.

"יש כאן כאלה שמקנאים בעמוס. בכל זאת הוא מין נטע זר, לא שייך לחבורה. אבל הוא מוכשר!"

הכל בירכו את הצעיר הישראלי. עמוס, כביישנות האופיינית לו, השיב (המשך בעמוד 42)

הודעות לגרושות

מחלקת הגביה של רשות השידור מקבלת, כנראה, מידע ממשרד הפנים על גירושין. אחרת אי אפשר להסביר הודעות ששולחת הרשות לנשים שזה עתה התגרשו מבעליהן. ובהן מתבקשות נשים אלה להמשיך ולשלם את האגרה. וזו לשון ההודעה:

גברת נכבדה,

עד כה שולמה אגרת הטלוויזיה על שם מעלך

עקב הפרוד שחל במשפחתכם, ייראה המקלט מעתה כמוחזק על ידיך.

פנייה זו מיועדת לאפשר לך להצטרף למעגל משלמי האגרה.

אם את מחזיקה עדיין במקלט הטלוויזיה, אנא שלמי את האגרה.

לדעתך: חובת תשלום האגרה חלה על החזקת מקלט.

גם אם המקלט שבהחזקתך אינו בבעלותך, אלא הוא שכור או מושאל, חלה עליך חובת תשלום האגרה.

אם אין מקלט טלוויזיה בהחזקתך,

נודה אם תודיעי על כך לכתובת הבאה:

רשות השידור, הגביה

ת"ד 16333, ירושלים, 91162

כבוד רב,

אברהם כ"ץ
מנהל הגביה

ב-3 תאריך שרה דורון את חנה זמר, עורכת דבר, בתוכנית מראה מר קום. בתוכנית זו לוקחת דורון את הרמזיין שלה למקום מסויים בעברו. זמר הולכת עם המיקרופון לבניין בר חוב ממילא בירושלים, שבו גרה בת חילת שנות ה-60, ושמן הגג שלו נהגה לצפות אל העיר העתיקה, שהיתה אז מעבר לגבול.

הפסטיבל המסוקר

אירועי ומופעי פסטיבל ישראל יר היו השנה מסוקרים ביותר בגלי צה"ל. מי שיאזין לשירי התחנה הצבאית לא יוכל שלא להיות מעודכן על כל הקורה בפסטיבל לפני, בזמן ואחרי התרחשויות האמנותיות השונות.

מחלקת התרבות והבידור, בראשו תו של מולי שפירא, החליטה לשנות השנה את מתכונת השידורים. בי שנה שעברה הוקדש יומן מיוחד, ששורר בחצות, ושבו הושמעה, בדרך-כלל, ביקורת. השנה ישולב הסיקור בתוכניות השוטפות של התחנה.

בתוכנית השעה ה-24, המשודרת בשעה שבין 11 בלילה לחצות, תועבר ביקורת על המופעים שהיו באותו הערב. בתוכנית בוקר טוב ישראל תהיה בכל בוקר סקירה של המופעים, הי המשך יהיה בתוכנית מקום טוב בי אמצע, המוקדשת לענייני תרבות ואמנות, ושבה תהיה סקירה על המופעים של אותו הערב.

בתוכנית ציפורי-לילה יגיש בכל לילה כוכב אחר מן הפסטיבל את שירי האהובים עליו. התחיל כזה פי ליפ פטי, שפתח ביום השני אחריה צהריים את הפסטיבל בצעירה על חבל מעל גיא כנהניום.

גם תוכניתו האישית של שפירא, בילוי נעים, המשודרת מדי יום שישי בבוקר, תוקדש לפסטיבל.

מחלקת התרבות נערכה לקראת הפסטיבל כמו לקראת מיבצע צבאי. על קיר המחלקה הוצמד לוח גדול עם פירוט האירועים וציוות הכתבים והמי גישים השונים, בהגשות אודומות.

ענת סרנסקי

מגיש רשף
4 שעות

תוכנית שבה משודרת מסיקת ג'אז. את ציפורי-לילה באותו הערב יגיש עורך-הדין הירושלמי אברהם ברדוגו, שישדר מן האולפן בירושלים. למחרת יועברו כל שירי התחנה הצבאית מן הכיתה. האולפן, האולפן הנניד המיוחד של התחנה, יעמוד בר חבת המשביר המרכזי בירושלים, וי משם ישדר רפי רשף ארבע שעות של התוכנית נכון לעכשיו. ניידי-שידור של התחנה תסתובב ותעביר סיפורים מרחבי העיר.

בצהריים ינחה מולי שפירא את המגזין לענייני-אמנות ופנאי מקום טוב באמצע, ומיד אחרי תשודר ה תוכנית ירושלים של ריצרד. גון ו מייקל. שבה יספרו כתבי-חוץ על חיי הם בירושלים.

שידורים ירושלמיים

גלי צה"ל נערכים השנה באופן מיר חד לקראת יום-ירושלים — שבו מי ציינים את יום כיבוש העיר המיוחית. לפי הלוח העברי, יחול יום זה ביום ה רביעי הבא.

ח"כ דורון
אפשר לא לצלם

השידורים המיוחדים בתחנה הצבאית יתחילו כבר ביום השלישי בערב, בשידור ישיר מן העצרת המרכזית. המשך הערב יוקדשו כל התוכניות הרגילות ליום המיוחד. כך התוכנית של משודרת מוסיקה קלאסית, ודי

הישיבה, שהתחילה בשעות הערב, התמשכה עמוק לתוך הלילה. צוות ה טלוויזיה, שלא הורשה לצלם בתוך ה דריה-יבות, המתין זמן ארוך מחוץ ל חדר.

בשלב מסויים החליטו אנשי-הטל וויזיה לצאת להפסקה. הם הגיעו לאחר ממקומות-הבילוי הפופולאריים בירושלים, אכלו, שתו ובילו עד שעה מאוחרת בלילה, ואז החליטו לגשת בחזרה למזכירות גוש-אמונים, בתיקווה שהי שיבה כבר הסתיימה. ישיבת המזכירות התמשכה עד לשעות הבוקר המוקדמות.

למרות העדרותו של הצוות ממקום ההתרחשות, לא לקחה הכתבה, ששודרה בליל-שבת, כחסר.

מאחורי המיקרופון סידרה ציונית

אהרון מנבליט, שעלה מברית-המר עצות בתחילת חודש מרס השנה, יספר ביום השישי בגלי צה"ל על קורותיו. הוא חיכה 10 שנים לאישור-עליה, והוא יפרט בתוכנית את קשייו. התוכנית היא חלק מסידרה חדשה

צל"ג סנדוויץ גדול

● לצלם שצילם בשבוע שעבר את נאומו של יצחק שמיר לפני חברי סיעת-הליכוד בכנסת. הצלם צילם את שמיר נואם, כשלידו ישבה חברת-הכנסת שרה דורון, ומצידו השני שרים ר חברי-כנסת אחרים מן הליכוד. בעת נאומו של ראש-הממשלה היו תה דורון עסוקה ביותר באכילת כריך מן הכיבוד שהוגש בישיבה. אולי לא שמה לב שהטלוויזיה מצלמת אותה מקרוב, ומנציחה לפרטיה את פעולת האכילה, ולכן לא הפסיקה. היא היתה בוודאי נבוכה ביותר כאשר צפתה כי עצמה על גבי המיקרופון. הצלם יכול היה, אולי, שלא להכניס את דורון הי זוללת לתוך התמונה, ולחסוך ממנה ומן הצופים את המחזה המביש.

מאחורי המידקע בילוי וכתבה

צוות-הטלוויזיה, עם הכתב מוקי הרר והצלם משה ניניו, שנשלח ל

סקר את הישיבה הלילית של מזכירות גוש-אמונים, עבר לילה ארוך. על סדר היום (או הלילה) של ה מזכירות היתה ההצעה להעביר מתפי קידה את דניאלה וייס, מזכירת-הגוש, אחרי הפוגרום שערכה בקלקיליה.

כעת מחירי הטיסות הטרנס-אטלנטיות ב-ט.ו.א. – הלוח ושוב – לך ללא תחרות.

כאשר טסים עם ט.ו.א. הלוח ושוב לארה"ב ניתן לקנות כל טיסת ט.ו.א. בתוך יבשת ארה"ב ב-\$79 לטיסה בלבד.

יש לרכוש לפחות 3 טיסות במחיר של \$79 לטיסה. ט.ו.א. מטיסה אותך לכמעט 100 ערים בכל רחבי ארה"ב. מרסיס מסלול הנסיעות שלך.

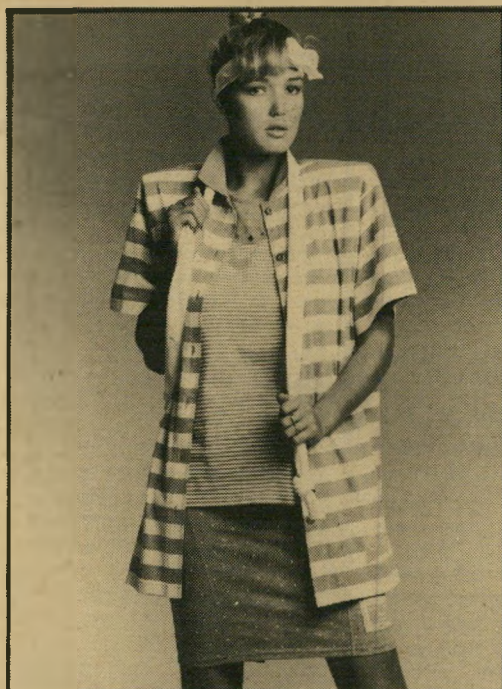
הטיסה ב-ט.ו.א. לארה"ב תמיד כדאית.

למרטים מלאים על תעריפי הטיסות הטרנס-אטלנטיות וטיסות הפנים ב-\$79 לטיסה, פנה לסוכן הנסיעות שלך או למשרדי ט.ו.א. בטל: 03-651212.

* בחודשים
יוני-אוגוסט-\$99.

מובילה לאורך כל הדרך לארה"ב.

TWA

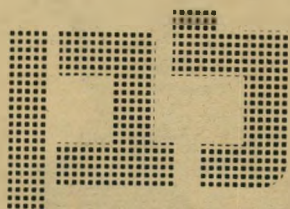

חלל לב ניבה, מערכת סריג בת 3 חל-קיס - 119 ש"ח. במזג האוויר הישראלי מתאימה המערכת, בהרכב שונה, גם לקיץ.

עליז ופרוע שתי מערכות לבוש. 120 ש"ח כל אחת. בסיס איתן למלתחה מעניינת. בתוספת חולצת גבר. "פיצי".

מה שנהדר בכל הצבעים האופנתיים — שאגב, נושאים שמות כמו "כתוס'בוהק", "אפור-עשן", "ירוק מזעזע" ו"בורדרמרטיט" וגם להיפך — הוא העובדה שלא צריך להתחשב בהם. כי למרות הבורדרמרטיט והירוק-המזעזע, שלא הולך עם כלום מלבד המרטיט והמזעזע, אפשר למי

צירופים בשחור

בלי כללים "ענרלה פינק" — השייח לוב הבלתי מתקבל על הדעת עושה את המראה האלגאנטי.

120 ש"ח לא שכחתי את אלה שבשום אופן לא יכור לות לסבול פסים ונקודות. שימלה שחורה קטנה טוב לכן? עם נעלי התעמלות וגרביים קצרים. "פיצי".

הכל הולך יחד מיכנסיים החל מ-30 ש"ח. חצאית החל מ-40 ש"ח. חולצה ב-45 ש"ח. בלי המיכנס ההדוק ועם חצאית שחורה רחבה גם שמנות יכולות. תוצרת "סווינגר".

כפרי שימי עליך כל מה שיש בכפר — אף אחד לא יידע שאת מככרת. "ענרלה פינק".

צוא. כמעט כל שנה, את שני הצבעים הטריטוריאליים שהולכים עם כל דבר ועל כל גוף כמעט: השחור והלבן. נכון שהיו שנים שהשחור והלבן הוחבאו מאחור לטובת הבו'להבה והסי' גול-חושני, אבל השנה, מישור מעולם האופנה קיבל אומץ ושטף את העולם, ובכללו מדינתנו המתפתחת, בשחורים ובלבנים. בעלי גושפנקה אופנתית. בכל אחת מתצוגות-האופנה שבהן חד זיתי בחודשים האחרונים, ניתן מקום של כבוד גדול לסדרת השחור-לבן, ומלבד השימחה שבפגישה איתם וכל-גיטימציה שניתנה להם, אפשר היה ללמוד כמה צירופים מאוד מעניינים אשר — סליחה, אופנאים — אפשר להרכיב גם בבית. מקצת חדש והרבה ישן, גם שלך וגם של הבעל.

כל לבוש, בכל אחת מהתמונות בע' מוד זה, מורכב מכמה פריטים שהול-כים טוב גם עם פריטים אחרים. ולמי אין בבית כבר שנים חולצת-פסים בשחור-לבן? ולמי אין חצאית שחורה צרה, או רחבה? וחולצה לבנה של הבעל יש? וענייה? בטח יש! נו, אז קונים גרביימיכנס מפוספסים, גופיה אחת עם כתמים, וגרביים קצרים של הבת הקטנה?

פשוט אוספים כל מה שיש בשני הצבעים האלה ונושאים את הערימה לראי. שם עושים נסיונות, וכל הזמן זוכרים שהשנה הכל מותר. פסים עם מישבצות עם נקודות ועם חלק, כמעט כל צירוף יזכה אותך בתואר "מתלבשת בטוביטעם". מה יותר פשוט מזה?

כן, מצאתי קצת בירחוני-אופנה מ' חו'ל, ותתפלאו — בדיוק אותו הדבר, אבל במטבע זר.

(המשך מעמוד 21)

לי ירדנים ומחורים, ולא חיפשי לי אהבה מאחורי הסורגים. אבל ראיתי שהוא נותן בי אמון יותר ויותר. הוא סיפר לי על חייו עם נוגה. הייתי און קשבת וזה עור לו.

את צריכה להבין את הקשרים שמאחורי הסורגים. לא היה אפילו מגע יד בינינו. אבל פיתאום ראיתי שאורי מרים את עינו ומביט בי שהוא רוצה להמשיך לחיות! הרגשתי שאני יכולה לאכזב אותו.

היו לי לבטים קשים. הרגשתי מעמסה כבדה. חשבת: מה אני עושה? עד כאן? רציתי לעזוב הכל אבל המוסר הפנימי שלי לא נתן לי. ידעתי שאם אעזוב אותו הוא יתמוטט.

יום אחד הוא אמר לי: אני לא רוצה מאסר-עולם! אני רוצה לצאת החוצה! אז החלטתי להחליף את עורך הדין.

שבועיים לפני תחילת המישפט פניתי לעורך הדין רויד ליבאי ולשור תפו. דן שיינמן, וביקשתי מהם שייקבלו את התיק. הם התלבטו קצת. ואחרי שדיברו עם אורי החליטו לקחת את התיק.

לא היה מספיק כסף. ואמא של אורי נאלצה למכור את הדירה שלה ולעבור לגור בשכירות. אני רוצה

אורי דורר כנער
לא היה מספיק כסף

שתרגיש כמה זה היה קשה עבור אשה וקנה וחולה.

פיתאום ניצור באורי רצון לחיות ותיקווה. הוא ביקש ספיריטליזם לתואר שני. פיתאום ראיתי את עצמי לא רק מעורבת, אלא גם מאוהבת. חשבתי לעצמי: יכול להיות שפעם הייתי בלי אורי? זה קרה חמישה חודשים אחרי הפגישה הראשונה שלנו בכלל.

אני רוצה להסביר משהו בפגישות בכלל אין מקום למיטחקים. או שזה הולך או שלא. לפני נישואי היה לי חבר במשך ארבע שנים. והיינו חושבים ומנסים. אבל עם אורי זה היה אחרת. הנסיבות הן כאלה שכל דקה חשובה. כל זמן הביקור יש מסיבוב קולות. רישורש של מפתחות הסוהרים, צעקות האסירים. ואת צריכה להתעלם מהם ולהתרכז רק כמה שלפניך. להתבודד עם האדם ולהיכנס לעולמו.

אני רוצה להסביר משהו בפגישות בכלל אין מקום למיטחקים. או שזה הולך או שלא. לפני נישואי היה לי חבר במשך ארבע שנים. והיינו חושבים ומנסים. אבל עם אורי זה היה אחרת. הנסיבות הן כאלה שכל דקה חשובה. כל זמן הביקור יש מסיבוב קולות. רישורש של מפתחות הסוהרים, צעקות האסירים. ואת צריכה להתעלם מהם ולהתרכז רק כמה שלפניך. להתבודד עם האדם ולהיכנס לעולמו.

אני רוצה להסביר משהו בפגישות בכלל אין מקום למיטחקים. או שזה הולך או שלא. לפני נישואי היה לי חבר במשך ארבע שנים. והיינו חושבים ומנסים. אבל עם אורי זה היה אחרת. הנסיבות הן כאלה שכל דקה חשובה. כל זמן הביקור יש מסיבוב קולות. רישורש של מפתחות הסוהרים, צעקות האסירים. ואת צריכה להתעלם מהם ולהתרכז רק כמה שלפניך. להתבודד עם האדם ולהיכנס לעולמו.

ידעתי שהפגישות איתו חשובות לי מאוד, ושאיני מחכה לרגע שהוא יטלפן אליי. הגעתי למסקנה שאיני יכולה לוותר עליו.

עד פסקהדין היתה לנו כל הזמן תיקווה שלא יהיה מאסר-עולם. אני עדיין המומה מגוריהדין. לא יכולתי לבקר במישפט, זה היה קשה מדי עבורי. גם אורי לא רצה בכך. בתאריך פסקהדין נכנסה בתי לניתוח, ואת גור הדין מסרו לי בחדרניתוח. שם שמעתי שזה מאסר-עולם.

הזמנתי את כל מישפחתי, ישבתי איתם בסלון שלי ואמרתי להם שיש אורי, ושנחנו רוצים להתחתן. אבי רק אמר: נישחתי זאת.

הם כמובן ניסו למנוע ממני לעשות צעד כזה. אורי כתב להם מיכתב, ואני הסברתי להם את עצמי, וכיום הם לא נגדי אבל הם גם לא בעדי. הם ניט-ראליים.

כעת אנחנו הולכים לעירעור. אני יודעת שבבית-המישפט העליון יושב בים אנשים ולא רובוטים, ואני מקווה שהם יבינו שלא היה כאן רצח אלא התפרצות ספונטאנית אומללה. זה יורידו את העבירה מרצח להריגה, אם כבר סיפור אחר — כי יש תקופת מאסר קצובה, ויש שליש ויש חופשות. אבל גם במיקרה הגרוע ביותר, אם זה יישאר מאסר-עולם, גם זה לא לכל החיים. כאן לא רוסיה הצארית. בשלב מסוים יתחילו לתת לו חופשות, הוא אדם מאור חיובי התורם בכל מקום שבו הוא נמצא. ואני מקווה שגם ככלא יגלו זאת.

אני יודעת שזו תהיה תקופה קשה. אבל ממילא לא התכוונתי להתחתן אי פעם אחרי גירושי השניים. ולכן לא נראה לי שיש הבדל מהותי.

אני יודעת שחיי עם אורי, ועליו לעשות הכל כדי להוציא את הטוב ביותר מהנסיבות הללו. יש בינינו כי ריחה פרטית, שמה שיש בינינו זו השקעה לזמן ארוך. אצל זוגות נשואים אחרים, אחרי כמה שנים הכל מתחיל להיכנס לשיגרה, נפגשים ליר הטל-

זהבית אלונה
ראיתי עצמי מאוהבת

וויזיה בערב ומדברים על מה שיקנו כמכולת. ולנו, התקופה שבה נצליח סופיסוף להיות ביחד תהיה תקופה של פריחה.

חשבתי גם על הבעיות עם הילדים שלי. למרות שהם קטנים, אסכיר להם בצורה נכונה, והם יבינו. סופיסוף זה לא אביהם הטבעי, זה גבר שאמם פגשה לאחר מעשה. אני בטוחה שלאחר שיכירו את אורי הם יקבלו אותו.

לגבי החברה, אף אחד לא אומר לי זאת בפנים. אבל אני יודעת שכל אחד שואל: מה היא מכניסה את ראשה למיטה חולה? אנשים שלא מבינים, שלא יבינו. ואלה שמבינים. לא צריך להסביר להם.

אני לא עשיתי שום דבר רע, ומי ששופט אותי על סמך המעשה האנושי שעשיתי אינני רואה כל צורך להסביר את עצמי.

אני יודעת שרק מעטים יכולים להבין מעשה כזה, מתי מעט. היתר מעוניינים רק ברכילות. הם רוצים

לדעת איך אני נראית ומי היו החברים שלי. השיטחיות הזאת לא מעניינת אותי.

כאשר הבעתי במישפט האחרית את רצוני לגדל את בנו של אורי, כתבו בעיתון שהחלטה היא טריק כדי להוציא את הילד מיד ממשפחת אמו. אבל העיתונים השמיטו פסקה אחת מהתצהיר שהגשתי. שם היה כתוב כי אני מוכנה לגדל את הילד תוך התחשבות מירבית וכבוד לזכותם של הורי נוגה לקשר עם נכדם. אני מאמינה ש'אסור' לנתק קשר בין בן לאביו. למרות כל מה שהאב עשה. אני חושבת כי ברצע שהילד יגדל במישפחת ברק, הקשר הזה ינותק. הרי הם כבר הוריעו בעיתון שהם רוצים להחליף את שמו לברק.

הילד צריך לגדול באווירה שלא תתעלם מהמעשה הרע שעשה אביו. אבל שיסבירו לו שאמו אהבה אותו וקרה מיקרה מצער. וגם האב אוהב אותו, אז יהיה לילד קשר טוב עם כל הצדדים — עם אביו, עם סבו וסבתו, וגם עם אמו של אורי, שהיא אשה זקנה וחולה. וזה יהיה לטובת הילד.

אני רוצה להרגיש שאיני מבקשת כל טובת הנאה כספית. רק את טובתו של הילד. אני מבינה את כאבם של הורי נוגה, אני חשה את הכאב האילם

אורי דורר לפני המאסר
הקשרים שמאחורי הסורגים

על מות בתם. אבל נשאר להם נכד, ואם הם יכניסו בו רעל נגד אביו זה יזיק לכולם.

בבית-המישפט רציתי לומר שלום לרור ברק, אביה של נוגה. רציתי לומר לו עד כמה אני משתפת בצער, אבל הוא צעק עליי שאסתלק. אני לא מאהבת נסתרת שהתגלתה!

צוטט בעיתון שאמא של נוגה סיפרה כי ראתה את אורי, כמה חודשים לפני המיקרה. בקונצרט עם אשה בלונדית. היא אמרה שהיא חושבת שזו הייתה אני. זה לא נכון.

אורי סיפר לי מי היתה אותה אשה. אפילו שמה ידוע לי. זה קרה לפני שלוש שנים או יותר. לאורי היו הרבה נשים. היו לו נישואין פתוחים עם נוגה. מאז חשפתי במישפט האפוט' רופסות, היו לי הרבה טלפונים מאימים. קול של גבר מבוגר אומר שאתחתן עם אורי, ירצחו אותי. התי' לונגתי על כך במישפחה.

זהבית מחזיקה בידה תיק עכירס מלא מיכתבים מאורי. מיכתבי-אהבה שלו מהכלא. כאשר היא מדברת על המיכתבים הללו ועל האהבה העריגה שנרקמה ביניהם בכלל, פניה מסמיקות כשל נערה באהבתה הראשונה. היא מלטפת את המיכתבים ואומרת כי יום אחד תוציא ספר. הוא מסיים כל מיכתב במילים: להתראות, אשה אחי' בה! אני נורא אוהבת את זה, אני חושבת שזה יהיה שם הספר! אומרת זה בית.

הדוסקופ

(המשך מעמוד 34)

השנים הבאות. ואפשר למצוא דר' כים קלות יותר להעביר תקופה כל-כך ממושכת.

מגורים

מעבר לדירה חדשה. שיפוץ של זו הנוכחית או בניית בית חדש — כל זה לא מתאים לשנת 1987. מי שינסה זאת, קרוב לוודאי שית'חרט. בעיות שלא נצפו מראש יעכבו את הפרויקט, וגם אם אפשר יהיה להתגבר על הקשיים זה יעלה ממון רב. וההוצאות יהיו הרבה יותר גדולות ממה שיוכלו בני המזל להרשות לעצמם.

שנת 1988. למרות שמבחינה כספית לא תהיה נוחה, בכל זאת תאפשר לשפר מאוד את תנאי המגורים.

חברה

למרות שמצב-הרוח הכללי בשנה זו לא יהיה מן הקלים. כפי שהוזכר כבר קודם לכן, בכל זאת, במה שקשור לחיי-החברה מצבם של בני המזל לא יהיה רע. קשרים חברתיים יתפסו מקום חשוב מאוד בחיים. זמן רב יוקדש לבני לויים חברתיים. ואלה יהיו גם מוצא מהבעיות האחרות. החיים יוכיחו את עצמם בזמנים קשים. וקשרים שמזמן הסתיימו ואנשים שכמעט נשכחו יחזרו וידאגו לחדש את הקשרים שהיו בעבר. זה לא יהיה אותו הדבר, ונראה שדווקא חברתם החדשה של אותם חברים ותיקים תהיה מושכת ומשמעותית יותר.

בריאות

כוכב סטורן, הגורם השנה ל-בעיות אינו מוותר. וזה אמור גם בנושא בריאות. העצבים מתוחים מאוד, וזה עלול להשפיע גם על הצד הפיסי. בריאותם של בני המזל או של בני מישפחתם תעסיק אותם. זו לא שנה נוחה מבחינה בריאותית. אך זו אינה שנה מסו' כנת. ולסיכומה של אותה תקופה יגיעו בני המזל כשמבצב מניח את הדעת. אפילו אם עד שיגיע אותו זמן הם יאלצו להימנע יותר מפעם אחת עם רופאים. בדיקות. מיר' פאות. בתי-חולים וטיפולים.

ומה שבינו לבניה

זהו הנושא הרגיש ביותר השנה. בני המזל כבר עברו לא מעט בשנה שעברה. ורבים נאלצו לשנות את ההתייחסות לבני המין השני. הקלילות והריפוף ממרשה אחת לאחרת כמעט בלתי-אפשריים השנה. קשרים קבועים ומעוררים עלולים להסתתים לפתע. לא קל השנה למצוא את מה שמחפשים, וזה מתייחס בעיקר לפנויים שבין מחייבים ורציניים.

לעיתים הקשר יוצר עם בן-זוג מבוגר יותר, או לפחות אישיות בוגרת. ולמבוגרים שבין בני מזל תאומים, יהיה יותר קל למצוא לעצמם בני זוג ואפילו להינשא. מכרים חדשים לא יחסרו בתוך המון המסיבות. המיפגשים החב' רתיים והתרבויות המעגל החב' רתי. יהיו הזדמנויות להכיר המון אנשים. אך משום מה זה יהיה כמו תמיד.

לא יוצרו אותם קשרים מרג' שים. סוערים וקצרים. כפי שכבר נאמר. אני יוצר קשר חדש. אופיו יהיה מחייב. לא אולי לא כל-כך נוח לבני תאומים עצמם, שאינם או' הבים להרגיש מוגבלים או מחו' ייבים. בני המזלות האחרים יוכלו סופיסוף להינות מקצת יותר יציבות ובטחון. ואם כזה הוא ה' מצב בין כה וכה אז למה שלא יהנו? למשימה זה צריך להועיל.

ובסיכומו של חשבון, גם התאור' מים עצמם יכולים לצאת מורווחים משנה כזו.

עמוס. אלוף האוגדה

(המשך מעמוד 39)

למברכים וניגש במהירות לתת לקלרה את הפרס.

הוא אהרני נפרד מחבריה-המעורר ויצא לאסוף את לידיו. קלרה, יפה עוד יותר מתמיד, סיפרה איך פעם, כשהיתה עשייה, יכלה להיכנס לכל חנות בשדר' רה החמישית, לערוך קניות בלי חש' בון, כדבריה, ועוד לזכות בכירכת בעלייה-חנות. היום, סיפרה קלרה, היא מדירה רגליה מהשדרה החמישית, ר מערדה לערוך קניות באיוורים עשירי-ריספחות וזוללים-יותר.

קלרה מלאת-חיים סיפרה על קש' ריה הענפים עם המושבה הישראלית במגנטן. שגירי-ישראל באר'ם, בנימין (ביבי') נתניהו, הוא בין חבריה הקרובים. אך יש גם מי שפעם, בירושלים, נהגו לאכול על שולחנה. והיום אף לא אומרים לה שלום. איך שהגלגל מסת' בב לו!

כמו כל ישראלי בגולה הדוויה, היא מתעניינת ברכילות, מה קורה בארץ. מי התחתן עם מי. מי מתגרש ממי. עמוס, לעומתה, מסוייג מן העיתוי' נות. מבוייש-משהו שאל רק על בית-ר' ירושלים. עמוס מבקש שיעזבו אותו לנפשו החצויה. אמריקה מחר וירוש' לים, בית-ר' ותנועת-החרות מאידך.

אלה

היו עסקים

לרה, כמו גם עמוס, משובנעים? בצירדתם ומקווים שיבוא יום שבו יוכלו לחזור לישראל. עמוס, מפוכח יותר, מאמין פחות. ובינתיים, עד שהם יחזרו לישראל, הם בונים לעצמם חיים חדשים בניירויק, חיים שהטנים עומד במרכזם, בדיוק כמו בירושלים.

עמוס וקלרה, שהיו האבטיפוס וה' אסטיפוס של הנובורישים הישרא' ליים, מתקשים לחיות חיים עניים בני' יורק. מי שהורגלו לגור בבתי-חלומות בן שלוש קומות, עם שני משרתים

האהרונים מעשיכים

להאמין שהם

צודקים. הם השאירו

חובות לאנשים לא

אמידים, ובחלקם

חברים קרובים

ונהג, מתקשים לגור בדירה ממוצעת בברוקס.

אך החוב הרישמי שהשאירו בני' הווג אחריהם, המגיע 19' מיליון דולר, אינו יכול בוויק להקל על מצפונם. הם השאירו חובות לאנשים לא-עשירים. חלקם חברים קרובים.

בני-הווג ממשיכים להאמין כי הכס' פים שלווה עמוס מן החברים ומאנשים אחרים היו עניין של מיקצוע, והנפילה היתה, לצערם, מחוייבת-המצאות. איני פלציה גבוהה. האהרונים ממשיכים להאמין בצירדתם, ובכך שאלה היו עסקים. ובעסקים כמו בעסקים. אפשר להרוויח ואפשר גם להפסיד.

לעומס היתה בירושלים חברת-מי' מון, בין שאר העסקים הנרחבים שהיו לו בבירה. בחברת-המימון שלו נהג לק' חת שטרות לנכיון. הוא גבה עמלה מפחות גדולה מן הבנקים, אולם האיני' פלציה הגבוהה היתה בעוקרי, ובסופו של דבר נאלץ לשלם הרבה מכפי שציפה.

מה עושים? פשוט לוקחים את הרג' ליים ובזרחים מן הארץ, ומשאירים חברים המומים, מחוסרי-כסף. והיום מנסים להצדיק את המעשים בטענה ש"אלה היו עסקים".

מונטנה קרירה

המחיר 3.50 שקל חדש (כולל מע"מ)

שנה 51

מספר 2594

כ"א באייר תשמ"ז, 20.5.1987

העולם הזה

אורי דדור שהורשע בדצח אשתו

מתחתן עם המורה למתמטיקה

זהבית
אלוני

אורי
דדור

הוא

לא דצח

את אשתו

בגללה

צוות העולם הזה באוטובוס של

בית"ר ירושלים